
Η Νεολαία
ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 38
1 ΙΟΥΛΙΟΥ 1939-Δ'

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΣΗΜΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ
ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΡΓΑΝ. ΝΕΟΛΑΙΑΣ
(Νόμος 334)

Νομικοῦ Προσώπου Δημοσίου Δικαίου, διοικουμένου ὑπὸ Ἀνωτάτου Διοικητικοῦ Συμβουλίου προεδρευομένου ὑπὸ τῆς Α. Ε. τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Κυβερνήσεως κ. ΙΩΑΝΝΟΥ ΜΕΤΑΞΑ, ὅστις καὶ ἐκπροσωπεῖ ταύτην, ἀναπληρούμενος ὑπὸ τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου κ. ΑΛΕΞ. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΤΟΣ 1.—ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ
ΑΘΗΝΑΙ

ΓΡΑΦΕΙΑ:
Δ/ΣΕΩΣ, ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ & ΛΟΓΙΣΤΗΡΙΟΥ
Ὁδὸς Λεωχάρους 19 (Β΄ ὄροφος)
Ἀριθ. Τηλεφ. 32-094

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ: Περιοδικὸν «ΝΕΟΛΑΙΑ»
Ὁδὸς Λεωχάρους 19

Ἀριθ. Τεύχους 38 — 1 Ἰουλίου 1939
ΤΙΜΗ Δραχ. ΤΕΣΣΑΡΕΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

	Μελῶν	καὶ μὴ μαθητῶν μελῶν
ΕΤΗΣΙΑ (Ἐσωτερικοῦ) Δρ.	160	200
ΕΞΑΜΗΝΟΣ » »	80	100
ΤΡΙΜΗΝΟΣ » »	40	50

ΕΤΗΣΙΑ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Λίρ. Ἀγγλίας 1
Ἀμερικῆς Δολ. 6
Αἰγύπτου Λίρ. 1

Διὰ Νομικὰ Πρόσωπα Δημοσίου καὶ Ἰδιωτικοῦ Δικαίου (Δήμους, Κοινότητας):
ΕΤΗΣΙΑ Δρχ. 300

ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ «ΝΕΟΛΑΙΑ»
Γεν. Γραμματεῖαν Ε.Ο.Ν., Πλατ. Συντάγματος

Διὰ πᾶσαν πληρωμὴν πρέπει νὰ λαμβάνητε ἀπόδειξιν φέρουσαν τὴν ὑπογραφὴν τοῦ Γεν. Γραμματέως τῆς Ε.Ο.Ν. κ. Σ. ΡΟΥΒΑΛΗ Συνταγματάρχου ἐ. ἀ. καὶ τὴν σφραγῖδα τῆς Ε.Ο.Ν.

Ο ΚΑΛΥΤΕΡΟΣ ΣΥΝΤΡΟΦΟΣ ΤΩΝ ΔΙΑΚΟΠΩΝ

Ἡ «Νεολαία» εἶναι ἀσφαλῶς τὸ μοναδικὸν περιοδικόν, τὸ ὁποῖον διὰ τῆς πλουσίας ὕλης του, τῆς ἐθνικῆς, ἱστορικῆς καὶ ἐγκυκλοπαιδικῆς, τῶν ψυχαγωγούντων ἀλλὰ καὶ ἠθικοποιούντων ἀναγνωσμάτων του, δὲν ἀπομακρύνει τὸν ἀναπαυόμενον μαθητὴν ἀπὸ τοῦ σχολικοῦ κύκλου, ἀλλὰ τοὐναντίον τονώνει καὶ τὰς γνώσεις καὶ τὸ πνεῦμά του, ὥστε ἀκόπως νὰ συνεχίσῃ τὰς σπουδάς του κατὰ τὸν Ὀκτώβριον. Ἐπίσης οἱ Φαλαγγῖται καὶ οἱ Σκαπανεῖς, αἱ Φαλαγγίτισσαι καὶ αἱ Σκαπάνισσαι μὲ τὴν «Νεολαίαν», ἐκτὸς τῶν ἄλλων, διατηροῦσι πλήρη τὸν πνευματικόν των σύνδεσμον πρὸς τὴν ὅλην Ὀργάνωσιν, τὴν κίνησιν τῆς ὁποίας εἰς ὅλα τὰ πεδία τῆς δράσεώς της παρέχει μὲ τόσην ἐνημερότητα ὡς ἐπίσημον ὄργανόν της.

Ἀλλὰ καὶ ἡ ἐργαζομένη νεότης εἰς τὴν «Νεολαίαν» εὑρίσκει ἐκεῖνο ἀκριβῶς, τὸ ὁποῖον τὴν προάγει πνευματικῶς καὶ ἠθικῶς καὶ την ἐνισχύει εἰς τὸ κύριον ἔργον της.

Ἡ Νεολαία

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ, ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗΣ, ΗΘΙΚΗΣ, ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΑΓΩΓΗΣ, ΤΗΣ «ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΕΩΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ»

ΕΠΙΦΑΣΙΣ ΚΑΙ ΒΑΘΟΣ

Πρέπει νὰ μάθουμε νὰ ζοῦμε ἀληθινά. Αὐτὸς εἶναι ὁ σκοπός. Καὶ ὁ σκοπὸς αὐτός, ἅμα τὸν νοιώσουμε καλὰ καὶ κάτι περισσότερο, ἅμα τὸν αἰσθανθοῦμε βαθειὰ καὶ τὸν ζήσουμε ζεστὰ μὲ τὴν καρδιά μας, ἅμα τὸν κάνουμε λαχτάρα μας καὶ πόθο καθημερινό, θὰ σηκώσῃ μόνος του τὴ ζωή μας ψηλά, θὰ τὴν πλουτίσῃ, θὰ τὴν ἐξωραΐσῃ, θὰ τὴν πλατύνῃ καὶ θὰ τὴν βαθύνῃ τόσο, ὅσο χρειάζεται γιὰ νὰ λέμε πὼς οἱ ἡμέρες μας — ποὺ ἀλλοιῶς θὰ ἦταν ἄδειες καὶ πληκτικὲς καὶ βαρειὰ δηλητηριασμένες ἀπὸ χολὴ κι᾽ ἀπὸ φθόνο, ἀπὸ κακίες κι᾽ ἀπὸ μίση — ἐγέμισαν χαρὰ καὶ φῶς πραγματικὸ καὶ τὰ ἔργα τῆς ζωῆς μας εὐλογήθηκαν εἰς κάλλος καὶ εἰς ὡραιότητα καὶ ὡμοιώθησαν μὲ τὸ δένδρο τὸ πολύκλαδο, τὸ πολύφυλλο καὶ τὸ πολύκαρπο καὶ μὲ τὸν ἀγρὸ τὸν καλοδουλεμένο, ποὺ «ἔφερε καρπὸν πολὺν καὶ ὁ καρπός του θὰ μείνῃ».

Ἔτσι μποροῦμε νὰ συνοψίσουμε, συμπερασματικά, τὴν ἀνάλυσιν τῶν λόγων τοῦ Ἀρχηγοῦ πρὸς τοὺς νέους. Τῶν λόγων ποὺ κάθε νέος καὶ κάθε νέα τῆς Ἑλλάδος ἀξίζει νὰ τοὺς χαράξουν στὴν ψυχή τους βαθύτατα, νὰ τοὺς βάλουν προμετωπίδα ὅλων τους τῶν σκέψεων καὶ ὅλων τους τῶν στοχασμῶν καὶ νὰ τοὺς κάμουν, ὅπως ἐλέγαμε στὸ προηγούμενο ἄρθρο, νόμο καὶ γνώμονα καὶ κανόνα ὅλης τῆς ζωῆς των.

Ἂν εἰς τὸ παρελθὸν ἡ ζωὴ τοῦ λαοῦ μας — ποὺ μέσα σ᾽ ὅλες του τὶς ἱστορικὲς περιπέτειες, ποὺ ἦταν ἡ αἰτία τῆς ἱστορικῆς του καθυστερήσεως, περιέσωσε τὴν ψυχική του ἀρχοντιά, τὴν παληὰ φυσική του καλλιέργεια καὶ τὴν ποιοτική του ὑπεροχὴ ἀνάμεσα στ᾽ ἄλλα ἔθνη καὶ στοὺς ἄλλους λαοὺς — κατάντησε τοὺς τελευταίους καιροὺς ψεύτικη καὶ ἄγονη καὶ κενή, αὐτὸ τὸ χρωστοῦμε ἐξ ὁλοκλήρου στὸ γεγονὸς ὅτι κανεὶς ἀπὸ τοὺς ταγοὺς καὶ τοὺς ἄρχοντας καὶ τοὺς πνευματικοὺς καθοδηγητὰς καὶ κηδεμόνας του δὲν εἶχε τὸ ἀνδρικὸ καὶ τίμιο θάρρος νὰ τοῦ ξεκαθαρίσῃ τόσο ἁπλᾶ καὶ τόσο σοφὰ τὸ νόημα καὶ τὸν σκοπὸ τῆς ζωῆς καὶ νὰ ἐπιμένῃ σ᾽ αὐτὸ τὸ ξεκαθάρισμα, ὅπως τὸ ἔκαμε καὶ τὸ κάμνει κάθε μέρα ὁ Ἀρχηγός, ὄχι διδάσκοντας μόνο μὲ τὸ λόγο ἀλλὰ δείχνοντας μὲ τὸ παράδειγμα καὶ μὲ τὸ ἔργο πὼς τὸ νὰ γίνῃ κανεὶς εἶναι τὸ ψέμα καὶ ἡ ἐπίφασις τῆς ζωῆς, ἐνῷ ἡ ἀλήθεια καὶ τὸ βάθος του εἶναι τὸ νὰ κάμνῃ.

Καὶ ἄν, ὅπως εἴπαμε στὸ πρῶτο μας ἄρθρο, ἐγνωρίσαμε ὅλοι μας καὶ ἀπὸ τὴν σύγχρονη καὶ ἀπὸ τὴν παληότερη ἱστορία, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὴν μικρὴ ἢ μεγάλη πεῖρα τῆς ζωῆς ποὺ ἀπόκτησε ὁ καθένας μας, πολλοὺς ἀνθρώπους ποὺ «ἔγιναν» χωρὶς νὰ κάμουν καὶ ποὺ ἡ ζωή τους, ὅσο κι᾽ ἂν ἔλαμψε κάποια στιγμή, πέρασε ὡς τόσο χωρὶς ν᾽ ἀφήσῃ πίσω της τίποτα, ἄλλο τόσο ἐγνωρίσαμε καὶ εἴδαμε ἄλλους ποὺ δὲν ἔγιναν, δὲν ἔλαμψαν, δὲν ἐφάνταζαν καὶ ὅμως «ἔκαμαν» καὶ ποὺ αὐτὸ ποὺ ἔκαμαν ἔμεινε καὶ ἐπλούτισε τὴ ζωὴ τοῦ Ἔθνους. Ὁ ἴδιος ὁ Ἀρχηγὸς εἰς τὸν λόγον του πρὸς τοὺς φοιτητὰς εἶπε καὶ κάτι ἄλλο, ποὺ οἱ νέοι πρέπει νὰ τὸ ξέρουν καὶ νὰ τὸ ἐνθυμοῦνται ἰδιαιτέρως. Εἶπε πὼς τὴν μεγαλείτερη ὑπηρεσία ποὺ προσέφερεν ὁ ἴδιος εἰς τὴν Πατρίδα, τὴν προσέφερεν ὅταν ἦτο ὑπολοχαγός. Αὐτὸ τὸ εἶπε

γιὰ νὰ βεβαιώση μὲ ἕνα παράδειγμα δυνατὸ καὶ ζωντανὸ ἀπὸ τὴ δική του τὴ ζωή, ἐκεῖνο ποὺ ἐδίδασκε λέγοντας στοὺς νέους πὼς δὲν πρέπει νὰ σκέπτωνται τὸ τί θὰ γίνουν, ἀλλὰ τὸ τί θὰ κάμουν. Καὶ ἡ ἀξία αὐτοῦ τοῦ παραδείγματος εἶναι μεγάλη. Ὄχι μόνον γιατὶ δείχνει πρῶτα πὼς φτάνει νὰ φέρη κανεὶς μαζί του, ὅποιος κι' ἂν ἔτυχε νὰ εἶναι αὐτὸς ὁ φέρων, ὅπου κι' ἂν ἔτυχε νὰ στέκεται, θὰ τὸ δώση, ἀλλὰ κυρίως γιατὶ διδάσκει πὼς δὲν χρειάζεται κανεὶς νὰ γίνη πρῶτα, γιὰ νὰ κάμη κατόπιν. Πὼς εἶναι δηλαδὴ κίβδηλο καὶ ὑποκριτικὸ καὶ ψεύτικο τὸ ἐπιχείρημα, ποὺ μ' αὐτὸ ξεγελιοῦνται καὶ ξεγελοῦν τοὺς ἄλλους, ἐκεῖνοι ποὺ ποδοκυλιοῦνται καὶ διαγκωνίζονται γιὰ νὰ γίνουν καὶ γιὰ νὰ φτάσουν, ἀψηφῶντας τὸν διασυρμὸ ποὺ ἔκαναν τῆς ἀνθρωπίνης ὑποστάσεως, τῆς ἰδικῆς των καὶ τῶν ἄλλων, μὲ τὴν δικαιολογία πὼς ἡ θέλησι καὶ ὁ πόθος τοῦ νὰ κάμουν εἶναι αὐτὴ ποὺ τοὺς ὠθεῖ γιὰ νὰ ποδοκυλιοῦνται καὶ ν' ἀσχημονοῦν. Κάμνοντας ἐκείνην τὴν συγκινητικὴ ἐξομολόγησι πρὸς τοὺς νέους, ὁ Ἀρχηγὸς ἐδίδασκε. Καὶ τὸ νόημα τῆς διδασκαλίας του, σαφὲς ὅσον καὶ πολύτιμον, ἠμπορεῖ νὰ συνοψισθῆ ὡς ἑξῆς: «Δὲν χρειάζεται ἡ μεγάλη θέσις γιὰ νὰ δείξης τὴν ἀξιωσύνη σου. Ἡ ἀξιωσύνη, φτάνει νὰ τὴν ἔχης ἀληθινά, ὑπάρχει μέσα σου καὶ θὰ τὴν δείξης καὶ ἀπὸ τὴν ἀφάνεια καὶ ἀπὸ τὴν μικρότητα τῆς θέσεως ποὺ κατέχεις. Οὔτε ἡ ταπεινὴ θέσις, οὔτε τὸ ταπεινὸν ἀξίωμα, οὔτε ἡ τελεία ἔλλειψις ἀξιώματος ἠμπορεῖ ποτὲ νὰ σ' ἐμποδίση ν' ἀνδραγαθήσης, ὅταν φέρης μέσα σου τὸ χάρισμα τῆς ἀνδραγαθίας. Καί, ἀντιθέτως, οὔτε ἡ μεγάλη θέσις, οὔτε τὸ μεγάλο ἀξίωμα δὲν θὰ σὲ βοηθήσουν ν' ἀνδραγαθήσης, ὅταν ὁ Θεὸς δὲν σοῦ ἐχάρισε τὸ δῶρο τῆς ἀνδραγαθίας, οὔτε κι' ἐσὺ ἐστάθης ἱκανὸς νὰ γυμνάσης τὴν ψυχή σου καὶ νὰ τὴν κάμης ἱκανὴν ν' ἀνδραγαθῆ».

Καὶ τώρα ἂς μὴ πῆ κανεὶς πὼς μιὰ καὶ μᾶς ἐδόθη τὸ φῶς τὸ δυνατό, αὐτοῦ τοῦ διδάγματος, πὼς δὲν ἁπλουστεύεται τελείως καὶ δὲν γίνεται ἀπείρως εὔκολη καὶ γιὰ τὸν τελευταῖο νέο, ὄχι πλέον ἡ ἐκλογὴ τοῦ σταδίου ποὺ θ' ἀκολουθήση εἰς τὴν ζωή του, ἀλλὰ καὶ ἡ λύσις αὐτοῦ τοῦ ἰδίου του προβλήματος τῆς ζωῆς, ποὺ ὧρες - ὧρες μᾶς φαίνεται βουνό, ἡ ἴδια ἡ λύσις τοῦ προβλήματος τῆς εὐτυχίας, ποὺ δὲν μπορεῖ γιὰ ἕναν ζωντανὸν ἄνθρωπο, γιὰ ἕναν ἀληθινὸ νέο μὲ νοῦ γερὸ καὶ μὲ καρδιὰ φλογερή, ν' ἀναζητηθῆ πουθενὰ ἀλλοῦ, παρὰ στὴν ἀπόφασι νὰ κάμη τὴ ζωή του πλουσία σὲ ἔργα δημιουργικά, ποὺ κι' αὐτὸν νὰ τιμήσουν καὶ τοὺς ἰδικούς του καὶ τὴν Κοινωνία καὶ τὴν Πατρίδα του θὰ ὠφελήσουν. Καὶ μιὰ καὶ ἔτσι τίθεται τὸ ζήτημα τῆς εὐτυχίας — καὶ κάθε ἀλλοιώτικος τρόπος νὰ τὸ θέση κανεὶς θὰ ἦτο σφαλερὸς καὶ λανθασμένος — γίνεται πιὰ φανερό, πὼς δὲν εἶναι ἡ θέσις ποὺ τιμᾶ ἢ ἀτιμάζει τὸν ἄνθρωπο, ἀλλὰ ὁ ἄνθρωπος τιμᾶ ἢ ἀτιμάζει τὴ θέσι. Καὶ ἅμα μένουμε σύμφωνοι, τότε θὰ καταλάβουμε ἀμέσως πὼς δημιουργὸς μπορεῖ νὰ εἶναι κανεὶς παντοῦ, εἴτε ἔτυχε νὰ βρίσκεται στὴν κορυφὴ εἴτε στὴ βάσι τῆς σκάλας τῆς ἱεραρχίας. Κι' ἀκόμα παραπάνω. Ὅτι δὲν ὑπάρχουν οὔτε κορυφὴ οὔτε βάσις ἀλλὰ μόνο τομεῖς δημιουργίας, ὅπου ὁ καθεὶς θὰ βαθμολογῆται ἀπὸ τὸ ἔργο του καὶ ἀπὸ τὴ συμβολὴ τὴ μεγάλη ἢ τὴ μικρὴ τοῦ ἔργου του εἰς τὸ κοινὸν ἀγαθό. Εἴχαμε πεῖ γιὰ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ ἀνέβηκαν στὶς κορυφὲς τῶν θέσεων καὶ τῶν ἀξιωμάτων καὶ ποὺ τὸ πέρασμά τους ἀπὸ τὶς θέσεις καὶ τὰ ἀξιώματα ἦταν τυχαῖο ἐπεισόδιο καὶ δὲν ἄφηκε ἴχνη. Θὰ ποῦμε τώρα γιὰ τοὺς ἄλλους, ποὺ στὴ ζωή τους δὲν ἔλαμψαν ἀπὸ τὴ λάμψι καμμιᾶς θέσεως καὶ κανενὸς ἀξιώματος καὶ ὅμως ἀφῆκαν ἔργο ἀληθινὸ καὶ γιὰ τοῦτο ἡ ζωή τους ἐστάθη φωτεινὴ καὶ γεμάτη ὅσο ζοῦσαν καὶ ἀφοῦ πέθαναν ἐτιμήθη καὶ ἐδοξάσθη ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Ἀπὸ τὸ Ὑπουργεῖο τῆς Γεωργίας λ. χ. ἐπέρασαν καὶ στὶς ἡμέρες μας καὶ παλαιότερα πολλοὶ κοινοβουλευτικοὶ ὑπουργοί, ποὺ δὲν τοὺς θυμᾶται κανείς, δὲν τοὺς θυμίζει δηλαδὴ κανένα χρήσιμο ἔργο τους. Θὰ θυμοῦνται ὅμως οἱ γεωργοὶ τὸν προοδευτικὸ δάσκαλο, ποὺ ἐπειδὴ εἶχε ψυχὴ ποὺ ἐπονοῦσε τοὺς ἀνθρώπους καὶ ἀγάπη καὶ μαζὶ φωτεινὸ νοῦ καὶ φλόγα ἐνθουσιασμοῦ καὶ λαχτάρα γιὰ τὸ καλό, ἀγωνίσθηκε καὶ ἐμόχθησε νὰ διαδώση μιὰ νέα καλλιέργεια ἢ νὰ βελτιώση μιὰν ἄλλη, ποὺ ἦτο γνωστὴ ἀλλὰ ποὺ δὲν ἀπέδιδε ἀρκετά, γιατὶ δὲν ἐγίνετο ὅπως ἔπρεπε νὰ γίνεται. Λοιπόν, ἂν σᾶς ἔλεγαν νὰ διαλέξετε μεταξὺ τῆς θέσεως τῶν ὑπουργῶν καὶ μεταξὺ τῆς θέσεως τοῦ δασκάλου ποὺ εἴπαμε, μόνον ὅποιος ἀπὸ σᾶς ἦταν κούφιος καὶ ἄδειος ἄνθρωπος καὶ δὲν ἤξερε νὰ ξεχωρίζη τί εἶναι ἐπίφασις ζωῆς καὶ τί εἶναι ζωὴ ἀληθινή, θὰ ἐθαμπώνετο καὶ θὰ ἐδιάλεγε τὴ θέσι τοῦ ὑπουργοῦ. Κοντὰ στὸ παράδειγμα αὐτὸ τοῦ ὑπουργοῦ καὶ τοῦ δασκάλου θὰ μπορούσαμε νὰ παρατάξουμε εὔκολα ἄλλα χίλια, λιγώτερο ἢ περισσότερο χτυπητά, καὶ τὸ συμπέρασμα ὅπου θὰ καταλήγαμε θὰ ἦταν πάντα τὸ ἴδιο καὶ ἀπαράλλακτο. Ὅτι δηλαδὴ ἡ ἀξία τοῦ ἀνθρώπου δὲν κρίνεται ἀπὸ τὸ τί ἔγινε καὶ ποῦ ἔφτασε, ἀλλὰ ἀπὸ ἐκεῖνο ποὺ ἔκαμε. Καὶ ἂν ὑπῆρξαν Κοινωνίαι καὶ ἄνθρωποι ποὺ ἔκριναν ἀλλοιῶς καὶ ὄχι μ' αὐτὸ τὸ μέτρο ποὺ λέμε, οἱ Κοινωνίες αὐτὲς ἦσαν Κοινωνίες παρηκμασμένες, ποὺ δὲν ἀφῆκαν τίποτε ποὺ νὰ δικαιώνη τὴ ζωή τους. Γιὰ τὶς Κοινωνίες αὐτὲς ἐφαρμόζεται ἡ σκληρότατα δίκαιη κρίσι τοῦ Χριστοῦ, ὅταν μίλησε γιὰ τὸ ἄκαρπο κλῆμα ποὺ τὸ κλαδεύει ὁ γεωργὸς καὶ τὸ ρίχνει στὴ φωτιὰ καὶ τὸ καίει. Τὴν τύχη αὐτοῦ τοῦ κλήματος πρέπει νὰ τὴν ἔχετε ζωντανὴ μπροστὰ στὰ μάτια σας, ὅταν πρόκειται ν' ἀποφασίσετε πῶς θὰ ρυθμίσετε τὴ ζωή σας. Ἂν τὸ κατορθώσετε — καὶ ἔχετε χρέος νὰ τὸ κατορθώσετε — θὰ ξέρετε ὅτι ἐκεῖνο ποὺ πρέπει νὰ φοβᾶστε στὴ ζωὴ δὲν εἶναι μήπως τυχὸν δὲν γίνετε κάτι, ἀλλὰ μήπως δὲν κατορθώσετε νὰ κάμετε κάτι ὠφέλιμο. Αὐτὸς ὁ φόβος, ἂν τὸν νοιώσετε τὴν ὥρα τὴν κατάλληλη νὰ σφίγγη τὴν ψυχή σας, θὰ σᾶς βοηθήση εἰς τὸ ν' ἀκονίσετε τὴ θέλησι καὶ τὴ δύναμί σας ἔτσι, ὥστε νὰ κάμετε τὴ ζωή σας ὠφέλιμη. Καὶ κάθε ὠφέλιμη ζωή, ἀδιάφορο ἂν ἡ ὠφέλειά της ἔχη ἀναλωθῆ σὲ ἔργα πολὺ ἢ ὀλιγώτερο ἐμφανῆ, εἶναι ζωὴ ἀληθινή, γιατὶ εἶναι γόνιμη. Καὶ κάθε γόνιμη ζωὴ εἶναι σπουδαία καὶ μεγάλη.

Κδς

ΕΜΠΝΕΥΣΜΕΝΟΙ ΛΟΓΟΙ ΤΟΥ ΑΡΧΗΓΟΥ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΝΕΟΥΣ

«Θέλω νὰ εἶσθε πάντα χαρούμενοι, χαρούμενοι ἀκόμα καὶ μέσα στὴ δυστυχία, γιατὶ ἄνθρωποι ἀπαισιόδοξοι δὲν εἶναι ἀγωνισταί. Νὰ ἔχετε ἐνθουσιασμό, φανατισμὸ καὶ πάθος, γιατὶ νεότης χωρὶς ἐνθουσιασμό, χωρὶς φανατισμό, χωρὶς πάθος, χωρὶς καὶ τρέλλα ἀκόμα γιὰ τὸν ἀγῶνα καὶ τὴν Ἰδέα, δὲν εἶναι νεότης, εἶναι γῆρας, καὶ μάλιστα γῆρας χωρὶς πεῖρα, δηλαδὴ τὸ χειρότερο γῆρας. Θέλω ὅμως ὁ ἐνθουσιασμός σας καὶ τὸ πάθος σας νὰ εἶναι συνειδητὸ καὶ πειθαρχημένο στὸν ἕνα μεγάλο σκοπὸ ποὺ περιέχεται ὁλόκληρος μέσα σὲ δυὸ μόνον λέξεις: Στὸ σκοπὸ τῆς Ἀναγεννήσεως τῆς Ἑλλάδος, σκοπὸ ποὺ περιλαμβάνει ὅλα τὰ ἰδανικά μας. Ἐνθουσιασμὸς ναί, φανατισμὸς ναί, καὶ τρέλλα ἀκόμα ναί, ἀλλὰ γι' αὐτὸν τὸν σκοπό.

»Μὲ τὴν βεβαιότητα ὅτι ὁ ὁρμητικὸς ποταμὸς ποὺ ὀνομάζεται «Ἐθνικὴ Ὀργάνωσις Νεολαίας τῆς Ἑλλάδος», ὠθούμενος ἀπὸ τὴν ἀκατανίκητη ὤθησι τῆς Ἱστορίας μας καὶ ἐμπνεόμενος ἀπὸ τὰ μεγάλα μας ἰδανικὰ θὰ τραβήξῃ μὲ ὁρμὴ πρὸς τὸ μέλλον γιὰ τὴν κατάκτησι ὅλων τῶν ἀντικειμενικῶν μας σκοπῶν, ἐκφράζω τὴν πεποίθησί μου ὅτι θὰ κατάγῃ συνεχῶς ὡραίας νίκας. Μὲ ἐνθουσιασμό, φανατισμὸ καὶ αὐτοπειθαρχία θὰ τραβήξετε, παιδιά μου, μπροστά. — Τὸ λέει καὶ τὸ ὥμορφο τραγοῦδι σας: «Ἐμπρός, γιὰ μιὰ Ἑλλάδα νέα... Ἐμπρὸς παιδιά».

Ι. ΜΕΤΑΞΑΣ

●

«Πρέπει νὰ ἔχετε πίστιν πρὸς τὰς ἀρχὰς τῆς 4ης Αὐγούστου, τῶν ὁποίων ἐσεῖς, ἀγόρια καὶ κορίτσια, θὰ ἐπωφεληθῆτε μίαν ἡμέραν, ὅταν θὰ λείψωμεν ἐμεῖς. Ἐσεῖς θὰ πάρετε τὴν σημαίαν των καὶ θὰ τὴν φέρετε πάρα πέρα, ἕως ὅτου ἀρκέσῃ ὁ βίος σας, διὰ νὰ τὴν παραδώσετε εἰς τοὺς ἐπερχομένους νέους, οἱ ὁποῖοι καὶ αὐτοὶ θὰ τὴν πᾶνε πάρα πέρα εἰς αἰῶνα τὸν ἅπαντα».

Ι. ΜΕΤΑΞΑΣ

Στὸ περιθώριον

ΕΠΙ ΤΗ ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ

Ἡ Α. Β. Ὑψηλότης ὁ Διάδοχος τοῦ Θρόνου ἀπουσίαζεν ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα τὴν ἡμέραν τῆς ὀνομαστικῆς Του ἑορτῆς, ἐξ αἰτίας ἄλλου εὐτυχοῦς γεγονότος, τὸ ὁποῖον συνεκέντρωσε τὰ μέλη τοῦ Ἑλληνικοῦ Βασιλικοῦ Οἴκου εἰς Φλωρεντίαν, τῶν γάμων τῆς Α. Β. Υ. τῆς πριγκηπίσσης Εἰρήνης. Ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς μετέχων πάντοτε μὲ ὅλον τὸ βάθος καὶ τὴν θέρμην τοῦ αἰσθηματισμοῦ του εἰς τὰ συμβάντα τῆς Βασιλικῆς Οἰκογενείας μαζὶ μὲ τὰς ὁλοψύχους του εὐχὰς ὑπὲρ τῆς εὐτυχίας τοῦ πριγκηπικοῦ ζεύγους, τοῦ ὁποίου εὐλογοῦνται σήμερον οἱ γάμοι εἰς τὴν Φλωρεντίαν, ἀπευθύνει εἰς τὸν νεώτερον υἱὸν τοῦ Στρατηλάτου Κωνσταντίνου ἐκ βάθους καρδίας τὸν βυζαντινὸν χαιρετισμόν, «εἰς πολλὰ ἔτη!».

Ἰδιαιτέρως αἱ νέαι καὶ οἱ νέοι τῆς Ἑλλάδος, ἡ ὠργανωμένη Νεολαία τοῦ Ἔθνους, εὐλαβῶς χαιρετίζουν τὸν ἑορτάσαντα προχθὲς τὴν ὀνομαστικήν Του ἑορτὴν Διάδοχον τοῦ Θρόνου Παῦλον, Γενικὸν Ἀρχηγὸν τῆς Ὀργανώσεώς των καὶ τὴν τελοῦσαν σήμερον τοὺς γάμους της μετὰ τοῦ ἐκλεκτοῦ βλαστοῦ τοῦ βασιλεύοντος Οἴκου τῆς Ἰταλίας, πριγκήπισσαν Εἰρήνην, Ἐπίτιμον Γενικὸν Ἐπιθεωρητὴν Σχηματισμῶν Θηλέων τῆς Ε. Ο. Ν.

ΤΟ ΣΥΝΘΗΜΑ

«Ζήσετε ὅσο τὸ δυνατὸν κοντὰ στὴ φύσι!» λέει σὲ μακρὲς ἐκκλήσεις του πρὸς τὸν λαὸν τὸ Ὑπουργεῖον τῆς Πρωτευούσης.

Τὴν ὥραν αὐτὴν τοῦ ἔτους ποὺ ὁ ἀνθρώπινος ὀργανισμὸς ἀναλίσκει περισσότερον καθὼς ἐργάζεται, εἴτε χειρωνακτικῶς εἴτε διανοητικῶς, ἔχει ἀνάγκην περισσοτέρας ἐπαφῆς μὲ τὸ ὕπαιθρον. *Καὶ εἶναι πράγματι ἡ πλέον βολικὴ ἐποχὴ τὸ θέρος νὰ ἀπολαύσῃ ὁ ἄνθρωπος τὰ πλούσια δῶ*ρα τῆς φύσεως, τὰ ὁποῖα τόσον ἄφθονα προσφέρει καὶ εἰς τὴν ὑγείαν καὶ εἰς τὰς αἰσθήσεις.

Οἱ νέοι τῆς Ε.Ο.Ν. συνειδητοὶ φορεῖς τῆς *ἀγάπης πρὸς τὸ ὕπαιθρον ἀκολουθοῦντες τὰς ὁδηγίας καὶ διαταγὰς τῆς Ὀργανώσεως*, ἂς δώσουν πρῶτοι τὸ παράδειγμα καὶ πρωτοπόροι αὐτοὶ ἂς διδάξουν καὶ ὅλους τοὺς ἄλλους τὴν ἀξίαν ποὺ ἔχει ἡ συναναστροφὴ μὲ τὸν ἥλιον, μὲ τὸν καθαρὸν ἀέρα, μὲ τὴν θάλασσαν, μὲ τὸ δάσος, μὲ τὰ φυτὰ καὶ τὰ ἄνθη, κάτω ἀπὸ τὰ ὁποῖα τορνεύεται ἡ ὑγιὴς ψυχὴ καὶ τὸ ὑγιέστερον σῶμα.

ΑΙ ΕΠΙΤΥΧΙΑΙ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΙΚΟΥ

Ἡ Ἑλληνικὴ κοινὴ γνώμη μὲ δικαίαν ἐγκαύχησιν παρηκολούθησε τὰς ἐπιτυχίας τὰς ὁποίας ἐσημείωσε τὸ καλλιτεχνικὸν συγκρότημα τοῦ Βασιλικοῦ Θεάτρου εἰς τὴν πρώτην του περιοδείαν εἰς τὴν Ἀγγλίαν καὶ εἰς τὴν Γερμανίαν. Καὶ ἡ ἐγκαύχησίς του εἶναι ἀκόμη μεγαλειτέρα, διότι ἀπεδείχθη μὲ τὴν ὑποδοχήν, τῆς ὁποίας ἔτυχον οἱ Ἕλληνες ἠθοποιοὶ καὶ οἱ σκηνοθέται, ὅτι δὲν ἦτο ἀστήρικτος ἡ πεποίθησις, ἡ ὁποία ἐπεκράτησεν ἀπὸ τῆς ἀνασυστάσεως τῆς Ἐθνικῆς μας σκηνῆς, ὅτι φθάνει νὰ διαθέτωμεν τὰ μέσα καὶ τὴν θέλησιν οἱ Ἕλληνες, διὰ ν' ἀναδείξωμεν ἔργα τέλεια εἰς κάθε ἐπίπεδον τῆς ἀνθρωπίνης δημιουργίας καὶ ἰδιαιτέρως εἰς τὸ καλλιτεχνικόν. Ὄντως ἀξίζει νὰ τονισθῇ, πρὸς τιμὴν τοῦ ἑλληνικοῦ θεατρικοῦ κοινοῦ, ὅτι δὲν ἐπερίμενε τὴν περιοδείαν εἰς τὰς ξένας πρωτευούσας, οὔτε τὴν ἐκδήλωσιν ἐνθουσιασμοῦ ἀπὸ μέρους τοῦ ἀγγλικοῦ καὶ τοῦ γερμανικοῦ κοινοῦ, διὰ ν' ἀγαπήσῃ καὶ ἐκτιμήσῃ τὸ ἀξιοθαύμαστον ἔργον, τὸ ὁποῖον ἐπραγματοποίησεν ἡ Ἐθνική μας σκηνὴ καὶ τὸ ὁποῖον τῆς ἐπιτρέπει νὰ ὑφίσταται χωρὶς δειλίαν τὴν σύγκρισιν μὲ τὰ τελειότερα θεατρικὰ συγκροτήματα τοῦ Κόσμου. Καὶ ἕνας λόγος, ὁ σπουδαιότερος, διὰ τὸν ὁποῖον πρέπει νὰ μᾶς χαροποιοῦν αἱ ἐπιτυχίαι τοῦ Βασιλικοῦ, εἶναι ὅτι πρῶτοι ἡμεῖς ἐκρίναμεν ὀρθῶς καὶ ἐπεκροτήσαμεν τὴν ἐπιτυχίαν του, τὸ ὁποῖον σημαίνει ὅτι δὲν εἴμεθα ὡς Κοινωνία καὶ ὡς Κοινὸν καθόλου καθυστερημένοι ἐν συγκρίσει μὲ κανένα ἄλλο κοινόν, καμμιᾶς εὐρωπαϊκῆς πόλεως, μολονότι ἡ θεατρικὴ παράδοσις εἰς τὸν τόπον μας εἶναι πολὺ νέα. Ἔτσι ἐπιβεβαιοῦται καὶ κάτι ἄλλο, τὸ ὁποῖον καλλίτερα ἴσως ἀπὸ ἡμᾶς τοὺς ἰδίους παρετήρησαν καὶ ἐσημείωσαν οἱ ξένοι, καὶ ἰδίως οἱ ξεατρικοὶ ξένοι θίασοι, ποὺ κατὰ καιροὺς μᾶς ἐπεσκέφθησαν καὶ ἔπαιξαν εἰς τὰς Ἀθήνας. Ἡ λεπτὴ καὶ ὀξεία καλλιτεχνικὴ αἴσθησις τοῦ ἀθηναϊκοῦ κοινοῦ, ἡ ὁποία ἀσφαλῶς δὲν εἶναι ἄσχετος μὲ τὸ ὅλον αἰσθητικόν μας περιβάλλον καὶ μὲ τὴν ἀπὸ κληρονομικότητος ἔμφυτον, ἠμπορεῖ νὰ πῇ κανείς, ὀρθὴν ἑλληνικὴν ἀντίληψιν τοῦ καλοῦ, γενικῶς. Μὲ τὴν ἐπιβεβαίωσιν αὐτήν, ἡ ὁποία εἶναι καὶ αὐτὴ ἕνα κέρδος, ὄχι τὸ ὀλιγώτερον σημαντικόν, ποὺ ἀποκομίζομεν ἀπὸ τὴν περιοδείαν τοῦ θιάσου τοῦ Βασιλικοῦ Θεάτρου, ἠμποροῦμε νὰ συνεχίσωμε μὲ μεγαλειτέραν αὐτοπεποίθησιν καὶ μὲ πολλαπλασιασμένον ἐνθουσιασμὸν τὴν προσπάθειάν μας εἰς τὸν θεατρικὸν καὶ εἰς τὸν καλλιτεχνικὸν ἐν γένει τομέα. Τὸ λέγομεν αὐτό, διότι συμβαίνει μ' ἐμᾶς τοὺς Ἕλληνας συχνὰ νὰ ὑποτιμῶμεν τὴν ἀξίαν τῶν προσπαθειῶν καὶ τῶν ἐπιτυχιῶν μας, πότε διότι ὑπάρχει ἔντονος μέσα μας ἡ ἀπαίτησις τοῦ τελείου, πότε καὶ διότι ἕρπει μέσα μας κάποιο ὑπόλειμμα αἰσθήματος κατωτερότητος, τὸ ὁποῖον γίνεται ἀκόμη περισσότερον ἀπεχθές, διότι εἶναι τελείως ἀναιτιολόγητον καὶ τὸ ὁποῖον ἐπετρέψαμεν ἐπὶ μακρὸν νὰ καλλιεργῆται, μεταξύ μας, ἀπὸ μίαν μερίδα ἰδικῶν μας, οἱ ὁποῖοι κατεπλήσσοντο εὔκολα ἀπὸ τὴν ἀδιαφιλονίκητον ὑλικὴν ὑπεροχὴν τῶν δυτικῶν ἐθνῶν καὶ δὲν κατώρθωναν ἐν τῇ καταπλήξει των νὰ διακρίνουν ὅτι, ἂν ποσοτικῶς ἔχωμεν ὑστερήσει πολὺ ἀπέναντι τῆς Δύσεως, ποιοτικῶς ὅμως, ἀπὸ ἀπόψεως ψυχικῆς καλλιεργείας, δὲν ὑπήρξαμε ποτὲ ὑποδεέστεροι κανενὸς λαοῦ.

Αὐτὸ ὅμως εἶναι παρεμπίπτον θέμα, τὸ ὁποῖον ἐθίξαμεν ἁπλῶς, διότι ἐδόθη ἡ εὐκαιρία. *Ἡ ἐπιτυχία τοῦ Βασιλικοῦ ἐνθουσιάζει τοὺς Ἕλληνας καὶ ὁ ἐνθουσιασμὸς αὐτὸς πρέπει νὰ χρησιμοποιηθῇ διὰ νὰ ἐνταθῇ ἡ προσπάθεια διὰ* τὴν ἀρτιωτέραν ὀργάνωσιν τῶν ἐθνικῶν μας ἱκανοτήτων εἰς τὸ ἐπίπεδον τῶν καλλιτεχνικῶν πραγματοποιήσεων, ποὺ τόσον ἦσαν ἄφθονοι ἀλλὰ καὶ τόσον ὑψηλαὶ εἰς ὅλας τὰς περιόδους τῆς μακρᾶς ἱστορίας τοῦ Ἔθνους μας. Οἱ ξένοι μᾶς ὑπενθύμισαν μόνοι των, λίαν ἐπικαίρως, ὅτι κάθε τι, διὰ τὸ ὁποῖον *ἀξίζει νὰ ζῇ καὶ νὰ ἀποθάνῃ κανείς, ἐγεννήθη εἰς αὐτὴν τὴν γῆν, ποὺ εἶναι,* ἦτο καὶ θὰ μείνῃ εἰς τοὺς αἰῶνας ἰδική μας. *Τοὺς εἴμεθα ὑπόχρεοι διὰ τὴν* ὑπόμνησιν. Εἴμεθα εὐγνώμονες πρὸς ἐκείνους ποὺ ἔδωσαν τὴν ἀφορμὴν διὰ τὴν ὑπόμνησιν καὶ αἰσθανόμεθα βαθύτατα τὰς ὑποχρεώσεις ποὺ προκύπτουν δι' ἡμᾶς ἀπὸ τὴν ὑπόμνησιν αὐτήν. Δὲν μᾶς μένει παρὰ μόνον νὰ ἐργασθῶμεν καὶ νὰ πιστεύωμεν ἐργαζόμενοι, ὅτι δὲν θὰ ὑπολειφθῶμεν καθόλου, οὔτε θὰ *ὑστερήσωμεν ἀπέναντι τῶν ὑποχρεώσεων ποὺ ἡ καταγωγή, ἡ γῆ καὶ ἡ ἰδιοφυΐα τοῦ Ἔθνους μας μᾶς ἐπιβάλλουν.*

ΝΑ ΕΙΜΕΘΑ ΗΣΥΧΟΙ

Ὁ Ρουμᾶνος δημογράφος, ὁ ὁποῖος μᾶς κατέταξε—τοὺς Ἕλληνας—εἰς μίαν μελέτην του, μεταξὺ τῶν γηρασκόντων λαῶν, ἐστήριξε προφανῶς τὰ συμπεράσματά του εἰς τὰ στατιστικὰ στοιχεῖα τῆς περασμένης δεκαετίας, τὰ μόνα δυστυχῶς ποὺ ὑπάρχουν. Πράγματι δὲ τὰ στοιχεῖα ἐκεῖνα, μονομερῶς λαμβανόμενα καὶ χωρὶς συσχετισμὸν πρὸς τὰ πολιτικὰ γεγονότα καὶ τὰς συνεπείας τῶν γεγονότων τούτων ἐπελθούσας ἐκτάκτους μεταβολὰς εἰς τὴν ἑλληνικὴν ζωήν, ἠμποροῦν νὰ ὁδηγήσουν εἰς σφαλερὰ συμπεράσματα. Ἀπὸ τοῦ 1912 μέχρι τοῦ 1928, χρονολογίαν ἡ ὁποία συμπίπτει μὲ τὴν ἀποπεράτωσιν τοῦ Ἐποικισμοῦ, τὸ Ἑλληνικὸν Ἔθνος διήνυσε μίαν περίοδον ἀναθεμελιώσεως, ἀπὸ ἐκείνας ποὺ δὲν συναντῶνται συχνὰ εἰς τὴν ἱστορίαν. Ἀδιάκοποι πόλεμοι εἰς τὸ ἐλεύθερον Κράτος, διωγμοὶ καὶ ὁμαδικαὶ ἀπελάσεις καὶ μεταναστεύσεις ὁμαδικαὶ εἰς τὰ ἀλύτρωτα καὶ τὰ ἐν διασπορᾷ τμήματα τοῦ Ἔθνους καί, τέλος, ὡς κορύφωμα ὅλων τούτων, ἡ ὁμαδικὴ ἀνταλλαγὴ τῶν πληθυσμῶν καὶ ἡ μετοικεσία ἑνὸς καὶ ἡμίσεος ἑκατομμυρίου λαοῦ ἀπὸ τὴν Μικρασίαν καὶ τὴν Θράκην. Οἱ παρακολουθήσαντες τὴν κατάστασιν τῶν μετοίκων Ἑλλήνων ἐνθυμοῦνται ὅτι κατὰ τὰ πρῶτα ἔτη αἱ στατιστικαὶ ἐσημείωναν ὑπεροχὴν θανάτων ἔναντι τῶν γεννήσεων, ἀληθῶς καταπληκτικήν. Αὐτονόητον εἶναι, ἑπομένως, ὅτι τοιαῦται σκληραὶ περιπέτειαι δὲν ἦτο δυνατὸν παρὰ νὰ ἐπηρεάσουν σοβαρώτατα τὴν δημογραφικὴν κατάστασιν τοῦ Ἔθνους καὶ νὰ δημιουργήσουν κενά, τὰ ὁποῖα ὅμως δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἑρμηνευθοῦν ὡς ἑρμηνεύονται ἀπὸ τὸν Ρουμᾶνον ἐπιστήμονα, ἀφοῦ εἶναι πασίγνωστον ὅτι ἤδη ἀπὸ τοῦ 1926, δηλαδὴ ἀφ' ἧς οἱ νέοι πληθυσμοί, ἐγκατασταθέντες, ἤρχισαν νὰ ζοῦν ὁμαλῶς, αἱ γεννήσεις ἀνέκτησαν τὴν ὑπεροχήν των ἐπὶ τῶν θανάτων κατὰ κλίμακα μάλιστα ὑπερακοντίζουσαν τὴν γονιμότητα τῶν θεωρουμένων ὡς βιολογικῶς νέων ἐθνῶν. Τὰ νεώτερα στατιστικὰ δεδομένα ἔρχονται εἰς βεβαίωσιν τοῦ γεγονότος, ὅτι ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς αὐξάνει ὅσον καὶ οἱ ζωτικώτεροι λαοὶ τοῦ Κόσμου καὶ ἡ προσεχὴς ἀπογραφὴ θὰ πιστοποιήσῃ περιφανέστερον αὐτὴν τὴν αὔξησιν, ἡ ὁποία θὰ προχωρῇ μὲ ταχύτερον ρυθμόν, ἐφόσον — ἄνευ ἀπροόπτων — τὰ ἤδη λαμβανόμενα γενναῖα μέτρα, ἀλλὰ καὶ γενικώτερον ἡ ὅλη πολιτικὴ τοῦ Ἐθνικοῦ Κράτους, πολιτικὴ σαφῶς κατατείνουσα ὄχι μόνον εἰς τὴν ὑλικὴν ἀνύψωσιν τῶν ἀπόρων λαϊκῶν στρωμάτων, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν ἠθικὴν ἀνόρθωσιν τῆς Κοινωνίας, ἡ πολιτικὴ τῆς ὁποίας τὰς ἐκδηλώσεις βλέπομεν εἰς τὴν τόνωσιν τοῦ θρησκευτικοῦ συναισθήματος καὶ τοῦ χριστιανικοῦ πνεύματος τοῦ λαοῦ, εἰς τὴν διατήρησιν τῆς ἁγνότητος τῶν οἰκογενειακῶν θεσμῶν καὶ ἡ ὁποία ὁμοῦ μὲ τὴν ὅλην ἄλλην σύντονον καὶ πολυμερῆ προσπάθειαν προστασίας τῆς μητρότητος, τοῦ παιδιοῦ, καὶ γενικῶς τῆς νεότητος, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ μὴ ἀσκήσῃ εὐεργετικὴν ἐπίδρασιν καὶ ἐπὶ τῆς ὑλικῆς, πρὸ παντὸς δὲ τῆς ἠθικῆς ὑγείας τοῦ λαοῦ.

Ἠμποροῦμεν ἑπομένως νὰ εἴμεθα ἥσυχοι καὶ αἰσιόδοξοι διὰ τὴν ἀσφάλειαν τῆς ἐθνικῆς ἐπαύριον, διότι τὸ Ἑλληνικὸν Ἔθνος καὶ βιολογικῶς ἀποδεικνύεται νέον καὶ σφριγοῦν καὶ πλῆρες ζωτικότητος, ἀλλὰ καὶ πολιτικῶς διευθύνεται κατὰ τρόπον ἐγγυώμενον ἀσφαλῆ τὴν ὑλικὴν καὶ τὴν ἠθικήν του στερέωσιν καὶ αὔξησιν.

Ἀπὸ τὴν τελετὴν του Ἀγνώστου εἰς Πειραιᾶ

Ἡ κατάθεσις τοῦ στεφάνου τῆς Ε. Ο. Ν.

Σὸ σεριθώριον

ΕΠΙ ΤΟΥ «ΑΒΕΡΩΦ»

Ἀπὸ τοῦ θρυλικοῦ πολεμικοῦ «Ἀβέρωφ» ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς καὶ ὁ Ἀρχηγὸς παρηκολούθησαν προχθὲς τὰς ἀσκήσεις τοῦ Ἐθνικοῦ μας Στόλου. Ἡ παρουσία τῶν δύο ἀρχηγῶν τοῦ Ἔθνους εἰς τὰς ἀσκήσεις ταύτας ἐξαίρει τὴν ἀξίαν τὴν ὁποίαν ἀποδίδει εἰς τὰς κατὰ θάλασσαν πολεμικὰς δυνάμεις τὸ Ἔθνος ὁλόκληρον καὶ τὸ ἐνδιαφέρον μὲ τὸ ὁποῖον, ἰδιαιτέρως, τὸ Κράτος τῆς 4ης Αὐγούστου παρακολουθεῖ τὴν πρόοδον τῆς πολεμικῆς ἐν γένει προπαρασκευῆς τῆς χώρας, ἡ ὁποία ὑπὸ τὴν πνοήν του συντελεῖ τὰ θαύματα διὰ τῶν ὁποίων ἡ Ἑλλὰς ἐντὸς μικροῦ χρόνου ἔδειξεν ἄλλην μίαν φορὰν εἰς ὅλον τὸν κόσμον ὅτι ὄχι μόνον εἶναι ἀξία τῆς ἐλευθερίας της, ἀλλὰ καὶ ὅτι τὴν ἐλευθερίαν της αὐτὴν εἶναι εἰς θέσιν νὰ τὴν προστατεύσῃ ἀποτελεσματικά, ἐναντίον πάσης προσπαθείας καὶ πάσης ἐπιβουλῆς.

Τὴν ἐποχὴν αὐτὴν κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ διεθνὴς ὁρίζων δὲν εἶναι αἴθριος, ἡ παρουσία τοῦ Βασιλέως καὶ τοῦ Κυβερνήτου ἐπὶ τοῦ «Ἀβέρωφ» κατὰ τὴν ὥραν καθ' ἣν τὸ πολεμικὸν ναυτικόν μας ἐπιδεικνύει μὲ τὴν σειράν του τὰς ἀθορύβως συντελεσθείσας προόδους, εἶναι ἡ πλέον καθησυχαστικὴ φωνὴ πρὸς τὸν Ἑλληνικὸν λαόν: Ἡσυχεῖτε! Ἀγρυπνοῦμεν!»

ΤΟ ΦΑΛΑΓΓΟΣΗΜΟΝ

Ἐγράψαμεν ἤδη περὶ τοῦ δημοσιευθέντος νόμου διὰ τὸ φαλαγγόσημον. Αἱ εἰσπράξεις ἐκ τοῦ εἰδικοῦ τούτου ἐνσήμου πρόκειται νὰ ἐνισχύσουν τοὺς πόρους τῆς Ὀργανώσεως.

Αἱ κλάσεις τοῦ φαλαγγοσήμου καὶ αἱ σχετικαὶ διατάξεις τῆς χρήσεώς του εἶναι κατανεμημέναι ὥστε νὰ προσαρμόζωνται εἰς τὴν οἰκονομικὴν κατάστασιν τῶν μελῶν, ἀναλόγως τῆς οἰκονομικῆς εὐρωστίας των.

Τὰ μέλη τῆς Ε.Ο.Ν. συνεπῶς ὀφείλουν νὰ διαδώσουν τὸ φαλαγγόσημον καὶ νὰ τὸ ἐπιβάλουν εἰς τὴν κοινὴν γνώμην, ὡς μίαν ἀνάγκην, διότι ἀνάγκη πράγματι εἶναι ἡ οἰκονομικὴ εὐρωστία τῆς Ὀργανώσεως, ἡ ὁποία ἔχει νὰ ἐπιτελέσῃ τὸ τεράστιον ἐθνικόν της πρόγραμμα, μὲ τὰς πολυσχιδεῖς κατευθύνσεις του, ἀλλὰ καὶ τὰς μεγάλας δαπάνας του τὰς ὁποίας τοῦτο προϋποθέτει.

Ἐντυπώσεις ἀπὸ μιὰ περιοδεία

ΑΚΜΑΙΟΝ ΕΘΝΙΚΟΝ ΦΡΟΝΗΜΑ

Ἀκμαῖον Ἐθνικὸν φρόνημα! Αὐτὲς εἶναι οἱ τρεῖς λέξεις μέσα στὶς ὁποῖες θὰ μποροῦσε ὁ ἐπισκεπτόμενος τὴν Ἤπειρον καὶ τὴν Κέρκυραν νὰ συνοψίσῃ τὰς ἐντυπώσεις του. Φρόνημα Ἐθνικόν, φρόνημα Ἑλληνικόν, φρόνημα ἐμμονῆς πρὸς τὰ ἰδανικὰ τῆς φυλῆς καὶ ἡ συναίσθησις πὼς δὲν εἶναι μικρὴ ἡ τιμὴ νὰ πεθαίνῃ κανεὶς γιὰ νὰ διατηρήσῃ ἀλώβητα καὶ ἀμόλυντα τὰ ἐθνικὰ αὐτὰ ἰδανικά, ποὺ ἐμπνέουν τοὺς Ἠπειρῶτες καὶ Κερκυραίους.

Ἄνδρες καὶ γυναῖκες, ἀγόρια καὶ κορίτσια, καὶ πρὸ παντὸς αὐτά, ποὺ ἀποτελοῦν τὴ χρυσῆ Νεολαία τῆς Ἑλληνικῆς πατρίδος, δὲν ἀφήνουν περίστασι ποὺ νὰ μὴν ἐκδηλώσουν τὴν ἀφοσίωσί τους πρὸς τὴν ἰδέα τῆς Ἐθνικῆς Ἀναγεννήσεως καὶ τὴν ὑπερηφάνειά τους γιὰ τὴν διαρκῶς καὶ σταθερῶς αὐξανομένην Ἐθνικὴν ἰσχὺν καὶ ἐπιβολήν, ποὺ τὴν πατρίδα μας, δυνατὴ καὶ ἀποφασιστικὴ σ' ὅλα, τὴν κάνουν σεβαστὴ καὶ περιζήτητη σὲ γειτονικὰ καὶ μὴ Κράτη—μεγάλα καὶ μικρὰ — ὁποιοσδήποτε καὶ ἂν εἶναι ὁ προσανατολισμούς τους στὶς κρίσιμες στιγμὲς ποὺ διέρχεται σήμερα ἡ ἀνθρωπότης. Αὐτὰ τὰ αἰσθάνονται πολὺ καλὰ ὅπλα στὸν Ἑλληνισμὸ ὁλόκληρον ἡ Ἤπειρος καὶ ἡ Κέρκυρα....

Ἡ πρώτη εἶναι μιὰ δοκιμασμένη ἐπαρχία τῆς χώρας. Χρόνια τώρα εἶχε ὑποστῆ πλήρη ἐξουθένωσι ἀπὸ τὴν Κρατικὴ ἐγκατάλειψι...

Παντοῦ, σ' ὅλες τὶς ἐκδηλώσεις τῆς ζωῆς της, εἶχε καίρια τὰ πλήγματα τῆς ἀδιαφορίας τῶν Κυβερνήσεων, κι' ἔφθινε μέρα μὲ τὴν ἡμέρα...

Ἡ Λαψίστα, τὸ Φανάρι, τὸ Χανόπουλο, καὶ τ' ἀμέτρητα ἄλλα ἕλη ποὺ ἔσπερναν σ' ὅλη τὴν Ἤπειρο τοὺς πυρετούς... Ἐκτάσεις ποὺ θὰ μποροῦσαν νὰ θρέψουν χιλιάδες ἀνθρώπων, τὸ Φανάρι, ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ μᾶς δώσῃ ρύζι ἱκανὸ ἴσως-ἴσως νὰ δημιουργήσῃ αὐτάρκεια γιὰ ὅλη τὴ χώρα, ἦταν κατακλυσμένες ἀπὸ νερά...

Ποτάμια, σὰν τὸν Καλαμᾶ καὶ τὸ Λοῦρο, τὸ Θύαμι καὶ τόσους ἄλλους, ἀντὶ νὰ εἶναι εὐεργετικὰ γιὰ τὴ γεωργία, ἀρδευτικὰ καὶ γραφικὰ μὲ τὸ ἤρεμο κύλισμά τους ἀνάμεσα στὶς ἀτελεύτητες δενδροστοιχίες τῶν πλατανιῶν, ἦταν ὀργὴ Θεοῦ γιὰ τοὺς πληθυσμοὺς στὰ χειμωνιάτικα ξεχειλίσματά τους.

Δρόμοι; Ἕνα μεγάλο μέρος τῆς Ἠπείρου ἀγνοοῦσε τὴ ρόδα, ἔστω καὶ ἀραμπᾶ...

Καὶ ἡ Νεολαία;

Ἀφημένη ἀπροστάτευτη εἶχε μέσα της τὸ μικρόβιο τῆς ἑλονοσίας καὶ τῆς φθίσεως, καί, ἀρρωστημένη καθὼς ἦταν, τὸ δηλητήριο τοῦ μίσους κατὰ τῆς πατρίδος ποὺ τὴν ἄφηνε χωρὶς τὴν φροντίδα της, χωρὶς τὴ στοργή της...

Μὰ σήμερα τὰ πράγματα ἀλλάξαν...

Ἡ ἀνορθωτικὴ πνοὴ τῆς 4ης Αὐγούστου ἔχει φέρει καὶ ἐκεῖ τὰ εὐεργετικά της ἀποτελέσματα....

Τὰ ἔργα τῆς Λαψίστας γίνονται... Τὰ βουνὰ τρυπιῶνται καὶ ἡ μεγάλη ὑπόνομος ποὺ θὰ ἀποτελέσῃ τὴν διέξοδο τῶν νερῶν τῆς λίμνης στὴ θάλασσα ἔχει ἀρκετὰ προχωρήσει... Ὁλόκληρος συνοικισμὸς ἐργατῶν, ποὺ ἐργάζονται στὰ ἔργα, ἔχει ἐγκατασταθῆ ἐκεῖ στὸ δρόμο Ἰωαννίνων—Γουμενίτσης...

Δρόμοι παληοὶ ἐπισκευάζονται, νέοι δρόμοι διανοίγονται, κι' ἡ Ἤπειρος παίρνει τὴ μορφὴ τῆς πολιτισμένης ἐπαρχίας, τῆς ἐπαρχίας τοῦ ἀεροπλάνου καὶ τοῦ αὐτοκινήτου, κι' ὄχι τῶν κατσικόδρομων καὶ τοῦ μουλαριοῦ.

Ἀπὸ τὴν Πρέβεζα προχθὲς ἀκόμη πέρασαν γιὰ τὸν Λοῦρο τὰ μεγάλα μηχανήματα, ποὺ κοστίζουν ἑκατομμύρια ὁλόκληρα, καὶ ποὺ θὰ καταστήσουν καὶ τὸ ποτάμι αὐτὸ εὐεργετικὸ γιὰ τὴν περιφέρεια τῆς Φιλιππιάδος—Πρεβέζης.

Καὶ οἱ ἄνεργοι, βρῆκαν καὶ βρίσκουν δουλειὰ κι' εὐλογοῦνε τὸν Βασιληᾶ καὶ τὸν Ἐθνικὸ Κυβερνήτη, ποὺ τοὺς δίνει ἐργασία καὶ μποροῦν νὰ βγάζουν τὸ ψωμί τους....

Ἡ Νεολαία ξύπνησε ἀπὸ τὸ λήθαργο!... ὁ Μεταξᾶς μὲ τὴ βροντώδη ἐπιταγή του «Σήκω ἐπάνω Ἑλληνικὴ Νεολαία» τὴν ξεσήκωσε ἀπὸ τὴν ἀδράνεια ποὺ τῆς ἔφθειρε τὴν ψυχὴ καὶ τῆς ἔδωσε τὸ Ἐθνικό της περιεχόμενο: Τῆς ἔδωσε τὰ ἰδανικά της καὶ τῆς στερέωσε τὴν πεποίθησι γιὰ τὸ μέλλον καὶ αἰσιοδοξία γιὰ τὶς τολμηρὲς κατακτήσεις της... Καὶ τὴν ἔμαθε νὰ πιστεύῃ καὶ ἡ πίστις της εἶναι ἀκράδαντη πὼς μόνο σὰν Ἕλληνες καὶ σὰν Ἑλληνίδες μποροῦν νὰ οἰκοδομήσουν τὴν εὐτυχία τους.

Καὶ γι' αὐτὸ ἀκριβῶς οἱ φάλαγγες τῆς «Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως τῆς Νεολαίας» στὴν Ἤπειρο εἶναι πυκνωμένες καὶ πυκνώνονται καὶ περισσότερο. Ἡ τιμία στολὴ τοῦ Φαλαγγίτου κάνει ὑπερήφανη τὴν ἐμφάνισί της σ' ὅλα τὰ χωριὰ καὶ τὰ πιὸ ἀπομακρυσμένα ἀπὸ τὸ κέντρο. Καὶ τὰ βουνὰ τῆς Ἠπειρωτικῆς γῆς δὲν ἀντηχοῦν μόνο ἀπὸ τὸ ποιμενικὸ τραγοῦδι τοῦ τσοπάνου, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὸν ὕμνο τῆς Νεολαίας ποὺ δίνει φτερὰ καὶ δύναμι στὴν νεανικὴ ψυχὴ τοῦ νεαροῦ Ἠπειρώτη, ποὺ ἐννοεῖ μὲ τὸ κεφάλι ψηλὰ καὶ μὲ τὴν γρανιτένια του ἀπόφασι νὰ τραβήξῃ μπροστὰ σὰν ἐλπίδα τῆς πατρίδας γιὰ μιὰ Ἑλλάδα νέα...

Κι' ἡ μεταμόρφωσις αὐτὴ τῆς ἀρρωστιάρικης νεολαίας τῆς Ἠπείρου σὲ μιὰ ζωντανή, ἀθλητική, πατριωτικὴ νεολαίας, ὀφείλεται στὴν μαγικὴ πνοὴ τοῦ Ἀρχηγοῦ, τοῦ Ἰωάννου Μεταξᾶ, ποὺ τὴν ἀγκάλιασε στοργικὰ καὶ σὰν Θεός, τῆς ἐνεφύσησε τὴν αὐτοπεποίθησι καὶ τὴν αἰσιοδοξία...

Καὶ εἶναι πραγματικὰ συγκινητικὸ τὸ θέαμα τῶν χωριῶν ποὺ βρίσκονται στοὺς δρόμους τῆς Ἠπείρου...

Ἀπὸ Ἰωαννίνων εἰς Ηγουμενίτσαν— 105 χιλιόμετρα — ποὺ διατρέξαμε σὲ πέντε ὁλόκληρες ὧρες, βλέπαμε στὸ πέρασμά μας, τὰ παιδιὰ σὰν σὲ παράταξι νὰ χαιρετοῦν μὲ τὸ χαιρετισμὸ τῆς Νεολαίας στὸ πέρασμά μας καὶ νὰ ζητωκραυγάζουν τὸν Βασιλέα καὶ τὸν Ἀρχηγό! Καὶ μαζὶ μὲ τὰ παιδιὰ κι' οἱ μεγάλοι!... Χωρὶς κανεὶς νὰ τοὺς ὑποχρεώσῃ, χωρὶς κανεὶς νὰ τοὺς τὸ ἀξιώσῃ ἔχουν στὰ μαγαζιά τους καὶ στὰ σπίτια τους τὶς εἰκόνες τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως καὶ Ἀρχηγοῦ καὶ τὶς ἔχουν στεφανωμένες μὲ κλαριά, μὲ κλαριὰ ποὺ τοὺς δίνουν οἱ λόγγοι κι' οἱ ρεματιὲς καὶ τοῦ Καλαμᾶ οἱ ὄχθες. Καὶ ξέρουν κι' αὐτοὶ ὅτι ἂν σήμερα στὸν τόπο τους ζοῦν ἐλεύθεροι, καὶ τὸ στῆθος τους δὲν τὸ πατῆ τὸ τρομερὸ πέλμα τοῦ ληστοῦ καὶ τοῦ φυγοδίκου, τὸ ὀφείλουν στὸν Ἰωάννη Μεταξᾶ...

Γιὰ τοῦτο, μόλις δοῦν ἐκεῖ στὰ χωριά τους τὸν ἐκπρόσωπο τοῦ Κράτους, τὸν Γενικὸ Διοικητή, ἢ κανένα ὑπάλληλον—οἱ ὑπάλληλοι τοῦ Κράτους τῆς 4ης Αὐγούστου δὲν διευθύνουν σήμερα ἀπὸ τὰ γραφεῖα τους, ἀλλὰ περιοδεύουν στὴν ὕπαιθρο — χαιρετοῦν κι' αὐτοὶ μὲ τὸν χαιρετισμὸ τῆς Νεολαίας καὶ ζητωκραυγάζουν τοὺς συντελεστὰς τῆς νέας Ἐθνικῆς Ἀναγεννήσεως.

Ἔτσι μαζὶ μὲ τὴ Νεολαία ξεσηκώ-

Τὰ Ἰωάννινα ἀπὸ ἀεροπλάνου

θηκαν στὸ πρόσταγμα τοῦ Ἀρχηγοῦ καὶ οἱ μεγάλοι!... Τὰ παιδιά, ὁ ἐνθουσιασμός τους, ἡ ἀγάπη τους πρὸς τὴ Νεολαία, ξύπνησαν ἀπὸ τὸ λήθαργο τῆς ἀδιαφορίας καὶ τοὺς μεγάλους...

Μὰ ἂν ὁ Ἰωάννης Μεταξᾶς ὑπὸ τὴν αἰγίδα τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως ἔδωσε στοὺς Ἠπειρώτας ἔργα, δουλειά, Νεολαία, τοὺς ἔδωσε ἀληθινὰ κάτι τὸ καλλίτερο, τὸ πολυτιμότερο... Τοὺς ἔδωσε τὸ αἴσθημα τῆς ἀσφαλείας!...

Τὸ αἴσθημα πὼς μὲ τὸ Μεταξᾶ στὰ πράγματα, τὸ Μεταξᾶ τὸν παληὸ Ἐπιτελῆ καὶ σπουδαῖο ἀξιωματικό, τὸ δοκιμασμένο πολιτικό, ποὺ τόσο δεξιὰ χειρίστηκε, καὶ τελευταῖα ἀκόμη, σοβαρὰ ζητήματα, μπορεῖ κανεὶς νὰ κοιμᾶται ἥσυχα στὸ σπίτι του, μὲ τὴν πεποίθησι πὼς κανένας, μὰ κανένας ἀπολύτως δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ τὸν ἐνοχλήσῃ, καὶ πὼς ἔτσι ἀπερίσπαστος θὰ μπορῇ νὰ κάνῃ τὴ δουλειά του, σὰν Κύριος, σὰν Ἕλληνας, γιὰ τώρα καὶ τὸ μέλλον, μέσα στὸν τόπο του, ποὺ εἶναι καὶ θὰ μείνῃ δικός του...

Καὶ ὅλα αὐτὰ ὁ Ἠπειρώτης δὲν τὰ πιστεύει ἔτσι διαισθητικὰ μόνον! Γνωρίζει ἀκόμη πὼς ὁ Ἰωάννης Μεταξᾶς εἶναι κι' ἐκεῖνος, μαζὶ μὲ τὸν ἀείμνηστο Βασιλέα, τὸν Κωνσταντῖνον, ὁ συντελεστὴς τῆς ἀπελευθερώσεως τῆς Ἠπείρου...

Καὶ εἶναι ὅλοι ἥσυχοι. Καὶ γι' αὐτὸ ἀκριβῶς δὲν μοῦ φάνηκε καθόλου παράξενο, ὅταν στὴν Πρέβεζα, ὁ τόσο καλός της δήμαρχος, ὁ κ. Μπάλκος, μὲ πληροφόρησε γιὰ μιὰ συγκινητικὴ χειρονομία τῶν ἐργατῶν τῆς πόλεως.

Ἕνα φορτηγὸ πλοῖο εχε καταφθάσει στὴν Πρέβεζα, μὲ πράγματα τοῦ Δημοσίου. Ἦταν ἀναγκαία ἡ ἄμεσος ἐκφόρτωσις. Οἱ φορτοεκφορτωταὶ προσεφέρθησαν νὰ δουλέψουν ἐντατικά. Καὶ δούλεψαν, χωρὶς σχεδὸν ἀνάπαυσι, 24 ὁλόκληρες ὧρες συνέχεια.

Ἔπρεπε νὰ πληρωθοῦν. Εἴκοσι τέσσαρες ὧρες δουλειὰ σημαίνει 6—7 ἡμερομίσθια...

Καὶ τοὺς τὰ ἔδωσαν. Μὰ οἱ φορτοεκφορτωταὶ δὲν τὰ δέχτηκαν. Κράτησαν μόνον τὸ ἕνα καὶ τὰ ὑπόλοιπα τὰ προσέφεραν στὴν Ἀεροπορία...

Καὶ ποιοὶ κάναν αὐτὴν τὴν χειρονομίαν; Οἱ ἐργάται! Αὐτοὶ ποὺ στρατεύοντουσαν ἄλλοτε ἀφημένοι ἀπὸ τοὺς προαυγουστιανοὺς Κυβερνήτας στὶς κομμουνιστικὲς φράξιες. Μὰ τώρα ἔχουν μεταμορφωθῆ κι' αὐτοί, ὅπως ὅλα κάτω ἀπὸ τὸ στοργικὸ ἀγκάλιασμα τοῦ λαοῦ ἀπὸ τὸ Κράτος τῆς 4ης Αὐγούστου.

Εἶναι κι' αὐτὸ ἕνα μικρὸ δεῖγμα στὴ μεταμόρφωσι τῆς Ἠπείρου, ποὺ φλέγεται πέρα ὡς πέρα ἀπὸ πατριωτικὸ ἐνθουσιασμό...

Τὸ ὄνομα τοῦ δημιουργοῦ τῆς μεταμορφώσεως αὐτῆς, τοῦ Ἀρχηγοῦ, ἂς εἶναι εὐλογημένο.

Ἄγγ. Μεταξᾶς

Δημοσιογραφικὲς ἀναμνήσεις

Η ΠΡΩΤΗ ΑΠΟΠΕΙΡΑ ΔΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΠΤΕΡΩΣΙΝ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΦΡΟΝΗΜΑΤΟΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ

Τὸν καιρὸ ποὺ ἤμουν Ἀρχισυντάκτης στὴν «Ἀκρόπολιν» τοῦ μακαρίτη Γαβριηλίδη ἔγινεν ἡ πρώτη ἀπόπειρα πρὸς διοργάνωσιν τῆς Νεολαίας (1914—1915).

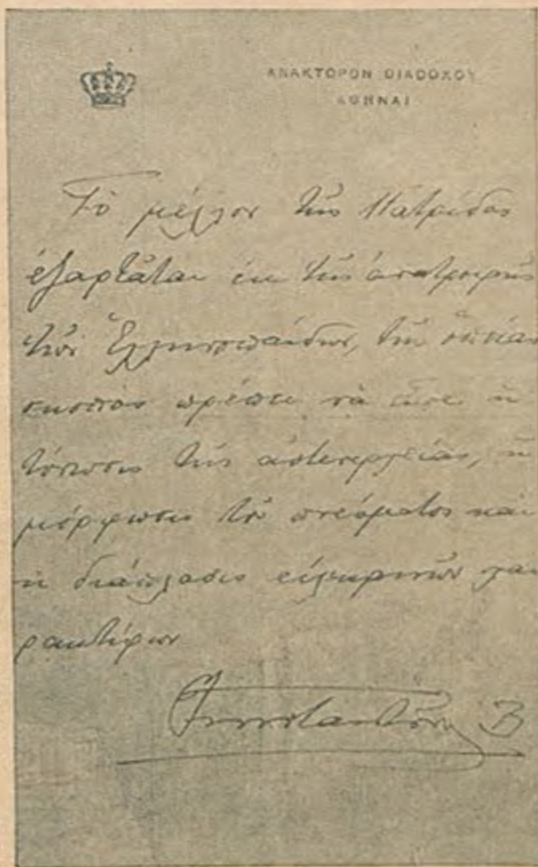
Ἡ πρώτη αὐτὴ ἀπόπειρα ἐσχεδιάσθη καὶ ἐξετελέσθη μέσα στὰ γραφεῖα τῆς «Ἀκροπόλεως» ἀπὸ τὸν Γαβριηλίδην, ἔχοντα ὡς συνεργάτας τοὺς συντάκτας του.

Καὶ κατ' ἀρχὰς ἐβγάλαμε τὸ περιοδικὸ «Νέα Γενεά», ποὺ τὸ γεμίζαμε μὲ ὕλη πατριωτικὴ καὶ μορφωτική, γιατὶ ἐθεωρούσαμε τὸν τύπο ὡς τὸ κυριώτερον καὶ πλέον ἐπαγωγὸν μέσον πρὸς ἐπιβολὴν ἑνὸς ἐθνικοῦ ἀγῶνος καὶ ἐπιτυχίαν ἑνὸς δυσκόλου ἔργου, ὅπως ἦτο τότε ἡ ὀργάνωσις τῶν νέων καὶ τῶν κοριτσιῶν.

Δὲν μπορῶ νὰ πῶ ὅτι ἡ Νεολαία ἐκείνης τῆς ἐποχῆς δὲν ὑπεδέχθη μὲ ἐνθουσιασμὸ τὴν «Νέα Γενεά», καὶ ὅτι δὲν βρῆκε σωστὰ τὰ κηρύγματά της.

Τὰ πρῶτα φύλλα ἐσημείωσαν ἐνθαρρυντικὴν ἐπιτυχίαν. Ἀρχίζαμε νὰ ἐνθουσιαζώμεθα. Κι' ἀπάνω στὸν ἐνθουσιασμό του ὁ Γαβριηλίδης ἔστειλεν ἕνα φύλλο τῆς «Γενεᾶς» στὸν ἀείμνηστον Βασιλέα Κωνσταντῖνον, συνοδεύων αὐτὸ μὲ τὴν θερμὴν παράκλησιν νὰ θέσῃ ὑπὸ τὴν Ὑψηλὴν προστασίαν Του τὸ ἔργον μας.

Ὁ Βασιλεὺς ὑπεδέχθη τὸ φύλλον μετ' ἄκρας εὐχαριστήσεως, ἐδέχθη νὰ ὑποστηρίξῃ τὸν ὡραῖον ἀγῶνα μας καὶ ἔστειλε πρὸς τὸ περιοδικό μας μιὰ ὀλιγόλογον μὲν ἐπιστολήν, κατὰ τὴν συνήθειάν του, ἀλλὰ γεμάτην ἀπὸ ὑψηλὰ νοήματα καὶ μνημειώδεις ὑποθήκας γιὰ τὰ παιδιὰ τῆς Ἑλλάδος.

ΑΝΑΚΤΟΡΟΝ ΔΙΑΔΟΧΟΥ
ΑΘΗΝΑΙ

Φωτοτυπία τῆς μνημειώδους ἐπιστολῆς τοῦ ἀειμνήστου Στρατηλάτου Κωνσταντίνου

Δυστυχῶς ἡ κομματικὴ συμφεροντολογία καὶ τὰ προανακρούσματα τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ πολέμου οὔτε τὸν Βασιλέα Κωνσταντῖνον οὔτε τοὺς περὶ τὴν «Νέαν Γενεὰν» ἀφῆκαν νὰ φέρουν εἰς πέρας τὸ ἔργον τους. Καὶ ὁ ἀγὼν καὶ ἡ ὡραία ἀπόπειρα πρὸς ὀργάνωσιν τῆς Νεολαίας τότε ἀπέτυχε.

Νὰ ὅμως ποὺ αἱ ὑποθῆκαι τοῦ Βασιλέως Κωνσταντίνου πρὸς τοὺς Ἑλληνόπαιδας δὲν ἐπῆγαν χαμένες. Ἄγγελος Κυρίου τὰς ἐνέπνευσε στὴν ψυχὴ τοῦ σημερινοῦ Ἐθνικοῦ Κυβερνήτου. Καὶ ὁ Ἀρχηγός, μόνος καὶ δυνατός, ἐτόνωσε τὴν αὐτενέργειαν τῶν Ἑλληνοπαίδων, ἐμόρφωσε καὶ μορφώνει τὸ πνεῦμά των καὶ διαπλάττει εἰλικρινεῖς καὶ Ἑλληνοπρεπεῖς τοὺς χαρακτῆράς των.

Ἂς εἶναι εὐλογημένο τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ ποὺ τὸν ἐνέπνευσε καὶ τὸν ἐμπνέει, ποὺ δυναμώνει καὶ βοηθεῖ τὸν Ἀρχηγό.

Ἀνδρ. Δαυΐδ.

«Η ΝΕΟΛΑΙΑ» συνιστᾶται ἀπὸ τὸν Ἀρχηγὸ καὶ τὴν Ε. Ο. Ν. ὡς ὁ καλύτερος πνευματικὸς σύντροφος τῶν Νέων κατὰ τὰς θερινὰς διακοπάς.

Ἀπὸ τὴ Βυζαντινὴ Ἱστορία

ΜΕ ΤΟ ΝΙΚΗΦΟΡΟ ΦΩΚΑ

ὑπὸ : Μ. ΑΝ.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

— Κι' ἂν βρεθοῦμε σὲ διαφορετικὰ στρατόπεδα... σὲ μιὰ στάση νὰ ποῦμε... Μήπως κι' ἀδέρφια ἀκόμα δὲν ἀλληλοσκοτώθησαν γιατὶ ἡ περίστασι τόφερε ἔτσι;... Κι' ὅμως καὶ οἱ δυὸ βέβαια φαντάζονται πῶς κάναν τὸ καθῆκον τους...

Κοιτάχτηκαν μὲ κάποιο τρόμο... Ἀλήθεια κάτι τέτοιο δὲν ἦταν καθόλου ἀπίθανο... Ἀπὸ τὸ νοῦ τους πέρασαν διηγήσεις ποὺ δὲν διάβασαν μονάχα, μὰ εἶχαν ἀκούσει κι' ἀπὸ γέρους ποὺ τὶς φύλαγαν ἀκόμα στὴ θύμησή τους, καθὼς περνῶντας ἀπὸ στόμα σὲ στόμα κι' ἀπὸ γενιὰ σὲ γενιὰ φτάσανε στ' αὐτιά τους γεμᾶτες φρίκη καὶ αἷμα.

Εἰκονομάχοι λόγου χάρη καὶ εἰκονολάτρες χτυπήθηκαν μὲ τέτοια μανία καὶ μῖσος ποὺ ὁλόκληρη ἡ Αὐτοκρατορία ἀντήχησε ἀπὸ ἰαχὲς καὶ θρήνους. Οὔτε ἡ στοργή, οὔτε ἡ φιλία στάθηκαν ἱκανὲς μπροστὰ στὸ σκοτεινὸ ἄγριο φανατισμὸ ποὺ συνεπῆρε τὶς ἀντίπαλες μερίδες.

Ἂν ἕνα παρόμοιο μπουρίνι ξεσποῦσε πάλε καὶ συντάραζε τὴν σκέψη καὶ τὴν καρδιὰ τῶν ἀνθρώπων καὶ ξερρίζωνε ὅ,τι ἡ συνήθεια καὶ ἡ φύση φύτεψε καὶ στερέωσε ἐκεῖ μέσα γιὰ νὰ μένη ἀσάλευτο ὅσο βαστάση καὶ ἡ ζωή μας;

Ποιὸς μποροῦσε νὰ βεβαιώση τὸ ἀντίθετο; Νἄταν ἀλήθεια πίσω ἀπὸ τὴν ὄμορφη τούτη στιγμὴ νὰ ξέρουν τί τοὺς κρύβει ἡ μοῖρα ποὺ χαμογελᾶ δίχως ἄλλο ὅταν ἀκούη τὶς ἀποφάσεις καὶ τοὺς ὅρκους!... Τὴν ἔβλεπαν τώρα σὰ μιὰν ἐχθρικὴ δύναμη ἀόρατη ποὺ σκηνοθετεῖ δράματα καὶ κωμωδίες καὶ μᾶς σπρώχνει στὸ προσκήνιο νὰ παίξωμε τὸ ρόλο μας κατὰ πῶς τῆς ἀρέσει...

Ὁ Γρηγόρης μὲ τὸ πεῖσμα ποὺ τὸν χαρακτήριζε ἔνοιωσε νὰ σηκώνεται μέσα του μιὰ ἀτράνταχτη θέληση ν' ἀντιδράση ὅσο μπορεῖ...

Σηκώθηκε ὄρθιος κι' ἅπλωσε τὸ χέρι:

— Ὅ,τι καὶ νὰ γίνη ἐγὼ τ' ὁρκίζουμαι, εἶπε, πῶς τίποτα δὲ θὰ μὲ κάνη νὰ σκεφθῶ ποτὲ κακὸ γιὰ κανένα ἀπὸ τοὺς δυό σας... Μὰ τὸ ἀντίθετο τὸ δικό σας συμφέρο θὰ τὸ θεωρήσω πάντα καὶ δικό μου... κι' ἂν μπορῶ ποτὲ νὰ σᾶς βοηθήσω καὶ δὲν τὸ κάμω γιὰ ὁποιοδήποτε λόγο... θἆμαι προδότης.

Μέσα στὴ σιωπὴ ἀκούστηκαν τὰ λόγια τοῦτα μὲ μιὰ ἐπιβλητικὴ ἐπισημότητα. Ἕνας ἄνθρωπος, ἕνα παιδί, προκαλοῦσε τὴ μοῖρα... ὄρθιο, στυγνό, σὰν πολεμιστὴς ποὺ ἔρριξε κι' ὅλας τὸ ἀκόντιό του καὶ περίμενε τὴν ἐπίθεση τοῦ ἐχθροῦ.

Ὁ Δημήτρης σηκώθηκε καὶ στάθηκε κοντά του...

— Κι' ἐγὼ τὸ ὁρκίζουμαι, εἶπε.

— Καὶ θαρρεῖτε λοιπὸν πῶς ἐγὼ θὰ μείνω πίσω... πρόσθεσε ὁ Μιχαήλ... Τ' ὁρκίζομαι καὶ μὲ τὰ δυό μου χέρια... καὶ λέω μάλιστα καὶ κάτι παραπάνω... Ἂν καμμιὰ φορὰ νοιώσω πῶς ἔχετε ἀνάγκη ἀπὸ τὴ βοήθειά μου καὶ δὲν τὴ ζητήσετε, θὰ τὸ νομίσω προδοσία καὶ θὰ σᾶς φερθῶ ὅπως φέρνεται κανεὶς στοὺς προδότες.... Νὰ τὸ ξέρετε!

Κι' ἔγινε κάποιο θαῦμα ἢ τοὺς φάνηκε; Τὰ μάτια του ὅπου παιχνίδιζε πάντα μιὰ σπίθα κι' ἔδειχνε πῶς πίσω ἐκεῖ μιὰ ψυχὴ ἔστεκε στὰ νύχια, θαρρεῖς, ἄγρυπνη κι' ἔβλεπε κι' ἔκρινε καὶ κορόϊδευε... τὰ μάτια του ἦταν θολά, δακρυσμένα ἀπὸ τὴ συγκίνηση...

— Δὲν εἴμαστε πιὰ ἕνας ἕνας... εἴμαστε τρεῖς... εἶπε ὁ Γρηγόρης... ἑνωμένοι γιὰ ὅλη τὴ ζωή, ὡς τὸ θάνατο...

— Ἴσα ἴσα ποὺ δὲν εἴμαστε πιὰ τρεῖς, μὰ ἕνας, διώρθωσε ὁ Μιχαήλ.

Μὲ τὴν κουβέντα ποὺ τόσο τοὺς τραβοῦσε, ἡ ὥρα πέρασε χωρὶς νὰ τὸ καταλάβουν... Ἡ νύχτα ἅπλωσε ἀπάνω στὸν οὐρανὸ τ' ἀστέρια της «ἄλλα μονάχα, ἄλλα δεμένα» ὅπως λέει κι' ὁ ποιητὴς καὶ ὁ κῆπος βυθίστηκε σ' ἕνα θαμπόχρυσο φέγγος ὅπου τὰ ἀψηλὰ δέντρα ἔπαιρναν φανταστικὰ σχήματα σὰ γίγαντες μαῦροι, ἀκίνητοι σὲ στάσεις φοβερὲς κι' ἀλλόκοτες... Σὰ νὰ πέρασε ἕνα μαγικὸ χέρι κι' ἄγγιξε τὴ συνηθισμένη γνώριμη ὄψι ποὖχαν τὰ πράματα κι' ἔτσι σιγὰ σιγὰ χωρὶς νὰ τὸ καταλάβουν βρέθηκαν μέσα σὲ μιὰ παραμυθένια, θαρρεῖς, χώρα ὅπου κινοῦνταν δράκοι καὶ βασιλόπουλα καὶ παίρνονταν ἀποφάσεις γενναῖες ποὺ ἀναγκάζουν τὴν παντοδύναμη μοῖρα νὰ κλίνη ὑποταγμένη τὸ κεφάλι...

Σηκώθηκε ὄρθιος κι' ἅπλωσε τὸ χέρι.

Τὴν ἄλλη μέρα ἔγινε ἕνα εἶδος ἱεροτελεστίας κάτω ἀπὸ τὸ ἴδιο δέντρο ποὺ ἔδωκαν τὸν ὅρκο τῆς φιλίας τους. Ἦταν τὸ δέντρο τοῦτο ἕνας πλάτανος νεαρὸς ἀκόμα ποὺ ἐπειδὴ βρῆκε κατάλληλο χῶμα ρίζωσε καὶ θέριεψε κι' ἅπλωσε ἐπάνω κλαδιὰ καὶ φύλλα ποὺ μποροῦσε νὰ σκιάση ἑκατὸ ἀνθρώπους.

Τὸ ἐθεώρησαν καλὸ σημάδι... Ἐπάνω λοιπὸν στὸν κορμὸ τοῦ πλατάνου ἐχάραξαν μ' ἕνα μαχαιράκι τὴν ἡμερομηνία: 29 Αὐγούστου ϛυξζ' [1]. Κι' ἀπὸ κάτω ἕνα συμβολικὸ τρίγωνο μ' ἴσες πλευρὲς ποὺ ἔκλεινε μέσα τ' ἀρχικὰ γράμματα ἀπὸ τὰ τρία ὀνόματά τους:

— Θὰ δώσω νὰ μᾶς κάνουν ἀκόμα τρία δαχτυλίδια σιδερένια, ἕνα γιὰ τὸν καθένα μας, ποὺ θὰ φοροῦμε πάντα ὅπου καὶ νὰ βρισκώμαστε ὅ,τι καὶ νὰ γίνουμε, εἶπε ὁ Μιχαήλ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'.

Σημεῖα καὶ τέρατα!

Κεῖνες τὶς ἡμέρες ἀπὸ τὴ Βασιλεύουσα ἔφτασαν σπουδαῖα νέα. Πρῶτα πρῶτα ὁ αὐτοκράτωρ Κωνσταντῖνος ἦταν βαρειὰ ἄρρωστος καὶ κατὰ πῶς ἔλεγαν δὲν εἶχε σωτηρία.. Κάθε μέρα ἔλυωνε καὶ περισσότερο ἀπὸ τὸν πυρετὸ ὥς που ἔγινε σωστὸ σκέλεθρο... Τοῦ κάκου λούστηκε στὶς θαυματουργὲς πηγὲς καὶ γύρισε τὰ μοναστήρια ἀπάνω σὲ χρυσὸ λεκτίκιο... Τοῦ κάκου ἔψαλλε μὲ τοὺς καλογέρους σὲ ὁλονυχτίες ἐξαντλητικὲς παρακαλῶντας τὸ Θεὸ νὰ τοῦ στείλη τὴν ὑγειά του... Τίποτα! Ὁ πυρετὸς δούλευε καὶ τοῦ ἔτρωγε τὶς σάρκες ἀργά, ἐπίμονα... Τὸ βλέμμα του, θολὸ πιά, γύριζε ὁλοῦθε σὰ ν' ἀποχαιρετοῦσε... Μ' ὅλο ποὺ οἱ αὐλικοὶ προσπαθοῦσαν μὲ κάθε τρόπο νὰ σκορπίσουν τὶς μαῦρες σκέψεις ποὺ τὸν τυραννοῦσαν, ὁ Βασιλιᾶς κρατοῦσε σφιγμένα τὰ χείλη κι' οὔτε μιὰ στιγμὴ δὲν ἦρθε τὸ χαμόγελο νὰ τὰ χαράξη... Οἱ τζουτζέδες κοντοί, ἀλλόϊθωροι, καμπούρηδες, μὲ κουδούνια καὶ παρδαλὲς φορεσιές, τὸν τριγύριζαν, ἔλεγαν λόγια τσουχτερὰ καὶ νόστιμα γιὰ τοὺς ἀρχόντους ἢ πιάνονταν ἀναμεταξύ τους ποὺ ἦταν νὰ σπαρτάρης στὰ γέλια... Τίποτα! Τὸ

---

1 ϛυξζ' = 6467. Ἀπὸ τὸν ἀριθμὸ τοῦτο ἂν ἀφαιρέσουμε 5508 (γιατὶ οἱ Βυζαντινοὶ χρονολογοῦσαν ἀπὸ «κτίσεως κόσμου» καὶ φαντάζονταν πῶς εἶχαν περάσει τόσα ἀκριβῶς χρόνια, δηλ. 5508 ἀπὸ τότε ὡς τὴ γέννηση τοῦ Χριστοῦ) θὰ βροῦμε τὸν ἀριθμὸ 959 ποὺ ἀντιπροσωπεύει τὴν πραγματικὴ χρονολογία, δηλ. 959 μ. Χ.

πνεῦμα του βρισκόταν θαρρεῖς κι' ὅλας σ' ἄλλον κόσμο ὅπου ὅλα τοῦτα τἄβλεπε σὰ μάταια καμώματα ἀξιολύπητα. Ἔπειτα φῆμες σκοτεινές, ἀλλόκοτες ἄρχισαν νὰ διαδίδωνται... Ποῦθε βγῆκαν κανεὶς δὲν ἤξερε... Τριγύριζαν στὰ καπηλειά, στὸν ἱππόδρομο, στὶς ἀγορὲς σὰν τέρατα ποὺ σοῦ γεννοῦσαν τὴ φρίκη καὶ τὸν τρόμο... Ἔλεγαν λοιπὸν πὼς τάχα ἡ ἀρρώστεια τοῦ Βασιλιᾶ δὲν ἦρθε μόνη της, νὰ ποῦμε, ἔτσι φυσικά... Κάτι ἤξερε γι' αὐτήν, τὸ δίχως ἄλλο ἡ νύφη του, ἡ Θεοφανώ... Ὑπάρχουν, λένε, βότανα κάθε λογῆς· ἄλλα ποὺ μαραζώνουν σιγὰ σιγὰ τὸν ἄνθρωπο καὶ τὸν μαραίνουν σὰν τὸ σκουλῆκι ποὺ τρώει τὴ ρίζα μαθὲς τοῦ δέντρου, καὶ δὲν τὸ βλέπεις, κι' ἄλλα ποὺ τοῦ χαρίζουν κάθε ὀμορφιά, τόσο ποὺ δὲν μπορεῖ τ' ἀνθρώπινο λογικὸ ν' ἀνθέξη στὴ δύναμή της... Πῶς ἀλλιώτικα κατάφερε μιὰ φτωχούλα κόρη κάπελλα, ὅπως ἦταν πρὶν ἡ Θεανώ, ν' ἀνεβῆ τὰ σκαλιὰ τοῦ θρόνου, κι' ὄχι μονάχα αὐτό, μὰ καὶ νὰ παραμερίση τὴν Αὐγούστα Ἑλένη καὶ τὶς πορφυρογέννητες πριγκηποποῦλες, ἔτσι ποὺ μονάχα αὐτὴ νὰ λάμπη καὶ νὰ προστάζη στὸ παλάτι;

Οἱ γέροι ἀρχόντοι τὰ χάνουν μόνο ποὺ τὴν ἀντικρύζουνε· δὲν ἀκοῦς πιὰ φρόνιμα καὶ μετρημένα λόγια ἀπὸ τὸ στόμα τους, γιατὶ ἡ πεῖρα, ἡ σοφὴ πεῖρα φαντάζει κουτὴ καὶ σχολαστικὴ μπροστὰ στὸ πλάσμα τοῦτο ποὺ τοῦ γεννάει ὄχι πιὰ θαυμασμό, μὰ τρόμο μὲ τὴν ἐξωτικὴ ὀμορφιά του.

Ὁ Γρηγόρης ἕνα ἀπόγευμα, στὸ σπίτι τῆς κυρὰ Σταύραινας, ἄκουσε ὁλόκληρη συζήτηση πάνω σ' αὐτὸ τὸ θέμα ἀπὸ τὶς γειτόνισσες...

—Ἐγὼ θαρρῶ, ἔλεγε ἡ μία, πὼς δὲν εἶναι ἔργο τοῦ Θεοῦ τόση ὀμορφιά... Γιατὶ ὁ Θεὸς κάνει πάντα μετρημένα πράματα καὶ κρατᾷ σὲ τάξη τὸν κόσμο, σὰν καλὸς νοικοκύρης στὸ σπιτάκι του...

— Σωστά, πρόσθεσε μιὰ ἄλλη, ἔτσι ὅ,τι εἶναι πολὺ ὄμορφο τὸ τραβάει στὸν Παράδεισο κοντά του, νὰ ποῦμε τοὺς ἀγγέλους, κι' ὅ,τι εἶναι πάλι πολὺ ἄσκημο τὸ ρίχνει στὰ καταχθόνια τῆς γῆς γιὰ νὰ μὴ συγχίζεται τὸ μυαλὸ τοῦ ἀνθρώπου.

—Ὕστερα ἡ γυναῖκα τούτη ἦρθε ἀπὸ τὸν τόπο τῶν εἰδωλολατρῶν ! Ἔτσι μοῦ εἶπε ὁ ἄντρας μου... Καὶ μιὰ ἄλλη συμπατριώτισσά της, λέει, κατάφερε γιὰ χάρη της νὰ σκοτωθῆ ὁλόκληρος λαός... στὰ παληὰ τὰ χρόνια ὅμως...

— Θεὲ τοῦ Δημητρίου! φώναξαν οἱ γυναῖκες καὶ σταυροκοπήθηκαν γυρίζοντας κατὰ τὴν Ἀνατολή...

—Ἤτανε κόρη τοῦ Ἑωσφόρου ποὺ βασίλευε τότε σ' ὁλόκληρη τὴν οἰκουμένη κι' ἤξερε ἀπὸ τὸν πατέρα της μαγικὲς τέχνες... καὶ σάλευε τὸ μυαλὸ τῶν ἀνθρώπων σὲ τρόπο πού, παραλοϊσμένοι, ρίχνονταν ὁ ἕνας ἀπάνω στὸν ἄλλο καὶ σκοτώνονταν ἀποξεχνῶντας πὼς εἶναι ἀδέρφια...

— Θοῦ, Κύριε, φυλακὴν τῷ στόματί μου! φώναξε ξαφνικὰ μιὰ ἄλλη κοντόχοντρη ποὺ ἀνοιγόκλεινε τὰ μάτια της καθὼς μιλοῦσε καὶ σήκωνε τὰ φρύδια της μὲ κωμικὸ τρόπο... σὰ νὰ φωτίστηκε ξαφνικὰ καὶ λύθηκε μέσα της ἕνα ἀπερίγραπτο πρόβλημα...

Οἱ ἄλλες τὴν περιτριγύρισαν εὐθὺς μ' ἀνυπόμονη περιέργεια...

(Ἀκολουθεῖ)

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ ΤΗΣ ΠΑΡΕΛΘΟΥΣΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

Καὶ ἐμβὰς εἰς πλοῖον διεπέρασε καὶ ἦλθεν εἰς τὴν ἰδίαν πόλιν. Καὶ ἰδοὺ προσέφερον αὐτῷ παραλυτικὸν ἐπὶ κλίνης βεβλημένον· καὶ ἰδὼν ὁ Ἰησοῦς τὴν πίστιν αὐτῶν εἶπε τῷ παραλυτικῷ· θάρσει τέκνον· ἀφέωνταί σοι αἱ ἁμαρτίαι σου. Καὶ ἰδού τινες τῶν γραμματέων εἶπον ἐν ἑαυτοῖς· οὗτος βλασφημεῖ. Καὶ ἰδὼν ὁ Ἰησοῦς τὰς ἐνθυμήσεις αὐτῶν εἶπεν· ἵνα τί ὑμεῖς ἐνθυμεῖσθε πονηρὰ ἐν ταῖς καρδίαις ὑμῶν; Τί γάρ ἐστιν εὐκοπώτερον, εἰπεῖν, ἀφέωνταί σοι αἱ ἁμαρτίαι, ἢ εἰπεῖν, ἔγειρε καὶ περιπάτει; Ἵνα δὲ εἰδῆτε ὅτι ἐξουσίαν ἔχει ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐπὶ τῆς γῆς ἀφιέναι ἁμαρτίας, τότε λέγει τῷ παραλυτικῷ· ἐγερθεὶς ἆρόν σου τὴν κλίνην καὶ ὕπαγε εἰς τὸν οἶκον σόυ. Καὶ ἐγερθεὶς ἀπῆλθεν εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ. Ἰδόντες δὲ οἱ ὄχλοι ἐθαύμασαν καὶ ἐδόξασαν τὸν Θεὸν τὸν δόντα ἐξουσίαν τοιαύτην τοῖς ἀνθρώποις.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ ΕΚ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ

Πόσον μεγάλον δίδαγμα μᾶς δίδει τὸ ἀνωτέρω αὐριανὸν Εὐαγγέλιον!

Ὁ παραλυτικὸς τοῦ Εὐαγγελίου δὲν ὑπέφερε μόνον ἀπὸ παράλυσιν κατὰ τὸ σῶμα, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ ἐλέγχους τῆς συνειδήσεώς του διὰ τὰς πολλάς του ἁμαρτίας. Διὰ τοῦτο ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς μόλις ἔφεραν τοῦτον εἶπε πρὸς αὐτὸν «τέκνον, ἀφέωνταί σοι αἱ ἁμαρτίαι». Μὲ τὴν φράσιν αὐτὴν ἠθέλησε νὰ δείξη ὅτι πρέπει ὁ ἄνθρωπος νὰ προτιμᾷ τὴν θεραπείαν τὴν ψυχικὴν πολὺ περισσότερον ἀπὸ τὴν σωματικήν. Πρῶτον συγχωρεῖ τὰς ἁμαρτίας τοῦ παραλυτικοῦ καὶ κατόπιν τὸν θεραπεύει ἀπὸ τὴν σωματικήν του ἀσθένειαν. Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ἔχομεν ἀνάγκην νὰ ἐλευθερωθῶμεν ψυχικῶς διότι εἴμεθα γεμᾶτοι ἀπὸ ἁμαρτίας. Ἀλλὰ μὲ τί τρόπον θὰ γίνωμεν ἄξιοι αὐτοῦ; Πῶς θὰ μπορέσωμεν νὰ ἀπαλλαγῶμεν ἀπὸ τὰς καθημερινὰς παγίδας τοῦ Διαβόλου;

Εἶναι τόσον πολλαὶ αἱ ἁμαρτίαι τοῦ ἀνθρώπου, ὥστε μὲ τὰς ἰδίας του δυνάμεις καὶ προσπαθείας εἶναι ἀκατόρθωτον εἰς αὐτὸν νὰ ξεφύγη ἀπ' αὐτάς. Ἡ συγχώρησις τῶν ἁμαρτιῶν μας ἔχει πηγὴν της αὐτὸν τὸν Σωτῆρα. Μόνον αὐτὸς δύναται νὰ μᾶς ἀπαλλάξη ἀπ' αὐτάς. Ἀλλὰ διατὶ ἡ συγχώρησις τῶν ἁμαρτιῶν μας πηγάζει ἀπὸ τὸν Χριστόν; Ὅλοι γνωρίζομεν ὅτι οὗτος εἶναι υἱὸς τοῦ παναγάθου Θεοῦ καὶ ὅτι σκοπὸς αὐτοῦ μὲ τὸ νὰ ἔλθη εἰς τὸν κόσμον ἦτο μόνον ἡ σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὸ βάρος τῆς ἁμαρτίας. Ἀπὸ τὴν μεγάλην του ἀγάπην πρὸς τὸν ἄνθρωπον ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ ἔγινεν ἄνθρωπος καὶ μὲ τὸν θάνατόν του ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ ἔσωσε τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ τὰς ἁμαρτίας του. Αὐτὸς ποὺ ἦτο ἀναμάρτητος καὶ δίκαιος προσέφερε τὸν ἑαυτόν του ὡς θῦμα, μὲ μόνον σκοπὸν νὰ μᾶς ἐλευθερώση ἀπὸ τὸν Διάβολον. Ἀφοῦ αὐτὸς μὲ τὴν θυσίαν του ἱκανοποίησε τὴν θείαν δικαιοσύνην ἔλαβε ἀπὸ τὸν πατέρα του «πᾶσαν ἐξουσίαν ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ γῆς». Ἀφοῦ δὲ ἔχει κάθε δύναμιν προσφέρει εἰς ὅλους ἀνεξαιρέτως τοὺς ἀνθρώπους τὴν βοήθειάν του. Ὅσον καιρὸν ἦτο ὁ ἴδιος εἰς τὸν κόσμον ἔδιδε μόνος του τὴν ἄφεσιν τῶν ἁμαρτιῶν, ὅπως ἔκαμε καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν τοῦ παραλυτικοῦ τοῦ Εὐαγγελίου. Ὅταν δὲ ἔφυγε ἀπὸ τὸν κόσμον τὸ δικαίωμα αὐτὸ τὸ ἐνεπιστεύθη καὶ τὸ μετεβίβασεν εἰς τὴν ἁγίαν Αὐτοῦ Ἐκκλησίαν διὰ τῶν ἀποστόλων καὶ μαθητῶν του. Ἀλλὰ διὰ νὰ λάβωμεν συγχώρησιν διὰ τῆς Ἐκκλησίας ἀπὸ τὸν Χριστὸν τί μᾶς χρειάζεται;

Πρῶτα - πρῶτα ἀπαιτεῖται πίστις πρὸς τὸν υἱὸν τοῦ Θεοῦ. Πίστις ὅτι τὸ ἅγιον αὐτοῦ αἷμα καθαρίζει τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ τὰς ἁμαρτίας. Μέγα παράδειγμα τῆς πίστεως εἶναι ὁ λῃστὴς ποὺ ἐσταυρώθη μαζὶ μὲ τὸν θεάνθρωπον, ὁ ὁποῖος ἐνῷ εἶχε περιπέσει εἰς τὴν ἀγωνίαν τοῦ θανάτου εἶπε πρὸς τὸν Ἰησοῦν «Μνήσθητί μου Κύριε ὅταν ἔλθης ἐν τῇ βασιλείᾳ σου» καὶ ἔλαβεν ἀμέσως ἀπὸ τὸν Χριστὸν τὴν διαβεβαίωσιν ὅτι «σήμερον μετ' ἐμοῦ ἔσῃ ἐν τῷ παραδείσῳ». Μαζὶ ὅμως μὲ τὴν πίστιν εἶναι ἀπαραίτητος διὰ τὴν συγχώρησιν τῶν ἁμαρτιῶν μας ἡ μετάνοια καὶ ἡ ἐξομολόγησις. Πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ συγχωρηθῶμεν, ἐφ' ὅσον δὲν ἀποφασίζομεν νὰ ἀλλάξωμεν βίον καὶ νὰ ὁμολογήσωμεν τὰς ἁμαρτίας μας;

Ἐπίσης καθῆκον ἀπαράβατον ἔχομεν ὅπως καὶ ἡμεῖς συγχωροῦμεν τοὺς πταίοντας εἰς ἡμᾶς. Πόσην σημασίαν ἔχει τὸ καθῆκον τοῦτο ἀπέναντι τῶν συνανθρώπων μας καὶ πόσην ἀξίαν δίδει εἰς αὐτὸ ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ἀποδεικνύεται ἀπ' αὐτὴν τὴν Κυριακὴν προσευχὴν ὅπου λέγεται «καὶ ἄφες ἡμῖν τὰ ὀφειλήματα ἡμῶν, ὡς καὶ ἡμεῖς ἀφίεμεν τοῖς ὀφειλέταις ἡμῶν». Χωρὶς ἡμεῖς νὰ συγχωρήσωμεν ἐκείνους ποὺ μᾶς ἔβλαψαν, δὲν πρέπει νὰ ἐλπίζωμεν ὅτι θὰ συγχωρηθῶμεν ἀπὸ τὸν πανάγαθον Θεόν.

Λοιπὸν ἐὰν θέλωμεν τὴν σωτηρίαν μας ἂς πιστεύσωμεν εἰλικρινῶς. Ἂς μετανοήσωμεν καὶ ἐξομολογηθῶμεν τὰς ἁμαρτίας μας. Καὶ τέλος ἂς δίδωμεν συγχώρησιν εἰς τοὺς ἀδικοῦντας ἡμᾶς. Μόνον μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον θὰ γίνωμεν ἄξιοι μαθηταὶ τοῦ Σωτῆρος καὶ θὰ ἀποκτήσωμεν τὸ δικαίωμα νὰ ἀποτελέσωμεν πραγματικὰ καὶ ἄξια μέλη τῆς ἁγίας του Ἐκκλησίας.

Τὰ πρῶτα ταχυδρομικὰ πουλιὰ

Η ΚΑΡΓΙΑ, Η ΚΟΥΡΟΥΝΑ ΚΑΙ ΤΟ ΚΟΡΑΚΙ

Γιατὶ κλέβει ἡ κάργια τὸ σαποῦνι δὲν μπόρεσα νὰ καταλάβω. Δὲν ὑπάρχει χωριὸ ἑλληνικὸ μὲ κάργιες ποὺ νὰ μὴ ἀναφέρουν οἱ κάτοικοι ἕνα ἀνέκδοτο κλοπῆς σαπουνιοῦ. Ἀλλὰ τὰ τρομερὰ αὐτὰ πουλιὰ κλέβουν καὶ κουβαρίστρες, καὶ μαντήλια, καὶ δαχτυλῆθρες καὶ καλτσοβελόνες καὶ δαχτυλίδια. Οἱ φωληές των εἶναι ὁλόκληρα καταστήματα κλοπιμαίων. Μὲ ὅλον ὅτι ἡ κάργια εἶναι ἐξυπνότατο πουλὶ καὶ συγκάτοικος μὲ τὸν ἄνθρωπο ἀπὸ χιλιάδων ἐτῶν, καμμιὰ συμπάθεια δὲν ἔχει τώρα ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο. Στὰ χωριά, τὰ ταβάνια εἶναι γεμᾶτα ἀπὸ καργιοφωληές. Ἡ κάργια μετακινεῖ τὰ κεραμίδια, μπαίνει μέσα εἰς τὸ ταβάνι καὶ ἐκεῖ χτίζει τὴν φωληά της. Ἀφοῦ δὲ κατορθώση ἔτσι ἀπρόσκλητη νὰ γίνη σύνοικος μὲ τὸν ἄνθρωπο τοῦ κηρύσσει τὸν πόλεμο.

Τοῦ κλέβει ὅ,τι βρῆ. Καὶ ὅ,τι δὲν μπορεῖ νὰ κλέψη τὸ λερώνει. Ἐννοεῖ παντοῦ νὰ ἀφήση τὸ ἴχνος της. Δὲν τολμᾷ κανεὶς νὰ ἀφήση ἕνα δοχεῖο ξεσκέπαστο. Ἀλλὰ κυρίως σακατεύει τὰ χωράφια, τοὺς κήπους, τοὺς λαχανοκήπους, τὰ δένδρα. Δὲν ἀφήνει τίποτα. Λαιμαργότατο πουλί. Φόβος καὶ τρόμος τῆς παραγωγῆς.

Μήπως δὲ ἀφήνει ἥσυχο τὴν κτηνοτροφία;

Ἐπιτίθεται μὲ λύσσα κατὰ τῶν προβάτων καὶ τὰ ξεμαλλιάζει. Τραβᾷ τὸ μαλλὶ μὲ μανία ἀπερίγραπτη. Τὰ πρόβατα φωνάζουν. Ἀκούουν καὶ οἱ σκύλοι καὶ ἔρχονται εἰς βοήθειαν. Τὸ κοπάδι ἀναστατώνεται. Ἀλλὰ ἡ κάργια δὲν θὰ φύγη ἀπὸ τὴν ράχι τοῦ προβάτου, ἂν δὲν βγάλη μιὰ τούφα. Τὴν πηγαίνει θριαμβευτικῶς στὴ φωληά της καὶ συμπληρώνει μὲ τὸ μαλλὶ τὸ χτίσιμο.

Διηγοῦνται στὴν Θεσσαλία τὸ ἑξῆς ἀνέκδοτο:

Ἕνας χωρικὸς εἶχεν ἀγοράσει μιὰ καινούργια σκούφια καὶ ἐκαμάρωνε. Τὴν ἐσήκωνε ψηλὰ καὶ τὴν ἐφοροῦσε στὴν κορυφὴ τοῦ κεφαλιοῦ του. Μιὰν ἡμέρα ἡ σκούφια χάθηκε.

— Ποιὸς ἔκλεψε τὴν σκούφια;

Ὁ χωρικὸς ἐνόμιζε πὼς ἀπὸ ζήλεια τὸ ἔκανε κάποιος γνωστός του.

Ἀλλὰ τὴν σκούφια τὴν ἔκλεψαν οἱ κάργιες, ὅπως ἀπεδείχθη ὕστερα ἀπὸ ἕνα χρόνο ποὺ ἐχάλασαν τὰ παιδιὰ μιὰ φωληά. Εὑρέθη δὲ μέσα ἐκτὸς ἀπὸ τὴν καινούργια καὶ μιὰ παληά. Τὴν ἐξαφάνισι τῆς παληᾶς κανεὶς δὲν τὴν εἶχε προσέξει.

Ἀλλὰ τὰ τελευταῖα χρόνια οἱ κάργιες ἄρχισαν νὰ λιγοστεύουν. Ἐτέθησαν ὑπὸ διωγμόν. Ἐπεκηρύχθησαν καὶ τὰ αὐγά των καὶ τὰ κεφάλια των.

Ἡ ἐπικήρυξις γίνεται ἀλλοῦ ἀπὸ τὰ κατὰ τόπους δασαρχεῖα καὶ ἀλλοῦ ἀπὸ τὰς κοινότητας. Τὸ καλλίτερο δὲ σύστημα γιὰ νὰ λιγοστέψουν τὰ βλαβερὰ αὐτὰ πουλιὰ εἶναι νὰ καταστρέφωνται τὰ αὐγά των.

Ἐπιτηδειότατοι εἶναι σ' αὐτὴν τὴν δουλειὰ οἱ μικροί. Καὶ τὸ ἔργο ἔχει ἀνατεθῆ στοὺς μικρούς, στὰ παιδιά.

Ἡ καταστροφὴ τῶν αὐγῶν τῆς κάργιας θὰ συντελέση εἰς τὸ λιγόστεμα τῶν βλαβερῶν αὐτῶν πουλιῶν καὶ τὴν διάσωσι τῆς γεωργικῆς παραγωγῆς.

Ἀνεβαίνουν οἱ μικροὶ στὶς στέγες καὶ τὰ ταβάνια καὶ χαλοῦν καὶ τὰ αὐγὰ καὶ τὶς φωληές. Ὅπου δὲ εἶναι ἐπικηρυγμένα τὰ αὐγὰ παίρνουν ἀπὸ μιὰ δραχμὴ στὸ κάθε αὐγό.

Ἡ κάργια ὅμως ξαναχτίζει τὴν φωληά της στὸ ἴδιο μέρος. Οἱ μικροὶ ξανανεβαίνουν στὸ ταβάνι καὶ χαλοῦν τὴν νέα φωληὰ καὶ τὰ αὐγὰ ποὺ ξαναγέννησεν ἡ κάργια. Τότε δὲν προλαβαίνει ἡ κάργια νὰ ξαναχτίση γιὰ τρίτη φορὰ φωληὰ καὶ νὰ γεννήση. Ἀλλὰ ἐπιμένει νὰ χτίση στὸ ἴδιο πάλι μέρος. Μόνο μὲ τὰ πολλὰ ἀποφασίζει νὰ φύγη πρὸς τὰ βουνὰ ἢ πηγαίνει στοὺς βάλτους καὶ στοὺς λόγγους. Φοβᾶται ὅμως νὰ κάνη φωληὰ στὶς κουφάλες τῶν δένδρων ποὺ εἶναι μακριὰ ἀπὸ τὰ χωριά, γιατὶ τὰ μεγαλείτερα ἁρπακτικὰ πουλιὰ τρῶνε τὰ πουλιά της. Γι' αὐτὸ προτιμᾷ τὰ ταβάνια. Ἀλλὰ καταχρᾶται τὴν καλωσύνη τῶν ἀνθρώπων καὶ ἡ πρώτη ζημιὰ ποὺ θὰ κάνη θὰ εἶναι στὸν λαχανόκηπο καὶ στὸν δενδρόκηπο τοῦ σπιτιοῦ ποὺ ἔχτισε τὴν φωληά της. Καὶ ἂν ἔχη κανένα μανάρι τὸ σπίτι θὰ πρωτοξερριζώση τὸ μαλλί του. Δὲν θὰ σεβασθῆ δὲ οὔτε τὸν γάϊδαρο τοῦ σπιτιοῦ. Θὰ μπῆ στὸ ἀχοῦρι, θὰ καθήση στὴν ράχι του καὶ θὰ ἀρχίση νὰ τοῦ τραβᾷ τὴν τρίχα. Τρομεροὺς δὲ ὀγκηθμοὺς βγάζει τὸ γαϊδοῦρι τότε.

Τὸ κεφάλι τῆς κάργιας εἶναι ἐπικηρυγμένο τώρα διὰ πέντε δραχμάς. Τὸ μικρὸ καργιάκι ἔχει τρεῖς δραχμὰς ἐπικήρυξι καὶ τὸ αὐγὸ μιὰ δραχμή. Τὰ αὐγὰ δὲ καὶ τὰ μικρὰ καργιάκια τὰ καταστρέφουν οἱ νεαροὶ ποὺ μποροῦν καὶ σκαρφαλώνουν στὰ ταβάνια καὶ στὰ δένδρα.

Μάλιστα ἐπειδὴ τὸ ἔργον τῆς ἐξοντώσεως τῶν ἐπιζημιωτάτων αὐτῶν πουλιῶν, ποὺ τρώγουν καὶ τὰ μικρὰ ἀκόμη κοτόπουλα, εἶναι ἀπαραίτητο, θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ ὀργανωθῆ καλλίτερα ἡ ἐξόντωσίς των. Εἶναι εὔκολο στὰ παιδιὰ κάθε χωριοῦ νὰ τὸ πάρουν ζήτημα φιλοτιμίας καὶ νὰ μὴ ἀφήσουν καμμιὰ φωληὰ κάργιας στὸ χωριό.

***

Ἄλλο πουλὶ ποὺ συγγενεύει μὲ τὴ κάργια καὶ κάνει μεγαλειτέρας καταστροφὰς εἶναι ἡ κουρούνα. Οἱ ἀρχαῖοι τὴν ἔλεγαν κορώνη.

Ἡ κουρούνα εἶναι μεγαλείτερη ἀπὸ τὴν κάργια καὶ ἔχει χρῶμα ἀνοιχτότερο. Ἡ κάργια εἶναι ὁλόμαυρη στὴ ράχι. Ἡ κουρούνα ἔχει μαῦρο χρῶμα πρὸς τὸ μολυβί. Σχεδὸν δὲ εἶναι διπλῆ εἰς τὸ μέγεθος.

Δὲν βρίσκεται ὅμως τακτικὰ στὶς μεγάλες στεριές. Προτιμᾷ τὰ παράλια καὶ τὰ νησιά. Τὰ νησιὰ τοῦ Αἰγαίου ἰδίως ὑποφέρουν πολὺ ἀπὸ τὶς κουροῦνες. Σακατεύουν τὰ σπαρτά, τὰ μποστάγια, τὰ φροῦτα. Δὲν ἀφήνουν σταφύλι, σῦκο, ρόδι, καλαμπόκι, καρποῦζι, πεπόνι, ἀχλάδι. Ἁρπάζουν τὰ κοτόπουλα καὶ κλέβουν καὶ αὐτὲς σαποῦνι.

Ἐν τούτοις τὰ πουλιὰ αὐτὰ φαίνεται ὅτι εἶχαν παλαιότερα κάποιαν ἀποστολή. Ἡ παράδοσις ὅτι ἡ κουρούνα καὶ τὸ κοράκι εἶναι πουλιὰ ἀγγελιῶν εἶναι ἀρχαιοτάτη· καλῆς δὲ ἀγγελίας ἡ κορώνη καὶ κακῆς τὸ κοράκι. Πιθανὸν ἄλλοτε εἰς παναρχαίαν ἐποχὴν νὰ συνελαμβάνοντο οἱ κουροῦνες καὶ τὰ κοράκια καὶ νὰ ἐφέροντο μαζὶ μὲ τοὺς ταξειδευτάς. Ὅταν ὁ ταξειδευτὴς ἔφθανε σὲ ὡρισμένο τόπο θὰ ἄφηνε τὸ πουλί. Καὶ τὸ πουλὶ ἐπέστρεφε. Ἂν ἦτο καλὸ τὸ ταξεῖδι ἀπελύετο ἡ κορώνη. Ἂν ἦτο κακὸ τὸ κοράκι. Αὐτὸ ἀπετέλει ἀγγελίαν διὰ τοὺς μένοντας. Ἐγίνετο δηλαδὴ τὸ ἴδιο ποὺ γίνεται τώρα μὲ τὰ περιστέρια. Ἦσαν αἱ ταχυδρομικαὶ κορῶναι καὶ οἱ ταχυδρομικοὶ κόρακες, ὅπως εἶναι τώρα αἱ ταχυδρομικαὶ περιστεραί.

Τὸ περιστέρι ὡς ταχυδρομικὸ πουλὶ τὸ εἶχε χρησιμοποιήσει ὁ Νῶε ἀμέσως μετὰ τὸν κατακλυσμό. Ἔστειλε τὸ περιστέρι νὰ ἰδῆ ἂν εἶχαν λιγοστέψει τὰ νερά.

Τὸ ὅτι ὅμως πρὸ τῶν περιστεριῶν θὰ ἐχρησιμοποιοῦντο οἱ κουροῦνες καὶ

τὰ κοράκια φαίνεται καὶ πάλι ἀπὸ τὴν παράδοσι τοῦ κατακλυσμοῦ.

Ὁ Νῶε ἔστειλε στὴν ἀρχὴ ἕνα κόρακα. Ἀλλὰ τὸ πουλὶ δὲν ἐγύρισε. Ὕστερα ἔστειλε περιστέρι. Ὁ κόρακας ὅμως εἶναι εἶδος κορώνης ἢ μᾶλλον ἡ κορώνη εἶναι εἶδος κόρακος. Ὀνομάζονται δὲ ἐπιστημονικῶς ὅλα αὐτὰ τὰ πουλιὰ — κουροῦνες, κάργιες, κάϊλες, κοράκια — κορακοειδῆ. Καὶ ἡ ἐπικήρυξις λέγεται «ἐπικήρυξις κορακοειδῶν».

Ἐπίστευαν δὲ οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες ὅτι ἡ κουρούνα ἢ κορώνη ἦτο μιὰ βασιλοπούλα Κορωνὶς λεγομένη. Πατέρας της ἦτο ὁ Κορωνεὺς βασιλεὺς τῆς Φωκίδος. Τὴν Κορωνίδα μετεμόρφωσεν ἡ Ἀθηνᾶ εἰς τὸ πουλὶ κορώνη ἢ κουρούνα. Ἀλλὰ πολλοὶ ἀρχαῖοι Ἕλληνες εἶχαν τὸ ὄνομα Κόρωνος, καὶ ἦτο καὶ ἕνας Κόρωνος υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ πατὴρ τοῦ βασιλέως τῆς Σικυῶνος Κόρακος. Ὑπάρχει δὲ καὶ ἡ πόλις Κορώνη εἰς τὴν Πελοπόννησον, καὶ οἱ κάτοικοι λέγονται Κορωναῖοι. Καὶ ἔχει ἰσχυρότατο κάστρο ἡ Κορώνη, εἶναι δὲ περίφημος σήμερα διὰ τὰ κατασκευαζόμενα μεγάλα πιθάρια. Ὑπῆρχε καὶ ἡ Βοιωτικὴ πόλις Κορώνεια, ὀνομαστὴ διὰ τὴν μάχην ποὺ ἔγινε τὸ 394 π. Χ. μεταξὺ Σπαρτιατῶν καὶ τῶν Βοιωτῶν. Ὑπάρχουν δὲ καὶ πολλὰ βουνὰ εἰς τὴν Ἑλλάδα ποὺ ἔχουν τὸ ὄνομα Κόρακας καὶ ἄλλα βουνὰ ποὺ λέγονται Κορακιᾶς. Καὶ οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες ἐχρησιμοποίουν τὸ ὄνομα Κόραξ καὶ στοὺς ἀνθρώπους, ὅπως τώρα δίνουμε τὸ ὄνομα Λέων καὶ σὲ ἀνθρώπους ὡς βαπτιστικό.

Βλέπουμε λοιπὸν ὅτι καὶ ἡ κουρούνα ἢ κορώνη καὶ τὸ κοράκι ἢ κόραξ ἀπελάμβαναν κάποιας τιμῆς εἰς τὴν ἀρχαιότητα. Ἐθεωροῦντο πουλιὰ ἀγγελιῶν. Θὰ τὰ ἐξημέρωναν καὶ θὰ τὰ ἐχρησιμοποίουν ὡς ἀγγελιοφόρους. Τώρα δὲν τὰ χρειαζόμεθα, ὄχι γιατὶ ἔχουμε τὰ περιστέρια ποὺ τὰ χρησιμοποιοῦμεν ὡς ταχυδρόμους, ἀλλὰ γιατὶ εἶναι πρὸ πάντων τὰ βαπόρια, οἱ σιδηρόδρομοι, τὰ αὐτοκίνητα, τὰ ἀεροπλάνα, τὸ τηλεγραφικὸ σῦρμα καὶ τὸ ἀσύρματος. Ζημιὲς δὲ μόνον τώρα κάνουν τὰ κορακοειδῆ εἰς τὸν ἄνθρωπον καὶ γι' αὐτὸ τὸ Κράτος καὶ αἱ Κοινότητες καὶ οἱ Δῆμοι τὰ ἔχουν ἐπικηρύξει.

Ἐν τούτοις φαίνεται ὅτι στὶς κάργιες καὶ στὶς κουροῦνες ποὺ ἐχρησιμοποιοῦντο ὡς ταχυδρομικὰ πουλιὰ ἐδίδετο ὡς ἀμοιβὴ ὅταν ἐπέστρεφαν ἕνα κομμάτι σαποῦνι. Θὰ εἶχαν παρατηρήσει στὴν ἀρχαιοτάτη ἐποχὴ τὴν προτίμησι στὸ σαποῦνι αὐτῶν τῶν πουλιῶν. Καὶ τώρα στὸ νησὶ τῆς Σκύρου, ὅταν βλέπουν τὰ παιδιὰ καμμιὰν κουρούνα νὰ πετᾷ τῆς φωνάζουν:

«Κουρούνα μ' κουράνα κι' ἂν εἶναι καλὰ χαμπάρια ξαναφώναξε. Νὰ σοῦ φέρω μιὰ πλάκα σαποῦνι νὰ πλύνης τὰ ροῦχα σου».

Ὑπάρχει δὲ καὶ ἕνα παιδικὸ παιχνίδι λεγόμενον «κουρούνα».

Τὰ παιδιὰ λέγουν στὸ παιδὶ ποὺ κάνει τὸν ρόλο τῆς κουρούνας.

— Κουρούνα μ' κουρούνα μ'.

— Τσὲ τσ' ὦρσε, ἀπαντᾷ αὐτή. (Τί ὁρίζεις δηλαδή).

— Ἔλα καὶ ἦρθε ἡ μάνα σου.

— Τί μοὔφερε;

(Συνέχεια στὴ σελίδα 1256)

Τὸ πέταγμα τοῦ ἀνθρώπου μὲ φτερὰ εἶναι πρόβλημα δύσκολο, ὅμως ὄχι καὶ ἄλυτο. Ἡ τεχνικὴ θὰ ἦτανε ἀνάξια τοῦ ὀνόματός της, ἂν ἐμιμεῖτο ἄμεσα τὰ δημιουργήματα τῆς φύσεως, ἀντὶ νὰ τὰ δημιουργήση σύμφωνα μὲ τὸν δικό της τρόπο. Αὐτὸ πρέπει κανεὶς νὰ ἔχη ὑπ' ὄψι του, ὅταν παρατηρήση τὰ πολλὰ πειράματα γιὰ τὸ πέταγμα τοῦ εἴδους αὐτοῦ, «τοῦ πετάγματος, ὅπως τὸ πουλί». Εἶναι φυσικὸ νὰ προκαλῇ ἡ φαινομενικὴ εὐκολία τῆς πτήσεως τοῦ πουλιοῦ τὴν θέλησι νὰ τὸ μιμηθοῦμε καὶ νὰ γεννᾷ τὴν ἐπιθυμία τῆς κατασκευῆς ἑνὸς μηχανήματος, ποὺ νὰ σηκώνη τὰ φτερά του, ὅπως τὸ πουλί, ν' ἀνυψώνεται πρὸς τὸ γαλάζιο τ' οὐρανοῦ καὶ νὰ τραβᾷ χωρὶς δυσκολία μέσα στὰ σύννεφα. Ὅμως ἡ ἔννοια «εὐκολία» δὲν εἶναι φυσικο-τεχνικὴ ἔννοια, ἀλλὰ μία ἔκφρασις αἰσθήματος. Ἐνόσω δὲν μᾶς εἶναι δυνατὸν στὸ πουλὶ ὅπως καὶ στὸν ἄνθρωπο νὰ πατήσουμε τὰ πετάλια γιὰ νὰ μετρήσουμε τὴν ἱκανότητα τοῦ μυϊκοῦ των συστήματος, δὲν μποροῦμε νἄχουμε κανένα ἀκριβὲς μέτρο, μὲ τὸ ὁποῖο θὰ μπορούσαμε νὰ μετρήσουμε τὴ δύναμι ἑνὸς πτηνοῦ. Ἐν πάση περιπτώσει μὲ βεβαιότητα ξέρουμε ἕνα πρᾶγμα: ὅτι τὸ πουλὶ σχετικὰ μὲ τὸ βάρος του ἔχει ἀσυγκρίτως περισσότερους μῦς ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο.

Νεώτερα πειράματα. Μ'ἕνα λαστιχένιο σχοινὶ ὑψώνεται τὸ μηχάνημα ὅπως τὸ ἀνεμοπλάνο σὲ μιὰ πλαγιὰ τοῦ λόφου καὶ μεταχειρίζεται ἔπειτα τὰ φτερὰ ὡς κινητήριο δύναμι. Τὰ φτερὰ κινοῦνται μὲ τοὺς βραχίονας πρὸς τὰ κάτω καὶ πάλι ἀμέσως πρὸς τὰ ἐπάνω μὲ ἕνα δυνατὸ ἐλατήριο.

Γιὰ τὴ λεγομένη «μυοδυναμικὴ πτῆσι» ἔχουν γίνει πολλὰ πειράματα καὶ πολλὲς μελέτες ἀπὸ τοὺς εἰδικούς. Τὸ μηχάνημα τοῦ Χέσλερ καὶ Βίλινκερ κατασκευασμένο ἀεροδυναμικὰ ὡς τὴν τελευταία λεπτομέρεια, ἐξαιρετικὰ ἐλαφρὸ καὶ διευθυνόμενο ἀπὸ ἕναν δυνατὸν πιλότο, διέτρεξε μιὰ γραμμὴ ἀπὸ 435 μέτρα. Ἡ ἀπογείωσις ἔγινε μὲ λαστιχένιο σχοινί, ὅπως στὸ ἀνεμοπλάνο, ὅμως δὲν θὰ μποροῦσε νὰ ἐπιτύχη οὔτε 100 μέτρα δρόμο, ἂν δὲν ἦτανε τὸ μυϊκὸ σύστημα τοῦ πιλότου δυνατό. Αὐτὸ τὸ ἀνεμοπλάνο, σὰν νὰ ποῦμε ἐκινεῖτο μὲ προπέλες καὶ οἱ προπέλες αὐτὲς εἶναι ἕνα κινητήριο μέσο, ποὺ εἶναι γνωστὸ καὶ ἀεροδυναμικὰ τελείως καὶ λεπτομερῶς μετρημένο.

Φυσικὰ 10 ἕως 20 τοῖς ἑκατὸν ἀπὸ τὴν κινητήριο δύναμι χάνονται μ' αὐτὲς τὶς προπέλες. Ὅμως ἐξ ἄλλου εἶναι βέβαιος κανεὶς ὅτι δὲν θὰ χάση περισσότερη κινητήριο δύναμι μὲ ἄλλο μέσο.

Τώρα παρουσιάζεται τὸ ἐρώτημα: Εἶναι δυνατὸν νὰ ἐπιτύχη μεγαλύτερα ἀποτελέσματα ἡ διὰ πτερῶν πτῆσις; Εἶναι ἀλήθεια, πὼς οἱ λειτουργίες τοῦ εἴδους τῆς πτήσεως αὐτῆς δὲν ἔχουν τελείως ἐρευνηθῆ. Εἶναι φυσικὰ εὐκολώτερον ὅταν τὸ ἴδιο τεχνικὸ ἐργαλεῖο φροντίζη γιὰ τὴν ἄνοδο καὶ τὴν πτῆσι, ὅπως εἶναι στὰ ἀεροπλάνα ἡ προπέλα, ὅμως δὲν μποροῦν νὰ παραγνωρίσουν οἱ τεχνικοὶ καὶ τὸν ἁπλὸ νόμο τῆς φύσεως: Ὅταν ἕνα πτητικὸ μηχάνημα ζυγίζη 100 χιλιόγραμμα καὶ βυθίζεται σὲ ἕνα δευτερόλεπτο ἕνα μέτρο, εἶναι ἀναγκαῖα 100 μετροχιλιόγραμμα γιὰ νὰ τὸ κρατοῦν ὑψηλὰ καὶ στὸ ἴδιο πάντα ὕψος, ἀνεξαρτήτως πῶς γίνεται ἡ κίνησίς του.

Στὰ καλύτερα ἀνεμοπλάνα εἶναι δυνατὸ νὰ ἐλαττωθῇ ἡ ταχύτης τῆς πτώσεως ὡς μισὸ μέτρο στὸ δευτερόλεπτο. Ἔτσι χρειάζεται μόνον ἡ μισὴ πτητικὴ ἐργασία, δηλαδὴ 50 μετροχιλιόγραμμα ἢ 2)3 ἱπποδυνάμεως.

Εἶναι ἡ ἐργασία, ποὺ θἄπρεπε νὰ κάνη κανεὶς γιὰ ν' ἀνεβάση ἕνα καντάρι βάρος ἑξῆντα φορὲς στὸ ὕψος ἑνὸς τραπεζιοῦ. Εἶναι μιὰ ἐργασία ποὺ μπορεῖ νὰ γίνη ἀπὸ ἕναν ἄνθρωπο γιὰ λίγο ὅμως καιρό, ὄχι διαρκῶς.

Εἶναι λοιπὸν δυνατὴ ἡ διὰ πτερῶν πτῆσις; Βλέπουμε πὼς βρίσκεται μέσ' στὰ ὅρια τοῦ δυνατοῦ, ὅταν μπορέσουν οἱ τεχνικοὶ νὰ ἐλαττώσουν ὅσον τὸ δυνατὸ περισσότερο τὴν ταχύτητα πτώσεως τοῦ μηχανήματος. Ἴσως ἔλθη καιρός, ποὺ τὸ φτερὸ νὰ ἀντικαταστήση τὴν προπέλα. Φυσικὰ πάντοτε θὰ εἶναι μιὰ πτῆσι μὲ φτερὰ πιὸ δύσκολη ἀπὸ τὴν πτῆσι μὲ προπέλες.

Τὸ ζήτημα εἶναι δύσκολο. Ὅμως μεταξὺ δυσκολίας καὶ ἀδυνάτου ὑπάρχει μία μεγάλη διαφορά. Οἱ ἐρευνητὲς καὶ οἱ ἐφευρέτες μόνο ἀπὸ τὴν διαφορὰ αὐτὴ ἀντλοῦν καὶ τὸ θάρρος των,

Σ. Καρ.

Η ΓΙΓΑΝΤΟΜΑΧΙΑ ΤΟΥ ΚΙΛΚΙΣ

Ο στρατός μας, ἐμπνευσμένος ἀπὸ τὸν 'Αρχιστράτηγό του καὶ Βασιλέα, ἦταν ἀσυγκράτητος. Τίποτα δὲν μποροῦσε νὰ τοῦ ἀναχαιτίση τὴν ὁρμή του, ὅταν τοῦ δόθηκε τὸ σύνθημα τῆς ἐπιθέσεως. Καὶ τὸ πολεμικό του μένος τὸ ἐξεδήλωνε σ' ὅλες τὶς περιστάσεις κατὰ τῶν τότε ἐχθρῶν—τῶν Βουλγάρων—ποῦ οἱ ἡγεμονευτικές τους διαθέσεις ἥνωσαν ἐναντίον των ὅλους τοὺς ἄλλους συμμάχους τῆς Βαλκανικῆς σταυροφορίας, τοὺς Ἕλληνας, τοὺς Σέρβους καὶ τοὺς Μαυροβουνίους.

Δὲν ἦταν στρατὸς ἀνάξιος προσοχῆς ὁ Βουλγαρικός. Ἦταν κι' αὐτὸς γενναῖος καὶ εἶχε συντελέσει σημαντικὰ στὴν κοινὴ νίκη τῶν χριστιανικῶν Βαλκανικῶν Κρατῶν. Μὰ γιατί ἦταν στρατὸς δυνατός, γιατί ἦταν στρατὸς ἰσχυρός, ἦταν καὶ ὑπερφίαλος καὶ ὑπερόπτης. Καὶ θέλησε νὰ πάρη τὴν μερίδα τοῦ λέοντος ἀπὸ τοὺς φίλους καὶ συμμάχους, μὲ τοὺς ὁποίους θὰ ἔπρεπε νὰ μοιρασθῆ μὲ δικαιοσύνη, τὰ κατακτηθέντα ἐδάφη....

Καὶ κτύπησε πρῶτος αἰφνιδιαστικὰ τοὺς Σέρβους καὶ τοὺς Ἕλληνας τὴν νύκτα τῆς 16—17)29—30 Ἰουνίου τοῦ 1913... Καὶ εἶχε μπορεῖ νὰ πῆ κανεὶς ὅλα τὰ ἀτοῦ τῆς νίκης. Τὸ Κιλκὶς τὸ εἶχε καλὰ ὀχυρώσει, ἀπὸ τὶς πρῶτες ἀκόμη ἡμέρες τοῦ πρώτου Βαλκανικοῦ πολέμου καὶ τὸ θεωροῦσε ἀπρόσβλητο ἀπὸ τοὺς Ἕλληνες. Τὰ ὑπελόγισαν καὶ τὰ προέβλεψαν ὅλα. Ὅλα ἐκτὸς ἀπὸ τὴν θέλησι καὶ τὴν ἀστραπὴ τῆς ὁρμῆς τῶν Ἑλλήνων ποὺ τὴν διπλασίαζε ἡ ἱερή τους ἕνωσις καὶ ἡ ἑνότης τῆς πίστεώς των πρὸς τὴν θέλησί τους ποὺ τὴν ἐσυμβόλιζε ἡ θέλησις τοῦ ἑνός, τοῦ Ἀρχηγοῦ καὶ Βασιλέως, τοῦ Κωνσταντίνου. Καὶ ἐδῶ ποὺ δὲν εἶχαν προβλέψει βρῆκαν τὸν τάφο τῶν ὑπεροπτικῶν των ὀνείρων.

Ὅταν εἶχε πιὰ γίνει φανερὸν ἀπ' ὅλα τὰ σημεῖα πὼς δὲν θὰ ἐδέχετο δικαίαν διανομὴν καὶ θὰ ἔπαιζεν ὅλα γιὰ ὅλα ὁ Βασιλεὺς ἐκάλεσε μ' ἕνα ὑπέροχο διάγγελμά του τὸν λαό Του «εἰς νέους ἀγῶνας».

Καὶ εἰς τὴν ἔκκλησιν αὐτὴν τοῦ Βασιλέως του ὁ Ἑλληνικὸς στρατὸς ἀπήντησε μὲ ἀκάθεκτον, χειμαρρώδη ὁρμήν, πρωτοφανῆ, μὲ ὁρμὴν γνησίως Ἑλληνικήν.

Τὴν 19 Ἰουνίου 1913, ἀφοῦ τὴν προηγουμένην εἶχεν ἐκκαθαρισθῆ ἡ πόλις τῆς Θεσσαλονίκης καὶ ἡ περιοχή της, ἤρχισεν ἡ ἐπίθεσις τῶν Ἑλλήνων κατὰ τῶν Βουλγάρων μὲ κατεύθυνσιν τὸ Κιλκίς, ὅπου εἶχον συγκεντρωθῆ αἱ ἐχθρικαὶ δυνάμεις. Καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν ὁ Ἑλληνικὸς στρατὸς ἐκέρδιζε τὸ ἔδαφος βῆμα πρὸς βῆμα. Οἱ Ἕλληνες, ἐπανειλημμένως ἔκαμαν χρῆσιν τῆς λόγχης καὶ ἐξηνάγκασαν τοὺς ὠχυρωμένους Βουλγάρους νὰ ἐγκαταλείψουν τὰ ὀχυρώματά τους ἀφοῦ εἰς τὰ χαρακώματα ἄφηναν πλῆθος πτωμάτων.

Ἡ ΙΙΙ Ἑλληνικὴ Μεραρχία ἀντιμετωπίζει τὴν ΙΙΙ Βουλγαρικήν, τὴν Νικήτριαν τῆς Ἀδριανουπόλεως. Ὅλοι οἱ στρατιῶται τῆς τελευταίας εἶναι παρασημοφορημένοι μὲ εἰδικὸν παράσημον ποὺ τοὺς ἔχει ἀπονείμει ὁ Βασιλεὺς Φερδινάνδος ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς νίκης των...

Μὰ τώρα ἡ Μεραρχία αὐτὴ τῶν ἐπιλέκτων Βουλγάρων στρατιωτῶν ὑποκύπτει εἰς τὴν ἀκατάσχετον ὁρμητικότητα τῶν Ἑλλήνων, καὶ οἱ ὁπλῖται κι' ἀξιωματικοὶ πίπτουν ἀλλεπάλληλοι εἰς τὸ πεδίον τῆς τιμῆς...

Ὁ Κωνσταντῖνος στὸ πεδίον τῆς μάχης

Οἱ Ἕλληνες στρατιῶται παίρνουν ἀπὸ τοὺς Βουλγάρους τὰ παράσημά των. Καὶ ἕνα ἀπὸ αὐτὰ τὸ ἀπονέμουν στὸν Ἀρχιστράτηγό τους, τὸν Στρατηλάτη τους μὲ ἕνα δίπλωμα:

«Οἱ ὁπλῖται τῆς ΙΙΙ Μεραρχίας ἀπονέμουν ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης τὸ παράσημον τοῦ Φερδινάνδου Τῷ Μεγάλῳ Ἀρχηγῷ μας, ἐπονομάζοντες Αὐτὸν Βυολγαροκτόνον»...

Ὁ Βασιλεὺς δέχεται μὲ συγκίνησιν τὸ παράσημον αὐτὸ ποὺ μὲ τόση πρωτοτυπία ἐπῆρε ἀπὸ τὴν αὐθόρμητη ἐκδήλωσι τῶν στρατιωτῶν του. Καὶ τὸ φέρνει στὰ πεδία τῆς μάχης περήφανα, ὅπως περήφανα δέχεται καὶ τὸν τίτλο, ποὺ τοῦ ἔδωσαν, τίτλο, ποὺ τοῦ ἀπονεμήθηκε, μπορεῖ νὰ πῆ κανείς, ἀπὸ τὴν Πανελλήνιο ψυχή!...

Στὶς 21 ἡ Ἑλληνικὴ Στρατιὰ προχωρεῖ. Καὶ εἰς τὸ τέλος τὸ Κιλκὶς καταλαμβάνεται.

Καὶ τὸ στρατηγεῖον σημειώνει σχετικῶς:

«Κατὰ τὴν τρίτην ἡμέραν, 21 Ἰουνίου, ἐξηκολούθησεν ἡ ἐπίθεσις μετὰ μείζονος ἔτι ὁρμῆς, παρ' ὅλας τὰς σοβαρὰς ἀπωλείας καὶ τὴν καταπόνησιν τῶν στρατευμάτων, ὧν ὁ ἡρωϊσμὸς εἶναι ἄξιος παντὸς θαυμασμοῦ. Αἱ θυσίαι ὑπῆρξαν κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην μέγισται, ἠμείφθησαν ὅμως διὰ τῆς τελείας καταστροφῆς καὶ ἀποσυνθέσεως τῶν ἐχθρικῶν δυνάμεων καὶ διὰ νίκης περιφανοῦς.

Περὶ τὴν 8ην ὥραν ἡλίσκετο ἅπασα ἡ πρὸ τοῦ Κιλκὶς σειρὰ τῶν χαρακωμάτων καὶ πυροβόλων, τοῦ ἐχθροῦ τραπέντος πρὸς ὑποχώρησιν καὶ καταδιωκομένου κατὰ πόδας. Καὶ ἐνταῦθα ἡ λόγχη τῶν ἀνδρείων Ἑλλήνων στρατιωτῶν διεδραμάτισε τὸ σπουδαιότερον μέρος...»

Καὶ ὁ Ἀρχιστράτηγος, μὴ ἐπαναπαυόμενος ἐπὶ τῶν δαφνῶν δίδει διαταγάς...

«Κιλκὶς καταλαμβάνεται. Ἐχθρὸς καταδιώκεται... Καταδιώξατε ἀπηνῶς καὶ ἀγρίως...

Καί:

Καταδιώξατε κατὰ πόδας τὸν ἐχθρὸν παντὶ σθένει μέχρι τελείας ἐξαντλήσεώς σας».

Καὶ ἡ καταδίωξις ἐσυνεχίσθη...

Καὶ ὁ στρατός μας ἔκαμε νέα θαύματα.

Διαρκῶς νικητὴς καὶ τροπαιοῦχος: Ἀπὸ τὴ Δοϊράνη στὸ Σιδηρόκαστρο, ἀπὸ ἐκεῖ εἰς τὰς Σέρρας, στὴ Νιγρίτα, στὴ Τζουμαγιά, τὸ Χασὰν πασσᾶ, τὴν Κρέσνα, τὸ Σιμιτλῆ, τὸ Πέτσοβον, τὴν Μαχωμία. Ὁ Ἑλληνικὸς στρατὸς ἔφθασε στὰ πρόθυρα τῆς Βουλγαρικῆς πρωτευούσης. Καὶ συνέλαβε αἰχμαλώτους καὶ πῆρε στὴν κατοχή του λάφυρα...

Ἐπετέλεσε τὰ θαύματα, τὰς μεγάλας δημιουργίας ποὺ ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς ἐπιτυγχάνει, ὅταν, ὅπως τότε καὶ σήμερα, εἶναι ἑνωμένος καὶ συσπειρωμένος περὶ τοὺς μεγάλους του Ἀρχηγούς.

Καὶ ὁ Βασιλεὺς Κωνσταντῖνος ἔκαμε τὴν ἔκκλησίν του:

«Τὸ ἔργον μας δὲν ἐτελείωσε. Πρέπει ἡ Ἑλλὰς νὰ γίνη ἰσχυρά, ἰσχυροτάτη. Θὰ ἐργασθῶ ἀνενδότως διὰ τὸν σκοπὸν αὐτόν!» Καὶ ἐργάσθηκε.

Ἀλλὰ χρειάστηκαν νὰ περάσουν πολλὰ χρόνια γιὰ νὰ ξαναεμφανισθῆ ἑνωμένος ὁ Ἑλληνικὸς λαός:

Ἔπρεπε νὰ ἔλθη ἡ 4η Αὐγούστου καὶ οἱ δύο συντελεσταί της γιὰ νὰ δημιουργήσουν τὴν ἕνωσιν τῶν Ἑλλήνων.

Α. Κ. Μ.

Η ΑΝΩΤΑΤΗ ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΑΕΡΑΜΥΝΗΣ

ΔΙΑ ΤΗΝ ΣΥΜΒΟΛΗΝ ΤΗΣ Ε.Ο.Ν. ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΣΚΗΣΙΝ

Ο Διοικητής τῆς Ἀνωτάτης Ἀντιαεροπορικῆς Ἀμύνης τῆς Χώρας στρατηγὸς κ. Κ. Μπακόπουλος, ὁμιλῶν εἰς συντάκτην τῆς «Νεολαίας» περὶ τῆς συμβολῆς τῆς Ε. Ο. Ν. εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τῶν πρὸ ἡμερῶν ἐκτελεσθέντων ἀντιαεροπορικῶν γυμνασίων, εἶπε τὰ ἑξῆς:

Ὁ Στρατηγὸς Κ. ΜΠΑΚΟΠΟΥΛΟΣ
Διοικητὴς Ἀντιαεροπορικῆς Ἀμύνης

«Δύναμαι νὰ εἴπω ὅτι ἡ ἐπιτυχία τῶν τελευταίων ἀντιαεροπορικῶν ἀσκήσεων ὀφείλεται, κατὰ μέγιστον μέρος, εἰς τὴν συμβολὴν τῶν μελῶν τῆς Ε.Ο.Ν. Πράγματι, ἡ συμβολὴ τῶν Φαλαγγιτῶν καὶ Φαλαγγιτισσῶν ὑπῆρξε πολύτιμος.

»Ἡ ὑπηρεσία τῆς Ἀντιαεροπορικῆς Ἀμύνης κατεπλάγη κυριολεκτικῶς διὰ τὴν ἀκρίβειαν καὶ τὴν πειθαρχίαν μετὰ τῶν ὁποίων ἐξετέλεσαν τὰς ἀνατεθείσας εἰς αὐτὰ ὑπηρεσίας τὰ μέλη τῆς Ε. Ο. Ν. καὶ ἐδικαιώθην τόσον ἐγὼ ἀτομικῶς, ὅσον καὶ ἡ ὑπ' ἐμὲ ὑπηρεσία, διότι ἐβασίσαμεν καὶ βασίζομεν τὰς καλλίστας τῶν ἐλπίδων μας ἐπὶ τῆς πολυτίμου συνεργασίας τῆς Ὀργανώσεως τῆς Ἐθνικῆς Νεολαίας.

»Τοῦ λοιποῦ, αἱ προσπάθειαί μας διὰ τὴν ἀρτιωτέραν ἐκπαίδευσιν τῶν μελῶν τῆς Ε.Ο.Ν. εἰς τὴν ἀντιαεροπορικὴν ἄμυναν, θὰ ἐνταθοῦν εἰς τὸ ζενίθ, διότι πιστεύομεν ἀδιστάκτως ὅτι κάθε ἐκπαιδευόμενος Φαλαγγίτης καὶ κάθε Φαλαγγίτισσα θὰ καταστοῦν διδάσκαλοι τῆς οἰκογενείας των καὶ τοῦ ἀμάχου ἐν γένει πληθυσμοῦ καὶ θὰ μεταδώσουν μέγα μέρος τῶν γνώσεών των.

»Ἐξ ἄλλου, προπαιδεύοντες τοὺς Φαλαγγίτας εἰς τὰ ζητήματα τῆς Ἀεραμύνης τῆς Χώρας, δὲν κάμνομεν τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὸ νὰ παρασκευάζωμεν τὸν ἀντιαεροπορικὸν στρατὸν τῆς αὔριον, στρατὸν ἐκπαιδευμένον ἐξ ἁπαλῶν ὀνύχων εἰς τὸ ἔργον του, ἕτοιμον, πειθαρχημένον.

»Σᾶς παρακαλῶ, κατέληξεν ὁ στρατηγὸς Μπακόπουλος, νὰ διαβιβάσητε διὰ τοῦ περιοδικοῦ σας πρὸς τὴν Ε.Ο.Ν. καὶ τῶν δύο φύλων τὰ πλέον εἰλικρινῆ καὶ θερμά μου συγχαρητήρια διὰ τὴν παραδειγματικὴν πειθαρχίαν καὶ τάξιν ποὺ ἐπέδειξαν κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν καθηκόντων των, καὶ τὴν πεποίθησίν μου ὅτι οἱ Φαλαγγῖται καὶ αἱ Φαλαγγίτισσαι θὰ καταστοῦν οἱ ἄριστοι συνεργάται τῆς Ἀντιαεροπορικῆς Ὑπηρεσίας τῆς Χώρας, εἰς τὴν ὁποίαν θὰ προσφέρουν ὑψίστης ἐθνικῆς καὶ κοινωνικῆς σημασίας ὑπηρεσίας.

»Δὲν παραλείπω νὰ ἀναφέρω ὅτι τὴν εὐαρέσκειάν μου διὰ τὸ ἔργον τῆς Ε.Ο.Ν. κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν τελευταίων γυμνασίων ἐξέφρασα καὶ δι' ἡμερησίας διαταγῆς μου, καὶ νὰ τονίσω ὅτι ἡ Ἐθνικὴ Ἀεράμυνα στηρίζει τὰς καλλίστας τῶν ἐλπίδων εἰς τὰ μέλη τῆς Ε. Ο.Ν.».

Φαλαγγῖται εἰς ἄσκησιν ἀεραμύνης

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἐμένα μ' ἀρέσει νὰ μοῦ μιλοῦν γλυκά, γιατὶ τότε μοὔρχεται νὰ κλαίω' κι' ἅμα μοὔρχεται νὰ κλαίω, ἐγὼ εἶμαι πολὺ εὐτυχής... Καὶ δὲν εἶναι μόνο τὰ γλυκὰ λόγια, εἶναι κι' ἡ περιποίησι. Ἅμα εἶσαι καλύτερα, σοῦ δίνουν ζουμί, κρασί, ἀπ' ὅλα. Ἐγώ, ἅμ' ἄρχισα ἐδῶ νὰ αἰσθάνουμαι ἀδυναμία ἀπὸ τὴν πεῖνα χάρηκα. «Θἀρρωστήσω, εἶπα μὲ τὸ νοῦ μου,κι' ὁ Γαροφόλης θὰ μὲ στείλη στὸ Νοσοκομεῖο!» Τὸ κακὸ εἶναι ποὺ δὲν ἀρρώστησα ἀρκετὰ ὥστε ν' ἀνησυχήση ὁ Γαροφόλης' ἔτσι μὲ κράτησε. Περίεργο πρᾶγμα ν' ἀντέχουμε τόσο ἐμεῖς οἱ δυστυχισμένοι! Τὸ καλὸ πάλι εἶναι ποὺ ὁ Γαροφόλης δὲν ἄφησε τὴ συνήθεια νὰ μὲ ξυλοφορτώνη καὶ μένα ὅπως καὶ τοὺς ἄλλους. Νά, ἐδῶ κι' ὀχτὼ μέρες, μοῦ κατάφερε μιὰ δυνατὴ μπαστουνιὰ στὸ κεφάλι. Ἔ, αὐτὴ τὴ φορὰ μοῦ φαίνεται πὼς ἡ δουλειά μου ἔγινε! Τὸ κεφάλι μου εἶναι πρησμένο. Βλέπεις ἐδῶ αὐτὸ τὸ μεγάλο ἄσπρο πρήξιμο; Χθὲς ἔλεγε πὼς ἴσως εἶναι ἀπόστημα. Δὲν ξέρω τί θὰ πῆ καθαυτὸ ἀπόστημα, μ' ἀπὸ τὸν τρόπο ποὺ τὤλεγε, ἐλπίζω πὼς εἶναι κάτι σοβαρό. Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς πονῶ ὑπερβολικά. Αἰσθάνουμαι κάτι σουβλιές, κάτω ἀπ' τὰ μαλλιά μου, χειρότερες ἀπὸ πονόδοντο. Καὶ τὸ κεφάλι μου εἶναι βαρὺ λὲς καὶ ζυγίζει ἑκατὸ λίτρες. Ἔχω ζαλάδες, βουή, καὶ τὴ νύχτα, στὸν ὕπνο μου, βογγῶ καὶ φωνάζω. Γι' αὐτό, μοῦ φαίνεται σὲ δυὸ - τρεῖς ἡμέρες θ' ἀποφασίση νὰ μὲ στείλη στὸ Νοσοκομεῖο. Παιδὶ ποὺ φωνάζει, βλέπεις, τὴ νύχτα, ἐνοχλεῖ τοὺς ἄλλους καὶ τοῦ Γαροφόλη δὲν τοῦ ἀρέσει νὰ τὸν ἐνοχλοῦν. Ἅ, τί εὐτύχημα νὰ μοῦ δώση τέτοια μπαστουνιά! Ἔλα, πές μου τὴν ἀλήθεια.... δὲν εἶμαι πολὺ χλωμός;

Μιλῶντας ἔτσι, ἦλθε καὶ στάθηκε μπροστά μου καὶ μὲ κοίταζε κατάματα. Τώρα πιὰ δὲν εἶχα τοὺς ἴδιους λόγους νὰ σωπάσω κι' ὅμως δὲν ἐτόλμησα νὰ τοῦ πῶ τί τρομερὴ ἐντύπωσι μοῦ ἔκαναν τὰ μεγάλα του φλογερὰ μάτια, τὰ βαθουλά του μάγουλα καὶ τὰ ξέθωρά του χείλια.

—Ναί, τοῦ εἶπα, μοῦ φαίνεσαι ἀρκετὰ ἄρρωστος γιὰ νὰ μπῆς σὲ Νοσοκομεῖο.

—Δόξα σοι ὁ Θεός!

Καὶ μὲ τὸ πόδι του ποὺ σέρνουνταν, δοκίμασε νὰ μοῦ κάμη μιὰ ρεβερέντσα. Ἔπειτα, βιαστικά, πῆγε στὸ τραπέζι κι' ἄρχισε νὰ τὸ σκουπίζη.

—Ἀρκετὰ μιλήσαμε, εἶπε. Θὰ γυρίση τώρα ὁ Γαροφόλης καὶ δὲ θὰ βρῆ τίποτα ἕτοιμο. Ἀφοῦ μοῦ λὲς πὼς μ' ἔχει κτυπήσει ἀρκετὰ ὥστε νὰ μπῶ στὸ Νοσοκομεῖο, δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ φάω κι' ἄλλες μπαστουνιές. Αὐτὲς θὰ πήγαιναν χαμένες.Καὶ θὰ μοῦ φαίνουνταν πιὸ σκληρὲς ἀπὸ κεῖνες ποὺ ἔτρωγα ἄλλη φορά. Δὲν ἔχουνε δίκιο, ἀλήθεια, ἐκεῖνοι ποὺ λένε πὼς ὅλα κανεὶς τὰ συνηθίζει;

Ἔτσι μιλῶντας ὁ Ματτίας τριγύριζε κούτσα - κούτσα τὸ τραπέζι καὶ τοποθετοῦσε πιάτα καὶ μαχαιροπήρουνα. Ἐμέτρησα εἴκοσι πιάτα. Εἴκοσι λοιπὸν παιδιὰ εἶχε ὁ Γαροφόλης στὴν ἐξουσία του' κι' ἐπειδὴ δὲν ἔβλεπα παρὰ δώδεκα κρεββάτια, φαίνεται πὼς θὰ πλάγιαζαν δύο-δύο. Μὰ τί κρεββάτια! σεντόνια τίποτα' μόνο κάτι παληοκουβέρτες, ποὺ θ' ἀγοράσθηκαν ἀπὸ κανένα σταῦλο, ὅταν δὲν θἆταν πιὰ καλὲς νὰ ζεσταίνουν τἄλογα.

—Ἔτσι, σὰν ἐδῶ, εἶναι παντοῦ; ρώτησα φοβισμένος.

—Παντοῦ, ποῦ;

—Νά, στὰ σπίτια αὐτῶν ποὺ ἔχουν παιδιά.

—Δὲν ξέρω. Δὲν πῆγα ποτέ μου ἀλλοῦ' μόνο σὺ προσπάθησε νὰ πᾶς.

—Μὰ ποῦ;

—Δὲν ξέρω. Μὰ παντοῦ ἀλλοῦ θὰ εἶναι βέβαια καλύτερα ἀπὸ ἐδῶ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΖ'.

«Παντοῦ ἀλλοῦ». Πολὺ ἀόριστο αὐτό. Ἔπειτα, πῶς θὰ μποροῦσα νὰ κάμω τὸν Βιτάλη ν' ἀλλάξη ἀπόφασι;

Ἐκεῖ ποὺ συλλογιζόμουν, χωρίς, ἐννοεῖται, νὰ βρίσκω τρόπο, ἄνοιξε ἡ πόρτα καὶ μπῆκ' ἕνα παιδί. Κρατοῦσε στὴ μασχάλη του ἕνα βιολὶ καὶ στὸ ἄλλο του χέρι ἕνα κομμάτι παληοσάνιδο, ὅμοιο μ' ἐκεῖνα ποὺ εἶχα ἰδῆ τὸν Ματτία νὰ ρίχνη στὸ τζάκι. Ἀπὸ τοῦτο κατάλαβα ποῦ εὕρισκε ὁ Γαροφόλης τὰ ξύλα του καὶ πόσο τοῦ κόστιζαν: ἔβαζε τὰ παιδιὰ νὰ τὰ κλέβουν ἀπὸ παληόσπιτα ποὔ τὰ γκρέμιζαν.

—Δός μου τὸ σανίδι σου, εἶπε ὁ Ματτίας στὸ ἄλλο παιδί.

—Ἅ, μπᾶ! ἔκαμε.

—Δός το, σοῦ λέω' ἡ σοῦπα θὰ βράση καλύτερα καὶ θὰ γίνη πιὸ νόστιμη.

—Ἂν νομίζης πὼς τὤφερα γιὰ τὴ σοῦπα, εἶσαι γελασμένος. Δὲν ἔχω παρὰ τριανταέξη πεντάρες' καὶ γι' αὐτὸ τὸ ξύλο ἐλπίζω νὰ μοῦ χαρίση ὁ Γαροφόλης τὶς τέσσερες ποὺ λείπουν.

—Τὸ κομμάτι σου δὲν ἀξίζει τόσο. Θὰ τὶς πληρώσης, κακομοίρη, μὲ βουρδουλιές. Ἄντε, καθένας μὲ τὴ σειρά του!

Ὁ Ματτίας τὸ εἶπε αὐτὸ μὲ κακία, σὰ νἆταν πολὺ εὐχαριστημένος γιὰ τὴν τιμωρία ποὺ ἐπερίμενε τὸν σύντροφό του. Μοὔκανε ἔκπληξι αὐτὴ ἡ ἀστραπὴ τῆς μοχθηρίας σ' ἕνα πρόσωπο τόσο ἀγαθό. Μὰ πολὺ ἀργότερα ἔμαθα πὼς ὅποιος βρίσκεται μὲ κακούς, μπορεῖ νὰ γίνη κακὸς κι' ὁ ἴδιος.

Ἦταν ἡ ὥρα ποὺ γύριζαν ὅλα τὰ μαθητούδια τοῦ Γαροφόλη. Ὕστερ' ἀπὸ τὸ πρῶτο παιδὶ μὲ τὸ παληοσάνιδο, ἔφθασε ἄλλο, ὕστερα ἄλλο, ὕστερ' ἄλλα δέκα. Καθέν' ἀπ' αὐτά, μπαίνοντας, κρεμοῦσε τὸ ὄργανό του σ' ἕνα καρφί, ἀπάνω ἀπ' τὸ κρεββάτι του,— τὸ ἕνα βιολί, τὸ ἄλλο ἅρπα, τὸ ἄλλο φλάουτο ἢ πίβα— καὶ ὅσοι δὲν ἔπαιζαν ὄργανο παρὰ ἔδειχναν ζῶα,—μυωξούς,, γουρουνάκια τῆς Μπαρμπαριᾶς, ἄσπρα ποντίκια,— τἄχωναν σὲ μιὰ μεγάλη κλούβα.

Ἕνα βῆμα πιὸ βαρὺ ἀντήχησε στὴ σκάλα καὶ κατάλαβα πὼς ἦταν ὁ Γαροφόλης. Σὲ λίγο εἶδα νὰ μπαίνη ἕνας κοντὸς ἄνθρωπος μὲ ξαναμμένο πρόσωπο καὶ μὲ περπάτημα διστακτικό. Δὲν ἦταν ντυμένος ἰταλικά, σὰν τὸν Βιτάλη. Φοροῦσε ἁπλῶς ἕνα σταχτὶ παλτό.

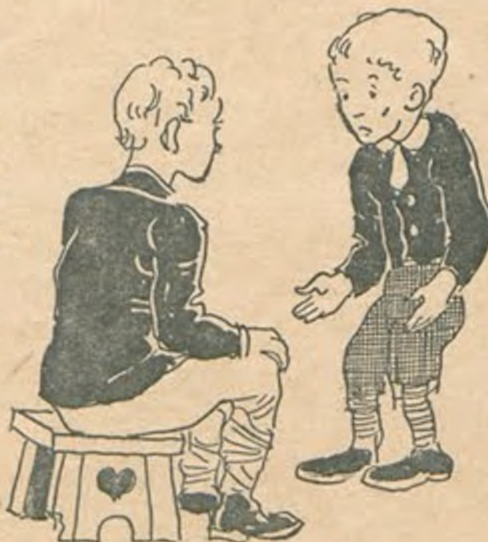
Τὸ πρῶτό του βλέμμα ἦταν σὲ μένα ποὺ μ' ἐπάγωσε ὅλον.

—Τί γυρεύει ἐδῶ αὐτὸ τὸ παιδί; ρώτησε.

Ὁ Ματτίας, ζωηρὰ κι' εὐγενικά, τοῦ ἐξήγησε.

—Μπᾶ; ἔκαμε ὁ Γαροφόλης' ὁ Βιτάλης εἶναι στὸ Παρίσι; Τί μὲ θέλει;

—Δὲν ξέρω, ἀποκρίθηκε ὁ Ματτίας.

Πές μου τὴν ἀλήθεια. Δὲν εἶμαι χλωμός;

—Δὲ ρωτῶ σένα· τὸ παιδὶ ρωτῶ.

—Ὁ π α ν τ ρ ό ν ε ς θὰ γυρίση, εἶπα τότε ἐγώ, μὴ τολμῶντας νὰ μιλήσω πιὸ καθαρά· καὶ θὰ σᾶς πῆ ὁ ἴδιος τί θέλει.

—Νὰ ἕνα παιδὶ ποὺ ξέρει νὰ μετρᾷ τὰ λόγια του. Δὲν εἶσαι βέβαια Ἰταλός;

—Ὄχι, εἶμαι Γάλλος.

Δυὸ παιδιὰ εἶχαν πλησιάσει τὸ Γαροφόλη, μόλις μπῆκε, καὶ τὰ δυὸ στέκουνταν κοντά του, περιμένοντας νὰ πάψη ἡ ὁμιλία. Τί νὰ τὸν ἤθελαν; Τὸ ἔμαθα σὲ λίγο:

Τὸ ἕνα πῆρε τὸ καπέλλο του καὶ τὸ ἀπίθωσε προσεκτικὰ σ' ἕνα κρεββάτι· τὸ ἄλλο τοῦ ἔφερε ἀμέσως μιὰ καρέκλα. Τ' ἁπλούστατα αὐτὰ πράγματα τὰ ἔκαναν μὲ τόση σοβαρότητα, μὲ τόσο σεβασμό, σὰ νἄταν στὴν Ἐκκλησία καὶ βοηθοῦσαν τὸν παπᾶ στὴ λειτουργία, ποὺ μόνο ἀπ' αὐτὸ ἔβλεπες πόσο φοβοῦνταν τὸν Γαροφόλη.

Ἅμα ἐκάθησε ὁ Γαροφόλης, ἕν' ἄλλο παιδὶ τοῦ ἔφερε ἀμέσως τὴν πίπα του γεμισμένη μὲ καπνὸ κι' ἕν' ἄλλο τοῦ παρουσίασε ἕν' ἀναμμένο σπίρτο.

—Βρωμᾶ θειάφι, ζῶο! φώναξε ὁ π α ν τ ρ ό ν ε ς ἅμα τὸ πλησίασε στὴν πίπα.

Καὶ τὸ πέταξε στὴ φωτιά.

Ὁ ἔνοχος βιάσθηκε νὰ διορθώση τὸ λάθος του, ἀνάβοντας εὐθὺς ἄλλο σπίρτο, ποὺ τὸ ἄφησε νὰ καῆ καλὰ πρὶν τὸ προσφέρη στὸν ἀφεντικό του.

Μὰ ὁ Γαροφόλης δὲν τὸ δέχτηκε.

—Ὄχι ἐσύ, βλάκα! εἶπε, σπρώχνοντας τραχειὰ τὸ χέρι τοῦ παιδιοῦ.

Ἔπειτα, γυρίζοντας σ' ἕνα ἄλλο παιδί, μὲ χαμόγελο, ποὺ ἦταν βέβαια δεῖγμα εὐνοίας:

—Ρικάρδο, εἶπε, ἕνα σπίρτο, μικρούλη μου!

Κι' ὁ «μικρούλης» τσακίσθηκε νὰ ὑπακούση.

—Τώρα, εἶπεν ὁ π α ν τ ρ ό ν ε ς, ἀφοῦ ἄναψε τὴν πίπα του καὶ θρονιάστηκε στὸ κάθισμά του καλά· τώρα, ἀγγελούδια μου, τοὺς λογαριασμούς μας. Ματτία, φέρε τὸ βιβλίο!

Ἀπὸ μεγάλη του, ἀλήθεια, καλωσύνη ὁ Γαροφόλης καταδέχουνταν καὶ νὰ μιλᾷ· γιατὶ τὰ παιδιὰ τὸν κοίταζαν καὶ τὸν πρόσεχαν τόσο πολύ, ὥστε κάθε του ἐπιθυμία τὴν ἐμάντευαν καὶ πρὶν τὴν ἐκφράση.

Ἔτσι κι' ὁ Ματτίας, πρὶν καλὰ - καλὰ νὰ τὸ πῆ, τοὔφερε ἕνα μικρό, λιγδιασμένο κατάστιχο: τὸ βιβλίο τῶν λογαριασμῶν.

Ὁ Γαροφόλης ἔγνεψε καὶ τὸ παιδὶ ἐκεῖνο, ποὺ τοῦ εἶχε προσφέρει τὸ κακὸ σπίρτο, ἐπλησίασε.

—Μοῦ χρωστᾶς, τοῦ εἶπε, μιὰ πεντάρα ἀπὸ χτές· μοῦ ὑποσχέθηκες νὰ μοῦ τὴ δώσης σήμερα. Πόσες μοῦ φέρνεις;

Τὸ παιδὶ ἔγινε κατακόκκινο κι' ἐδίστασε πολὺ πρὶν ν' ἀποκριθῆ:

—Μοῦ λείπει μιὰ πεντάρα.

—Ἄ! σοῦ λείπει μιὰ πεντάρα καὶ τὸ λὲς μὲ τόση ἀπάθεια;

—Ὄχι ἡ χθεσινή... μοῦ λείπει μιὰ πεντάρα σήμερα.

—Ὥστε δυὸ πεντάρες! Ἄ, μὰ δὲν ξαναεῖδα τέτοιο βρωμόπαιδο!

—Δὲ φταίω ἐγώ...

—Ἔλα, πάψε τὶς σαχλαμάρες! Τὸν κανονισμὸ τὸν ξέρεις. Γδύσου ἀμέσως. Θὰ φᾶς δυὸ βουρδουλιὲς γιὰ τὴ χθεσινὴ πεντάρα κι' ἄλλες δυὸ γιὰ τὴ σημερινή. Καὶ γιὰ τὴν αὐθάδειά σου, τὸ βράδυ δὲν ἔχει πατάτες. Ρικάρντο, μικρούλη μου, σοῦ ἀξίζει αὐτὴ ἡ διασκέδασι γιὰ τὴν προθυμία σου. Πάρε τὸ βούρδουλα!

Ὁ Ρικάρντος ἦταν τὸ παιδὶ ποὺ εἶχε προσφέρει τὸ καλὸ σπίρτο γιὰ τὴν πίπα τοῦ Γαροφόλη. Ξεκρέμασε τώρα ἀπὸ τὸν τοῖχο ἕνα καμτσίκι μὲ κοντὸ μανίκι καὶ μὲ δυὸ λουριὰ ποὺ τελείωναν σὲ χοντροὺς κόμπους. Στὸ ἀναμεταξὺ αὐτό, ὁ ἄλλος ἔβγαλε τὴ μπλούζα του, κατέβασε τὸ πουκάμισό του κι' ἔτσι ἔμεινε γυμνὸς ὡς τὴ μέση.

—Περίμενε! εἶπε ὁ Γαροφόλης μὲ μοχθηρὸ χαμόγελο· μπορεῖ νὰ μὴν εἶσαι μονάχος σου καὶ πάντα εἶναι εὐχάριστο νἄχη κανεὶς συντροφιά.

Ὄρθια μπροστὰ στὸν ἀφέντη τους, τὰ παιδιὰ στέκουνταν ἀκίνητα. Καὶ στὸ σκληρό του ἐκεῖνο ἀστεῖο, ἄρχισαν ὅλα νὰ γελοῦν μὲ τὸ στανιό.

—Ὅποιος γέλασε δυνατώτερα, εἶπεν ὁ Γαροφόλης, στοιχηματίζω πὼς θὰ τοῦ λείπουν τὰ περισσότερα. Ποιὸς γέλασε δυνατώτερα;

Ὅλοι ἔδειξαν τὸ παιδὶ ποὺ εἶχ' ἔλθει πρῶτο μὲ τὸ παλησσάνιδο.

—Ἔλα! πόσα σοῦ λείπουν ἐσένα; ρώτησε ὁ Γαροφόλης.

—Δὲ φταίω ἐγώ! μουρμούρισε τὸ παιδί.

(Ἀκολουθεῖ)

Παλαιοὶ θρῦλοι

Ο ΒΑΣΙΛΗΑΣ ΚΑΙ Ο ΣΟΦΟΣ

Κάποτε ζοῦσε ἕνας αὐθέντης, ποὺ φοροῦσε βασιλικὸ στέμμα κι' εἶχε ἕνα βασίλειο μεγάλο, ἂν καὶ ἡ καταγωγή του ἦταν ἄσημη. Ὠνομαζόταν Φίλιππος καὶ κρατοῦσε στὶς φυλακές του, ἐξ αἰτίας ἑνὸς πολιτικοῦ ἀδικήματος, ἕναν φιλόσοφο Ἕλληνα, πολὺ διαβασμένο καὶ ποὺ ἔβλεπε πέρα κι' ἀπὸ τ' ἀστέρια.

Μιὰ μέρα ἔφεραν στὸ βασιλέα γιὰ δῶρο ἀπὸ τὴν Ἱσπανία ἕνα θαυμάσιο ἄλογο. Ἦταν ὄμορφο καὶ δυνατό. Ὁ αὐθέντης φώναξε τότε ὅλους τοὺς ἱππιάτρους του γιὰ νὰ μάθη τὰ μυστικὰ τῆς ὀμορφιᾶς του. Κανένας ὅμως δὲν μπόρεσε νὰ τοῦ ἐξηγήση γιατὶ τὸ ἄλογο ἦταν τόσο διαφορετικὸ ἀπὸ τὰ ἄλλα. Τοὖπαν μόνο πὼς ὑπῆρχε ἕνας σοφὸς στὶς φυλακές του, ποὺ τὰ ἤξερε ὅλα. Ἀμέσως ὁ αὐθέντης διέταξε νὰ τοῦ φέρουν τὸν σοφὸν Ἕλληνα.

—Σοφέ μου, τοῦ εἶπε τότε ὁ αὐθέντης, ἐξέτασέ μου αὐτὸ τὸ ἄλογο καὶ πές μου γιατὶ εἶναι τόσο ὄμορφο.

Ὁ Ἕλληνας τὸ ἐξήτασε καὶ τοῦ εἶπε:

—Αὐθέντη μου, τὸ ἄλογό σου εἶναι τόσο ὄμορφο γιατὶ ἀνατράφηκε μὲ γαϊδουρινὸ γάλα.

Ὁ αὐθέντης ἔστειλε ἀμέσως ἀνθρώπους του στὴν Ἱσπανία νὰ ἐξετάσουν ἂν τὸ πρᾶγμα ἀλήθευε κι' ἔμαθε ὅτι ἡ φοράδα ποὺ τὸ ἐγέννησε πέθανε κι' ἐκεῖνο ἐθήλασε ἀπὸ μιὰ γαϊδάρα. Ὁ Φίλιππος ἐθαύμασε τὴν σοφία τοῦ φυλακισμένου του καὶ πρόσταξε νὰ τοῦ δίνουν κάθε μέρα ἀπὸ μισὸ ψωμί.

Μιὰ μέρα ὁ βασιληᾶς μάζεψε ὅλα τὰ πολύτιμα πετράδια του κι' ἐκάλεσε τὸν Ἕλληνα:

—Σοφέ, τοῦ εἶπε, μπορεῖς νὰ μοῦ πῆς πιὸ ἀπ' ὅλα ἔχει τὴν μεγαλείτερη ἀξία;

—Ἐσὺ ποιὸ νομίζεις, αὐθέντα μου; ρώτησε ὁ σοφός.

—Αὐτό, εἶπε ὁ βασιληᾶς κι' ἔκλεισε στὸ χέρι του ἕνα πετράδι.

Ὁ σοφὸς τὸ πῆρε, τὸ ἐκούνησε στ' αὐτί του καὶ εἶπε:

—Αὐθέντα μου, ἐδῶ μέσα ὑπάρχει ἕνα σκουλῆκι.

Ὁ βασιληᾶς ἔβαλε ἀμέσως νὰ τὸ σπάσουν καὶ πράγματι βρέθηκε μέσα στὸ πετράδι ἕνα σκουλῆκι. Τότε διέταξε νὰ τοῦ δίνουν ἕνα ψωμὶ τὴν ἡμέρα.

Ὕστερα ἀπὸ λίγον καιρὸ ὁ βασιληᾶς ἐκάλεσε τὸν σοφὸ ἰδιαιτέρως στὸ παλάτι του.

—Σοφέ μου, τοῦ εἶπε, θέλω νὰ μοῦ πῆς, μιὰ καὶ ἡ σοφία σου εἶναι τόσο μεγάλη, ποιανοῦ γυιὸς εἶμαι ἐγώ;...

—Εἶσαι γυιὸς ἑνὸς ψωμᾶ, ἀπήντησεν ἀδίστακτα ὁ σοφός.

Ὁ βασιληᾶς ξαφνιάστηκε. Ἐπειδὴ ὅμως αὐτὴ ἦταν ἡ ἀλήθεια, τὸν παρεκάλεσε νὰ μὴ πῆ σὲ κανένα τίποτα. Μόνο τὸν ρώτησε πῶς τὰ ἤξερε ὅλα αὐτά.

—Αὐθέντα μου, εἶπεν ὁ σοφὸς Ἕλληνας, δὲν εἶναι δὰ καὶ τόσο δύσκολο νὰ τὰ μαντέψη κανείς. Κατάλαβα ὅτι τὸ ἄλογο ἀνατράφηκε μὲ γαϊδουρινὸ γάλα, ἐπειδὴ εἶχε αὐτιὰ πεσμένα, πρᾶγμα ποὺ δὲν συμβαίνει παρὰ στὰ γαϊδούρια. Κατάλαβα κατόπιν ὅτι μέσα στὸ πετράδι ὑπῆρχε ἕνα σκουλῆκι γιατὶ οἱ πέτρες εἶναι φυσιολογικὰ ψυχρές, ἐνῷ ἐκείνη ἦταν ζεστή. Καὶ ζεστὴ μποροῦσε νὰ εἶναι μόνον ὅταν εἶχε μέσα σκουλῆκι. Ὅσο γιὰ τὴν καταγωγή σου, τὸ κατάλαβα κι' αὐτὸ ἐπειδὴ τρεῖς φορὲς κατὰ σειρὰ διέταξες νὰ μοῦ χαρίσουν ψωμί. Ἂν ἦσουν ἀπὸ βασιλικὸ αἷμα, ἀσφαλῶς θὰ μοῦ χάριζες κανένα παλάτι. Ἀλλὰ ἐσὺ ἐκτιμοῦσες περισσότερο ἀπ' ὅλα τὸ ψωμί, ὅπως καὶ ὁ πατέρας σου.

Ὁ βασιληᾶς ἀνεγνώρισε τὴ δική του μικρότητα, διέταξε νὰ βγάλουν τὸ σοφὸ ἀπὸ τὴ φυλακὴ καὶ τὸν διώρισε σύμβουλό του στὸ παλάτι.

Χίλια δυό σέ μιά σελίδα

Ποιός ἀπό τούς Βυζαντινούς αὐτοκράτορας ὠνομάσθη Δίκορος καί γιά ποιό λόγο;

Δίκορος ὠνομάσθη ὁ αὐτοκράτωρ Ἀναστάσιος ὁ Α΄, ὁ ὁποῖος ἀνῆλθε στό θρόνο τό 499, διότι εἶχε τό ἕνα του μάτι μαῦρο καί τό ἄλλο κυανοῦν.

Ἀπό ποῦ ἐπεκράτησε νά ὀνομάζωνται φάροι οἱ παράλιοι πύργοι, ἐπάνω στούς ὁποίους τοποθετοῦνται οἱ φανοί πρός καθοδήγησιν τῶν πλοίων;

Ἀπό τόν φάρον τῆς Ἀλεξανδρείας. Τό ὀνομαστό αὐτό μνημεῖο—ἕνα ἀπό τά ἑπτά θαύματα τοῦ κόσμου στήν ἀρχαιότητα—ἦταν πύργος ἐπί τοῦ ὁποίου εἶχε κτισθῆ φανός ἀπό λευκό μάρμαρο ἐπί Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου, ὑπό τοῦ ἀρχιτέκτονος Σωστράτου, ἐπάνω στό νησί Φάρος, τό ὁποῖον τό 286 π. Χ. ἑνώθηκε μέ προκυμαία μέ τήν πόλι τῆς Ἀλεξανδρείας. Ὁ φάρος αὐτός κατέπεσεν ἀπό σεισμό τό 1303. Ὠνομάσθη δέ ἔτσι ἀπό τό νησί Φάρος, ἐπάνω στό ὁποῖον ὠκοδομήθη καί ἀπό τότε μέ τό ἴδιον ὄνομα ἐπονομάζονται καί ὅλοι γενικά οἱ πύργοι, ἐπάνω στούς ὁποίους τοποθετεῖται εἰδικός φανός γιά νά διακρίνεται ἀπό μακρυά ἡ παραλία ἤ νά γνωστοποιῆται κάποιος κίνδυνος.

Πῶς μπορεῖτε νά ἐξακριβώσετε ἄν ἕνα ὕφασμα εἶναι ἀπό καθαρό μετάξι;

Γιά νά ἐξακριβώσετε ἄν ἕνα ὕφασμα εἶναι ἀπό καθαρό μετάξι ἤ ἔχη μέσα καί μπαμπάκι, παίρνετε ἕνα κομματάκι καί τό πλησιάζετε στή φλόγα ἑνός κεριοῦ. Ἄν τό ὕφασμα εἶναι ἀπό καθαρό μετάξι, θά καῆ χωρίς νά βγάλη φλόγα καί ἡ στάκτη του θά εἶναι ὅμοια μέ τή στάκτη τῶν καρβούνων. Ἄν περιέχη καί μπαμπάκι, τό ὕφασμα καιόμενον θά βγάλη ζωηρή φλόγα.

Κατά ποίους μῆνας θερίζουν στίς διάφορες χῶρες τοῦ Κόσμου;

Λόγῳ τῶν διαφόρων θερμοκρασιῶν τῶν περισσοτέρων τόπων, τό θέρισμα δέν γίνεται παντοῦ τήν ἴδια ἐποχή. Ἔτσι τόν μῆνα Ἰανουάριο θερίζουν στήν Αὐστραλία, Νέα Ζηλανδία καί στήν Ἀργεντινή. Τό Φεβρουάριο καί τόν Μάρτιο θερίζουν στάς Ἰνδίας, τήν Βρεττανική Ἀφρική καί τήν Ἄνω Αἴγυπτο. Τόν Ἀπρίλιον θερίζουν εἰς τήν Ἀσιατική Τουρκία, στήν Περσία, στή Συρία καί στήν Κάτω Αἴγυπτο. Τό Μάϊο θερίζουν στήν Κίνα, τήν Ἰαπωνία, τό Τέξας καί στή Φλωρίδα. Τόν Ἰούνιο θερίζουν στήν Ἰσπανία, Πορτογαλία, Ἰταλία, Ἑλλάδα, Βόρειον Ἀμερική, Λουϊζιάνα, στό Κολοράδο καί στή Γεωργία τῶν Ἡνωμ. Πολιτειῶν. Τόν Ἰούλιο θερίζουν στή Ρουμανία, Βουλγαρία, Οὐγγαρία, Γαλλία, Νότιο Ρωσσία καί στόν Ἄνω Καναδᾶ. Τόν Αὔγουστο θερίζουν εἰς τήν Ἀγγλία, τό Βέλγιο, τήν Ὀλλανδία, Πολωνία, Γερμανία, Δανία καί Κολομβία. Τόν Σεπτέμβριο θερίζουν στή Σκωτία, Σουηδία, Νορβηγία καί τόν Βόρειον Καναδᾶ. Τόν Ὀκτώβριο θερίζουν στή Βόρειο Ρωσσία, τόν Νοέμβριον θερίζουν στή Νότιον Ἀμερική, τό Περοῦ καί τήν Νότιον Ἀφρική καί τόν Δεκέμβριο θερίζουν στή Βιρμανία (Ἀσία).

Ποῖα εἶναι τά ὑψηλότερα ὄρη τῆς Ἑλλάδος καί τί ὕψος ἔχουν;

Ἄνω Ὄλυμπος, ὕψος 2.917 μέτρα, Σμόλικας (Ἠπείρου 2636 μέτρα Βόρας (Μακεδονίας) 2523 μέτρα. Γράμμος 2520 μ. Γκιώνα 2510 μ. Παρνασσός 2457 μ. Ἄγραφα 2429 μ., Ταΰγετος 2407 μ., Κυλλήνη 2,375 μ., Ἀροάνεια 2355 μ., Βαρδούσια 2349 μ., Τυμφρηστός 1315 μ.

ΠΩΣ ΓΙΝΕΤΑΙ ΤΟ ΤΕΧΝΗΤΟ ΜΕΤΑΞΙ

1. Ὅπως ὁ δημοσιογραφικός χάρτης ἔτσι καί τό τεχνητό μετάξι παρασκευάζεται ἀπό ξύλο. Ἰδιαιτέρως χρησιμοποιοῦνται ξύλα ὀξυᾶς καί λεύκης τοῦ Καναδᾶ καθώς καί ἐλάτης τῶν Σκανδιναυϊκῶν Χωρῶν.

*

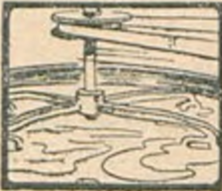
2. Μόλις τά δένδρα ριχθοῦν κάτω, κόβονται κατόπιν σέ μικρά ροκανίδια τά ὁποῖα βράζονται μέ σόδα μέσα σέ κλειστές χύτρες. Κατά τόν τρόπον αὐτόν ἀπαλλάσσονται ἀπό τίς διάφορες ἀκαθαρσίες των.

*

3. Ἡ «ξύλινη πάστα» αὐτή πλένεται καί ξηραίνεται καί μετά συμπιεζομένη εἰς πλάκες ἀποστέλλεται στά ἐργοστάσια χάρτου ἤ—αὐτό πού μᾶς ἐνδιαφέρει σήμερα—στά ἐργοστάσια κατασκευῆς τεχνητῆς μετάξης.

*

4. Ἐκεῖ οἱ πλάκες τῆς «ξύλινης πάστας» διαβρέχονται καί πάλιν σέ διάλυσιν σόδας καί μετά λιανίζονται καί μαλάσσονται μέσα σέ εἰδικές ζυμωτικές σκάφες. Ἔτσι μεταβάλλονται σέ μιά ἀνάλογη πάστα.

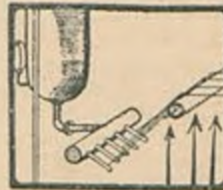
5. Ἡ νέα αὐτή πάστα ὑποβάλλεται στήν ἐνέργειαν τοῦ θειϊκοῦ ἄνθρακος, ὁ ὁποῖος «χωνεύει» τά κύτταρα κατά τόν ἴδιο τρόπο πού ὁ μεταξοσκώληξ χωνεύει τά κύτταρα πού περιέχονται στά φύλλα τῆς μουριᾶς.

*

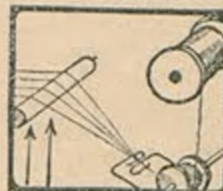
6. Τό παραγόμενον γλοιῶδες μῖγμα παραμένει μέσα σέ εἰδικούς κάδους ἐπί τέσσαρες ἤ πέντε μέρες. Τό γλοιῶδες μῖγμα «χωνεύεται» τότε ἀκόμη περισσότερο καί καθαρίζεται τελείως.

*

7. Ἀποστέλλεται μετά ὑπό πίεσιν μέσα σέ «ἑλικωτῆρες» ἀπό χρυσό ἤ πλατίνην, πραγματικά «τρυπητά», καθένα τῶν ὁποίων ἔχει 200 ἕως 5.000 τρυπίτσες κατά τετραγωνικόν ἑκατοστόμετρον.

*

8. Τά λεπτά νημάτια πού ἐκφεύγουν ἀπό τούς «τρυπητούς ἑλικωτῆρες» ξηραίνονται μέ θερμό ἀέρα καί συγχρόνως συστρέφονται γιά ν' ἀποτελέσουν ἕνα καί μόνον νῆμα. Τό νῆμα αὐτό ὑφαίνεται μετά ὅπως τό φυσικό μετάξι.

Οἱ Δρομεῖς ἀθληταὶ Πειραιῶς τῆς Ε. Ο. Ν. κατὰ τὴν ἑορτὴν τῆς μεταφορᾶς τοῦ ἀσβέστου πυρός.

Κατάθεσις στεφάνου εἰς τὸν Ἄγνωστον Πειραιῶς ὑπὸ τῶν ἐκεῖ Φαλαγγιτῶν κατὰ τὴν προχθεσινὴν ἑορτήν.

1) Ἀθλητικὴ ὁμὰς Φαλαγγιτισσῶν Πύργου μετὰ τῆς Διοικητρίας των.
2) Φαλαγγῖται Λαμίας εἰς τὰς ἐνδόξους Θερμοπύλας.
3) Φαλαγγίτισσαι καὶ Σκαπάνισσαι Μεγαλοπόλεως.
4) Φαλαγγίτισσαι Καστορίας εἰς τὸ μνημεῖον Παύλου Μελᾶ.
5) Τρεῖς Φαλαγγίτισσαι τοῦ Ληξουρίου Κεφαλληνίας.
6) Σκαπανεῖς τῆς Νέας Κίου.

7) Δύο μικροί Σκαπανείς Νεαπόλεως Κοζάνης.
8) Ἀξιωματοῦχοι Φαλαγγίτισσαι Ἀμυνταίου.
9) Φαλαγγῖται καί Φαλαγγίτισσαι Χίου χορεύοντες ἑλληνικούς χορούς.
10) Ὁμάς Φαλαγγιτισσῶν Καστρί Κυνουρίας.
11) Τό Ἐπιτελεῖον τῆς Ε. Ο. Ν. Ναυπλίας.
12) Σκαπανεῖς τῶν Λεχαινῶν.

Ὁ Νομάρχης καὶ ὁ Περιφ. Διοικητὴς Χαλκίδος κατὰ μίαν ἐπιθεώρησιν

Συγκέντρωσις Φαλαγγιτῶν Χαλκίδος, ἐπὶ τῇ ἀναλήψει τῶν καθηκόντων τοῦ νέου Περιφ. Διοικητοῦ των.

Η ΣΕΛΙΣ των κοριτσιών

ΥΓΕΙΑ

«Πρέπει νὰ εἶσθε γεροί, γιατὶ μόνο τότε θὰ δημιουργήσητε ὑγιᾶ οἰκογένειαν καὶ θὰ ἐκτελέσητε τὴν ἀποστολή σας».

Ι. ΜΕΤΑΞΑΣ

Νέο κορίτσι,

Ἀνάμεσα στὰ πιὸ πολύτιμα πετράδια, ἀνάμεσα στὰ πιὸ μεγάλα πλούτη ποὺ θὰ στολίσουν τὴν ζωή σου εἶναι ἡ γερωσύνη τοῦ κορμιοῦ. Δὲν ἀρκεῖ νάχης φλογερὰ μάτια, δὲν φθάνει νάχης πανώριο στόμα γιὰ τὴν κατάκτησι τῆς ζωῆς καὶ τῆς εὐτυχίας. Τίποτε ἀπὸ ὅλες τὶς ὀμορφιές σου καὶ τὰ σωματικά σου χαρίσματα δὲν θὰ σὲ ὠφελήσῃ οὔτε θὰ βοηθήσῃ στὴν ἐξέλιξί σου, ἂν σοῦ λείπῃ τὸ ἕνα τὸ μεγάλο, ἡ γερωσύνη.

Πέρασε ἡ ἄρρωστη ἐποχή, ποὺ λάτρευε τὴ χλωμάδα ἑνὸς νέου προσώπου, ποὺ τραγουδοῦσε τὰ διάφανα σὰν γυαλένια δακτυλάκια, τὴν χωρὶς πνοὴ ὁμιλία, τὶς ἄβουλες κινήσεις. Οἱ ὠχρὲς σὰν τὸ ἐλεφαντόδοντο Ὀφηλίες παραμερίστηκαν.

Μιὰ γερὴ ἐποχὴ βαδίζει ζητῶντας γεροὺς ἀνθρώπους γιὰ τὴν ἐξυπηρέτησι τῶν σκοπῶν ποὺ θέλει.

Ἂν ἐσύ, νέο κορίτσι, ἐπιμένης στὴ χαϊδεμένη σου ἀναιμία καὶ στὴν τραγουδημένη ἀπὸ τὸν Μυσσὲ ὠχρότητα, θἄρθῃ ὁ ἀγέρας ἕνα βραδινὸ καὶ θὰ σὲ ξεφυλλίσῃ σὰν τὴν ἀρρωστημένη τῆς ἄκρας τοῦ κάμπου ἀνεμώνη. Σκέψου το καλὰ τώρα, ποὺ εἶναι ὁ καιρὸς τῆς σωματικῆς σου ἐξελίξεως. Ἀπὸ σένα ἐξαρτᾶται νὰ ὁπλισθῇς μὲ τὸ θεϊκὸ δῶρο τῆς ὑγείας γιὰ νὰ μπορέσης νὰ ἀντεπεξέλθης ἀργότερα σ' ὅλες τὶς περιστάσεις τῆς ζωῆς καλὲς καὶ κακές.

Κι' ἄλλη φορὰ εἴπαμε, πὼς ἐσὺ εἶσαι τὸ βάθρο, ἡ κρηπίδα πάνω στὴν ὁποία θὰ στηριχθοῦν οἱ νέες γενεές, πάνω στὴν ὁποία θὰ θεμελιωθῇ τὸ μέλλον τοῦ Ἔθνους μας.

Κι' ὅπως κανείς μας σήμερα δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἐργάζεται ἐνάντια στὴν ἐξέλιξι καὶ τὴν πρόοδο τοῦ Ἔθνους, ἔτσι καὶ σὺ δὲν μπορεῖς νὰ τὸ κάνης. Παραμελῶντας καὶ παραβλέποντας τὸ χάρισμα τοῦ Θεοῦ, τὴν ὑγεία, ἁμαρτάνεις καὶ ἀσεβεῖς πρῶτα ἐνάντια στὸν ἑαυτό σου, ἐνάντια στὰ παιδιά σου κι' ἐνάντια στὸ σύνολο. Νὰ τὸ σέβεσαι πρέπει τὸ κορμί σου καὶ νὰ τὸ ἀγαπᾶς. Νὰ τὸ θεωρῇς σὰν κάτι ἱερὸ καὶ νὰ μὴν ἐπιτρέπης χέρι καὶ πνεῦμα βέβηλο νὰ τὸ θίξῃ. Νᾶσαι καλὸς φύλακας τοῦ δώρου, ποὺ σοῦ ἐμπιστεύθηκε ὁ Θεός. Σὰ λουλοῦδι λευκὸ τῆς λεμονιᾶς, σὰν ξωτικὸ λωτάνθι ποὺ ὑψώνεται πρὸς τὸν ἥλιο, νὰ τὸ καμαρώνης. Θἄρθῃ μιὰ μέρα, ποὺ θὰ σὲ κράξῃ ὁ Θεός σου γιὰ ἐκπλήρωσι τοῦ Ἔργου πρὸς τὸν Λαό σου καὶ τότε θὰ ἀπαιτήσῃ ἡ ἀποστολή σου τὸ δυνατὸ κορμί σου νὰ τεθῇ γερὸ καὶ παρθενικὸ σὰν ἀνέγγιχτο δῶρο γιὰ τὸ μεγάλο σκοπό.

Νέο κορίτσι,

Μὲ βαθὺ σεβασμὸ νὰ φροντίζης γιὰ τὴν ὑγεία σου. Μὴν ἀμελεῖς οὔτε τὸ παραμικρὸ ὑγιεινὸ παράγγελμα. Δὲν μπορεῖς νὰ φαντασθῇς πόσο εἶναι σπουδαῖο γιὰ τὴν κατοπινή σου ζωή. Τὸ σῶμα σου εἶναι τὸ θεῖο κροντῆρι τοῦ πνεύματός σου. Ὅταν τὸ δοχεῖο αὐτὸ εἶναι σκουριασμένο καὶ παραμελημένο, τὸ πνεῦμα σου θὰ ξυνίσῃ καὶ θ' ἀποσυντεθῇ. Ξέρεις καὶ ξέρω τὸ τί ἔλεγαν οἱ ἀρχαῖοι μας πρόγονοι. «Νοῦς ὑγιὴς ἐν σώματι ὑγιεῖ». Μὴ φαντασθῇς ποτὲ ὅτι χωρὶς τὸ ἕνα μπορεῖ νὰ ὑπάρξῃ τὸ ἄλλο. Μόνον ὅταν ἡ συνείδησίς μας δέχεται ἀπὸ τὰ βάθια τοῦ ὀργανισμοῦ μας εὐχάριστα μηνύματα, βασιλεύει μέσα μας ἡ ἀδιάκοπη εὐφροσύνη.

Ἡ βάσις λοιπὸν καὶ τὸ φέρον τόξον γιὰ ὅλα ὅσα ἀποτελοῦν τὴν ἀνθρώπινή σου ὕπαρξι, ὁ βωμὸς πάνω στὸν ὁποῖον θ' ἁπλωθοῦν τὰ δῶρα τοῦ Εἶναι σου γιὰ χαρὰ καὶ καμάρι ὅλων μας, γιὰ πρόοδο καὶ ἀνάπτυξι τοῦ λαοῦ μας, εἶναι ἡ δική σου ὑγεία. Μὴ τὸ ξεχνᾶς καὶ μὴ σπαταλᾶς τὸ θεϊκὸ αὐτὸ δῶρο ἀσυλλόγιστα.

Σ. Καρ.

✳ ΔΙΑΤΗΡΗΣΙΣ ΔΑΝΤΕΛΛΩΝ ✳

Οἱ δαντελλένιες τραχηλιές, ἐγκαταλειμμένες πρὸ πολλῶν ἐτῶν, φοριοῦνται πάλιν τώρα. Δροσερὲς καὶ ἑλκυστικές, ἀρέσουν σὲ ὅλες. Πρέπει ὅμως οἱ σπουδαῖες αὐτὲς λεπτομέρειες τῆς τουαλέττας νὰ εἶναι ἀψόγου καθαριότητος. Δὲν θὰ ἦταν κρῖμα νὰ ἀγοράσωμε καινούργιες, ἂν ἔχουμε ἀπ' αὐτὲς κατάλληλες, ποὺ μπορεῖ νὰ χρησιμοποιήσουμε; Ἀλλ' ἐὰν εἶναι ἀκάθαρτες; Σᾶς δίνομε ἐδῶ μερικὲς συμβουλὲς πῶς νὰ διατηρῆτε ἐν γένει τὶς δαντέλλες σας καὶ πῶς μὲ εὔκολα καὶ πρακτικὰ μέσα νὰ τὶς καθαρίζετε καὶ νὰ τὶς φρεσκάρετε.

1. Δαντέλλες λευκὲς καὶ καινούργιες.— Τὶς πλένομε σὲ γάλα βρασμένο χλιαρό. Ξεπλένομε σὲ νερό, εἰς τὸ ὁποῖον προσθέτομε σὲ κάθε λίτρα δυὸ κομμάτια ζάχαρι. Σιδερώνομε, ὅταν ἀκόμη εἶναι νωπές, ἀπὸ τὴν ἀνάποδη, σὲ μιὰ σανίδα ἀρκετὰ μαλακὴ (ντυμένη μ' ἕνα ὕφασμα), μὲ σίδερο πολὺ καθαρὸ καὶ λίγο ζεστό.

2. Δαντέλλες πολύτιμες καὶ σὲ καλὴ κατάστασι. (Στεγνὸ καθάρισμα).— Ἁπλώνομε τὶς δαντέλλες σὲ μιὰ πολὺ μαλακὴ σανίδα. Τοποθετοῦμε κάτω ἀπὸ τὴ δαντέλλα ἕνα φύλλο διηθητικοῦ χάρτου, πισπιλίζομε τὴ δαντέλλα μὲ στεατίνη (τὴν εὑρίσκομε σ' ὅλα τὰ χρωματοπωλεῖα) καὶ τὴ σκεπάζομε μὲ ἕνα ἄλλο φύλλο χάρτου. Σιδερώνομε τὸ χαρτὶ μ' ἕνα καθαρὸ σίδερο, ὄχι πολὺ ζεστό. Τὸ χαρτὶ θὰ ἀπορροφήσῃ τὴν ἀκαθαρσία. Ἐὰν εἶναι ἀνάγκη, ἐπαναλαμβάνομε τὴν ἐργασία αὐτή.

3. Πολύτιμες καὶ σὲ κακὴ κατάστασι.— Δὲν θὰ καταπιαστοῦμε μὲ τὰ χέρια γιὰ νὰ καθαρίσουμε αὐτὲς τὶς δαντέλλες. Τὶς βάζομε σὲ μιὰ μπουκάλα γεμάτη κατὰ τὰ 3/4 μὲ πολὺ ζεστὴ σαπουνάδα, κλείνουμε τὴ μπουκάλα καὶ τὴν ἀνακινοῦμε ἤσυχα. Βγάζομε τὴ δαντέλλα. Ξεπλένομε κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο, ἀντικαθιστῶντας τὴ σαπουνάδα μὲ νερὸ καθαρὸ σὲ ἴδια θερμοκρασία. Ἀνανεώνομε τὸ νερὸ τρεῖς φορές. Γιὰ τὸ στέγνωμα ἁπλώνομε ἕνα λευκὸ πανί, τοποθετοῦμε ἐπάνω τὴ δαντέλα, τὴν ὁποίαν διατηροῦμε σὲ καλὸ σχῆμα μὲ μερικὲς βελονιὲς μὲ ἄσπρη κλωστή. Κρεμᾶμε ἀκολούθως τὸ πανὶ γιὰ νὰ ἐπιταχύνωμε τὸ στέγνωμα. Σιδερώνομε μεταξὺ δύο πανιῶν (τὸ ἐπάνω πανὶ νὰ εἶναι ὀλίγο ὑγρὸ) σὲ μιὰ πυκνὴ κουβέρτα, μὲ τὴ δαντέλλα ἀπὸ τὴν ἀνάποδη.

4. Δαντέλλες σὲ πολὺ κακὴ κατάστασι.— Τὶς διορθώνομε. Κατόπιν τὶς τυλίγομε γύρω ἀπὸ μιὰ καθαρὴ μπουκάλα ποὺ χωράει μιὰ λίτρα. Στερεώνομε μὲ μιὰ λεπτὴ κλωστὴ τὸ τελευταῖον ἄκρον τῆς δαντέλλας στὸ ρουλώ, ποὺ ἐσχηματίσθη κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον. Σκεπάζομε τὴ δαντέλλα μὲ μιὰ ἐλαφρὴ μουσελίνα ραμμένη μὲ μεγάλες βελονιές, εἰς τρόπον ὥστε νὰ περιβάλλῃ ὅλο τὸ κομμάτι τῆς δαντέλλας. Προετοιμάζομε κρύα σαπουνάδα σ' ἕνα δοχεῖο ἀρκετὰ μεγάλο, ὥστε νὰ μένῃ μέσα σ' αὐτὸ ὀρθὴ ἡ μπουκάλα καὶ νὰ μὴν ἐγγίζῃ πουθενὰ τὸ δοχεῖο εἰς τὰ πέριξ. Ἀφήνομε νὰ ζεσταθῇ, χωρὶς νὰ βράσῃ, ἐπὶ μιὰ ὥρα. Ξαναρχίζομε τὴν ἐνέργεια μὲ ἄλλη καθαρὴ σαπουνάδα. Ἀποσύρομε τὴ μπουκάλα καὶ τὴν ἀφήνομε ἕως ὅτου κρυώσῃ σχεδόν. Τὴν θέτομε κάτω ἀπὸ τὴ βρύσι καὶ ἀφήνομε νὰ χυθῇ νερὸ σ' ὅλη τὴν ἐπιφάνεια τῆς μουσελίνας ἐπὶ 5 λεπτὰ τῆς ὥρας. Ἔπειτα ἀπὸ τὸ ξέβγαλμα αὐτό, βγάζομε τὴ μουσελίνα καὶ ἐνεργοῦμε ὅπως καὶ στὶς προηγούμενες δαντέλλες.

5. Δαντέλλες πυκνές.— Πλύσιμο: Θέτομε τὴν δαντέλλα σὲ μιὰ κατσαρόλα μὲ ζεστὴ σαπουνάδα. Φέρομε σὲ σημεῖο βρασμοῦ, ξεπλένομε μὲ καθαρὸ νερό, τῆς αὐτῆς θερμοκρασίας.—Στέγνωμα: Διπλώνομε κανονικὰ τὴ δαντέλλα γύρω σὲ μιὰ μπουκάλα. Ὄχι σιδέρωμα.

Βούλα Βασιλειάδου

ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

Δεύτερη πατρίδα

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἐργάσθηκαν ὅλο τ' ἀπόγευμα κι' ὅλη την ἄλλη μέρα, γιὰ νὰ κουβαλήσουν καὶ νὰ τοποθετήσουν στὸ φράκτη καινούργια δοκάρια καὶ καινούργια ἀγκωνάρια. Ἔτσι ὁ φράκτης στερεώθηκε στὴν ἐντέλεια καὶ τὸ πέρασμα ἀπὸ 'κεῖ θᾆταν ἀδύνατο.

Τὸ Ἔμπερφουρτ δὲν ἦταν πιὰ ἡ ἀρχέγονη ἐκείνη καλύβα τῶν ναυαγῶν, ποὺ στηριζόταν σὲ τέσσερα δένδρα. Ἦταν ἕνα σπιτάκι μὲ ἀρκετὰ δωμάτια, γιὰ νὰ χωρῇ καὶ τὶς δυὸ οἰκογένειες. Καὶ δεξιὰ κι' ἀριστερὰ εἶχε σταύλους μεγάλους ὅπου οἱ πεινασμένοι βόνασοι βρῆκαν ἀνάπαυσι κι' ἄφθονη τροφή.

Τὸ κυνῆγι στὰ περίχωρα ἀφθονοῦσε. Κι' ὁ Τζὰκ μποροῦσε νὰ ἱκανοποιῇ τὸ πάθος του πρὸς ὠφέλεια τοῦ οἰκογενειακοῦ τραπεζιοῦ. Πολλὰ ἄλλως τε ἀπὸ τὰ ζῶα καὶ τὰ πουλιὰ ποὺ ἐσκότωνε, τὰ ἔψηναν εὐθὺς καὶ τὰ φύλαγαν γιὰ τοὺς τρεῖς ἐκδρομεῖς.

Στὶς 27 Σεπτεμβρίου, τὸ πρωΐ, πῆγαν ὅλοι μαζὶ ὡς τὴν κλεισοῦρα τοῦ Φραγμοῦ κι' ἐκεῖ ἀποχαιρετίσθηκαν.... Δεκαπέντε ὁλόκληρες ἡμέρες θὰ ἔμεναν χωρισμένοι, χωρὶς εἴδησι, χωρὶς ἐπικοινωνία... Πόσο τοὺς φαινόταν βαρύ!

— Καὶ ὅμως, εἶπε τότε ὁ Ἐρνέστος, ἡ Ἄννα θὰ λαβαίνη εἰδήσεις μου!

— Μὲ τὸ ταχυδρομεῖο; ρώτησε ὁ Τζάκ.

—Ναί, μὲ τὸ ἐναέριο ταχυδρομεῖο... Βλέπετε αὐτὲς τὶς δυὸ περιστερές, ποὺ τὶς παίρνω μὲ τὰ κλουβιά τους;... Θὰ τὶς ἐλευθερώσουμε στὴν κορυφὴ τῶν βουνῶν κι' ἀπὸ κεῖ θὰ σᾶς φέρουν εἰδήσεις τοῦ μικροῦ καραβανιοῦ μας.

Χάρηκαν ὅλοι γιὰ τὴν καλὴ αὐτὴ ἰδέα τοῦ Ἐρνέστου κι' ἡ Ἄννα ὑποσχέθηκε νὰ παραφυλάγῃ κάθε μέρα τὸν γυρισμὸ τῶν ταχυδρόμων περιστερῶν.

Ὁ κ. Οὐόλστων, ὁ Τζὰκ κι' ὁ Ἐρνέστος πέρασαν ἀπὸ μιὰ τρύπα, ποὺ τὴν εἶχαν ἀφήσει ἐπίτηδες στὸ φράκτη τῆς κλεισούρας καὶ ἀφοῦ τὴν ἔφραξαν πίσω τους, ἄρχισαν τὴν πεζοπορία.

Ὁ κ. Ζερμάττ κι' οἱ γυναῖκες θὰ γύριζαν μὲ τ' ἁμάξι στὸ Φελσενχάϊμ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'.

Ἡ πεζοπορία εἶναι τὸ καθαυτὸ ταξεῖδι τῶν περιηγητῶν. Τοὺς ἐπιτρέπει νὰ τὰ βλέπουν ὅλα, νὰ γυρίζουν πίσω, νὰ στέκωνται ὅπου θέλουν, ν' ἀργοῦν ὅσο θέλουν. Ὅταν δὲν ὑπάρχῃ πιὰ δρόμος ὁ πεζοπόρος ἀρκεῖται στὸ μονοπάτι. Μπορεῖ νὰ περνᾷ ἀπὸ κεῖ, ἀπ' ὅπου δὲν θὰ περνοῦσε τὸ ἐλαφρότερο ἁμάξι ἢ τὸ πιὸ γυμνασμένο ζῶο' καὶ ν' ἀνεβαίνη ἔτσι ὡς τὶς ψηλότερες κορυφὲς τῶν βουνῶν.

Γι' αὐτὸ ὁ κ. Οὐόλστων κι' οἱ σύντροφοί του ἐπροτίμησαν τὴν πεζοπορία.

Ἂν καὶ μὲ κίνδυνο νὰ ἐκτεθοῦν σὲ μεγάλους κόπους, δὲν ἐδίστασαν νὰ ἐπιχειρήσουν ταξεῖδι μὲ τὰ πόδια στὶς ἄγνωστες ἐκεῖνες χῶρες τοῦ νησιοῦ, προπάντων γιὰ νὰ μπορέσουν ν' ἀνεβοῦν πιὸ εὔκολα στὴν κορυφὴ τῆς βουνοσειρᾶς.

Τὸ ταξεῖδι αὐτὸ δὲν θᾆταν μακρύ. Ἑπτὰ μόνο, ὀκτὼ τὸ πολὺ λεῦγες ἐχώριζαν ἀπὸ κεῖ τὰ ριζοβούνια. Θὰ γινόταν ὅμως σὲ καινούργια χώρα, ποὺ φύλαγε ἴσως πολλὲς καὶ σπουδαῖες ἀποκαλύψεις γιὰ τοὺς ταξειδιῶτες.

Στὴν ἀρχή, διευθύνθηκαν πρὸς τὸ μικρὸ ἐκεῖνο ὕψωμα, ποὺ τὸ εἶχαν ὀνομάσει Ἀραβικὸ Πύργο, γιατὶ τὴν πρώτη φορὰ ποὺ ἐπεσκέφθηκαν τὴν κοιλάδα τοῦ Γκρύνταλ, εἶδαν ἐκεῖ ἕνα κοπάδι καμηλοπούλια καὶ τὰ πῆραν γιὰ Βεδουΐνους καβάλλα σ' ἄλογα. Ὕστερ' ἀπ' αὐτὸ τὸ ὕψωμα, κατέβηκαν στὴν Ἀρκουδοσπηλιά, ὅπου μιὰ φορὰ ὁ Ἐρνέστος λίγο ἔλειψε νὰ σκάσῃ ἀπὸ τ' ἀγκάλιασμα μιᾶς ἀρκούδας. Ἀπὸ κεῖ μπῆκαν στὴν κοιλάδα τοῦ Γκρύνταλ.

Πλατειὰ ὡς δυὸ χιλιάδες μέτρα, ἡ κοιλάδα αὐτή, σ' ἕνα μάκρος δυὸ λευγῶν, εἶχε μέσα δάση, δένδρα μοναχικὰ καὶ μεγάλα λειβάδια στὶς πλαγιές της. Ἀπ' αὐτὴ περνοῦσε κι' ἕνα ποταμάκι ποὺ ψιθύριζε κάτω ἀπὸ καλάμια καὶ ποὺ θὰ χυνόταν εἴτε στὸ Ἀνατολικὸ ποτάμι, εἴτε στὸν ὅρμο τῶν Ναυτίλων.

Ὁ κ. Οὐόλστων κι' οἱ σύντροφοί του δὲν ἔβλεπαν τὴν ὥρα νὰ φθάσουν στὴν ἄκρη τῆς κοιλάδας τοῦ Γκρύνταλ, γιὰ νὰ πάρουν ἀπὸ κεῖ μιὰ πρώτη ἄποψι τῆς χώρας ποὺ ἐκτεινόταν στὰ μεσημβρινά. Ὅσο μποροῦσε, ὁ Ἐρνέστος ἔβρισκε τὸν προσανατολισμὸ μὲ τὴν πυξίδα τῆς τσέπης ποὺ εἶχε μαζί του, καὶ τὸν ἐσημείωνε μὲ τὴν ἀπόστασι ποὺ εἶχαν διανύσει.

Ὁ Τζὰκ ἔψηνε ἕνα μπούτι ἀντιλόπης.

Τὸ μεσημέρι, σταμάτησαν κάτω ἀπὸ μιὰ συστάδα δένδρων κι' ἔφαγαν ψητὲς τὶς πέρδικες, ποὺ εἶχε σκοτώσει στὸ δρόμο ὁ Τζάκ. Νερὸ καθαρώτατο ἤπιαν ἀπὸ τὸ ποτάμι, καὶ τὰ δένδρα τοὺς ἐπρομήθευσαν ἄφθονα κι' ὥριμα φροῦτα.

Ἀφοῦ ξεκουράσθηκαν, ξεκίνησαν πάλι. Ἡ ἄκρη τῆς κοιλάδας βρισκόταν ἀνάμεσα σὲ δυὸ βραχώδη τοιχώματα. Στὸ στενὸ αὐτὸ φαράγγι, τὸ ποταμάκι γινόταν καταρράκτης. Καὶ ξαφνικὰ παρουσιάσθηκε μπροστά τους τὸ ἄνοιγμα.

Ἀπὸ κεῖ εἶδαν μιὰ χώρα σχεδὸν ἐπίπεδη, ποὺ παρουσίαζε τὴν πλούσια βλάστησι τῶν τροπικῶν καὶ ποὺ ἔφθανε ὡς τὰ ριζοβούνια. Τί διαφορὰ ἀπὸ τὸ ἔδαφος ἐκεῖνο ποὺ ἐπότιζε ὁ ἀπάνω Μόντροζ! Σὲ ἀπόστασι λεύγας, πρὸς τὰ νοτιοανατολικά, φαινόταν μιὰ ταινία ὑγρὴ ποὺ ἔλαμπε στὸν ἥλιο. Θᾆταν ἴσως κανένα παραπόταμο τοῦ Μόντροζ.

Ὡς τὰ ριζοβούνια, σ' ἕνα διάστημα ἔξη λευγῶν, δὲν ἦταν παρὰ πεδιάδες καὶ λόχμες. Ἡ πορεία συχνὰ γινόταν δύσκολη, πότε ἀπὸ χόρτα ψηλὰ πέντ' ἔξη πόδια, πότε ἀπὸ ψηλὰ καλάμια ἀγκαθωτά, καὶ πότε ἀπὸ ζαχαροκάλαμα, ποὺ κουνιῶταν στὸν ἄνεμο ὅσο ἔφθανε τὸ μάτι.

Ἀφοῦ περπάτησαν ἔτσι τέσσαρες ὁλόκληρες ὧρες, ὁ Ἐρνέστος εἶπε:

—Προτείνω νὰ σταθμεύσουμε.

—Ἀπὸ τώρα; ἔκαμε ὁ Τζάκ, ποὺ δὲν εἶχε κουρασθῇ περισσότερο ἀπὸ τὸν σκύλο του Φάλμπ.

—Εἶμαι μὲ τὴ γνώμη τοῦ Ἐρνέστου, ἐδήλωσε ὁ κ. Οὐόλστων. Τὸ μέρος μοῦ φαίνεται κατάλληλο γιὰ νὰ περάσουμε τὴ νύκτα μας.

—Πολὺ καλά, εἶπε ὁ Τζάκ. Ἂς σταματήσουμε, νὰ φᾶμε τοὐλάχιστον, γιατὶ ἂν δὲν εἶμαι κουρασμένος, πεινῶ ὅμως πολύ.

— Ν' ἀνάψουμε φωτιὰ καὶ νὰ τὴ διατηρήσουμε ὡς τὸ πρωΐ; ρώτησε ὁ Ἐρνέστος.

—Πολὺ φρόνιμο, ἀποκρίθηκε ὁ Τζάκ. Ὁ μόνος τρόπος γιὰ ν' ἀπομακρύνουμε τὰ θηρία.

— Βεβαιότατα, ἐπρόσθεσε ὁ κ. Οὐόλστων. Θὰ ἦταν ἀνάγκη ν' ἀγρυπνήσῃ καθένας μὲ τὴ σειρά του καὶ μοῦ φαίνεται πὼς εἶναι καλύτερα νὰ κοιμηθοῦμε. Δὲν ὑπάρχει κανένας φόβος...

—Ὄχι, εἶπε ὁ Ἐρνέστος. Δὲν εἶδα κανένα ὕποπτο σημάδι καὶ δὲν ἀκούσθηκε κανένα οὔρλιασμα ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ βγήκαμε ἀπὸ τὸ Γκρύνταλ. Ὥστε περιττὸ μοῦ φαίνεται ν' ἀγρυπνήσουμε ὁ ἕνας κατόπιν τοῦ ἄλλου.

Ὁ Τζὰκ δὲν ἐπέμεινε. Καὶ οἱ τρεῖς ἄρχισαν νὰ τρῶνε.

Ἡ νύκτα θἆταν ἔξοχη,—μιὰ ἀπὸ τὶς νύκτες ἐκεῖνες ποὺ ἡ φύσις κοιμᾶται ἥσυχα, χωρὶς ἡ παραμικρὴ πνοὴ νὰ ταράζη τὸν ὕπνο της. Οὔτ' ἕνα φύλλο δὲν κουνιῶταν στὰ δένδρα, οὔτ' ἕνα τρίξιμο δὲν ἀντίκοβε τὴ σιωπὴ τῆς πεδιάδας. Ὁ σκύλος δὲν ἔδειχνε κανένα σημάδι ἀνησυχίας. Κανένα βραχνὸ γαύγισμα τσακαλιοῦ δὲν ἀκουγόταν ἀπὸ μακριά, ἂν καὶ τὰ σαρκοφάγα αὐτὰ στὸ νησὶ ἀφθονοῦσαν. Τέλος πάντων δὲν θάκαναν ἄσχημα νὰ κοιμηθοῦν στὸ ὕπαιθρο.

Ἐδείπνησαν μὲ τὰ ὑπολείμματα τοῦ γεύματος καὶ μὲ αὐγὰ χελώνας, ποὺ εἶχε ἀνακαλύψει ὁ Ἐρνέστος, ψημένα στὴ χόβολη.

Ὁ πρῶτος ποὺ ἔκλεισε τὰ μάτιά του ἦταν ὁ Τζάκ, γιατ' ἦταν κι' ὁ πιὸ κουρασμένος ἀπ' ὅλους. Πραγματικῶς δὲν εἶχε πάψει νὰ ψάχνη μέσα στοὺς θάμνους γιὰ κυνῆγι καὶ κάποτε ἀπομακρυνόταν τόσο πολύ, ὥστε ὁ κ. Οὐόλστων ἦταν ἀναγκασμένος νὰ τὸν ἀνακαλῆ στὴν τάξι. Ἀλλ' ἂν κοιμήθηκε πρῶτος, πρῶτος ξύπνησε κιόλα τὰ χαράματα. Κι' ἀμέσως οἱ ταξειδιῶτες ξανάρχισαν τὴν πεζοπορία. Ὕστερ' ἀπὸ μιὰ ὥρα, ἀναγκάσθηκαν νὰ περάσουν ἀπὸ τὰ ρηχὰ ἕνα ποταμάκι, ποὺ ἴσως θὰ χυνόταν, δυὸ-τρεῖς λεῦγες μακρύτερα, στὴν κοίτη τοῦ Μόντροζ. Τουλάχιστον ἀπὸ τὴ διεύθυνσι ποὺ εἶχε πρὸς τὰ νοτιοανατολικά, ὁ Ἐρνέστος αὐτὸ ἐσυμπέρανε.

Ἐξακολουθοῦσαν τ' ἀπέραντα λειβάδια καὶ τ' ἀτέλειωτα ζαχαροκάλαμα. Τί πλοῦτος αὐτὲς οἱ φυτεῖες γιὰ τὴ μέλλουσα ἀποικία! Ἔπειτα, στὰ ὑγρὰ μέρη τοῦ ἐδάφους, πολλὲς συστάδες ἦταν ἀπὸ τὰ κηρόδενδρα ἐκεῖνα, ποὺ ἕνα τους κλωνὶ ἔχει τἄνθη καὶ τἄλλο τοὺς καρπούς. Καὶ τέλος φάνηκαν πυκνὰ δάση ἀπὸ κανελλόδενδρα, φοινικιὲς διαφόρων ειδικῶν, συκιές, ριζοφόρες, βαλανιδιὲς μὲ φαγώσιμους καρπούς, ὅλα μὲ ἀνάπτυξι θαυμαστή. Στὸ μέρος αὐτό, ἐκτὸς ἀπὸ τὶς περιοχὲς τῶν κηροδένδρων, ἄλλοι βάλτοι δὲν ὑπῆρχαν. Ἄλλως τε ὁ Τζὰκ δὲν εἶχε πιὰ καμμιὰ ἐλπίδα ν' ἀπαντήση νεροπούλια. Ἔπρεπε ν' ἀρκεσθῆ στὸ κυνῆγι τοῦ κάμπου καὶ τοῦ λόγγου, ποὺ ἦταν ὅμως ἀφθονώτατο.

Κάθε τόσο ὁ κ. Οὐόλστων τοῦ ἔλεγε :

— Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ κυνηγᾷς ὁλοένα. Ἄδικα βαραίνεις τὸ σάκκο σου, ἐνῷ θὰ μᾶς ἔφθαναν γιὰ νὰ τρῶμε ὅσα σκοτώνεις στοὺς σταθμούς.

—Ἔχετε δίκιο, ἀπαντοῦσε ὁ μανιακὸς κυνηγός. Μὰ μπορῶ νὰ κρατιέμαι, ὅταν ἕνα καλὸ κυνῆγι περνᾷ μπροστὰ ἀπὸ τὸ τουφέκι μου;

Ὡστόσο ὁ Τζὰκ συμμορφώθηκε μὲ τὴν καλὴ συμβουλή. Καὶ μόνο κατὰ τὶς ἕνδεκα ἀκούσθηκαν δυὸ τουφεκιές, δίνοντας τὴν εἴδησι πὼς τὸ πρῶτο γεῦμα ἦταν πιὰ ἐξασφαλισμένο. Ὅσοι βέβαια ἀγαποῦν τὸ κρέας λιγάκι σιτεμένο, δὲν θὰ ἔμεναν πολὺ εὐχαριστημένοι ἀπὸ τὶς τρεῖς ἐκεῖνες μπεκάτσες, ποὺ ἔφερε ὁ Φάλμπ μέσ' ἀπὸ τὰ χαμόδενδρα. Οἱ κάτοικοι ὅμως τῆς Νέας Ἑλβετίας δὲν εἶχαν τέτοια ἔκφυλα γοῦστα καὶ ἀπὸ τὸ φρέσκο ἐκεῖνο κυνῆγι, ποὺ ψήθηκε σὲ φωτιὰ ἀπὸ ξερόκλαδα, δὲν ἄφησαν παρὰ τὰ κόκκαλα, ποὺ τὰ ἔδωσαν στὸ σκύλο.

(Ἀκολουθεῖ)

Ἡ ἀνάγκη τῶν βιταμινῶν εἰς τὸν ἄνθρωπον

Β'.

Οἱ βιταμῖνες ὅπως εἴπαμε εἶναι ἀπαραίτητες διὰ τὸν ἄνθρωπον, τόσον διὰ τὴν συντήρησιν, ὅσον καὶ διὰ τὴν ἀνάπτυξιν αὐτοῦ, ὄχι ὅμως ὅπως φαντάζεται ὁ κόσμος, ὁ ὁποῖος τρέχει πρὸς ἀναζήτησίν των, νομίζοντας πὼς ἂν δὲν φάη ἀπ' αὐτὲς κατὰ κόρον θὰ πεθάνη ἢ θὰ ἀσθενήση. Τὸ ἀστεῖον δὲ εἶναι ὅτι τὶς περισσότερες φορὲς τὶς ἀναζητᾶ ἐκεῖ ποὺ δὲν ὑπάρχουν, ἢ τὶς καταστρέφει μὲ τὸν τρόπον ποὺ τὶς τρώγει. Τρώγει ἐπὶ παραδείγματι ὄσπρια βρασμένα ἢ μαῦρο ψωμὶ γιὰ νὰ φάη βιταμῖνες καὶ δὲν κάνει τίποτε ἄλλο ἀπὸ τοῦ νὰ χαλάη τὸ στομάχι του, διότι οἱ βιταμῖνες ἅμα βράσουν καταστρέφονται, ὅπως στὸ ψωμὶ ποὺ ψήνεται σὲ 700 βαθμοὺς θερμοκρασία.

Ὕστερα εἶναι ὑπερβολικὸς στὴ κατάχρησι τῶν ὠμῶν τροφῶν, νομίζει πὼς ἅμα φάη πολλὰ ἀγκούρια καὶ μὲ τὶς φλοῦδες μάλιστα ἢ κουκκιὰ φρέσκα, πὼς θὰ σωθῆ καὶ δὲν ξεύρει πὼς δὲν ἔχουν ὅλες οἱ τροφὲς βιταμῖνες ἢ ὅτι οἱ πολλὲς βιταμῖνες στὸν μεγάλο εἶναι ἄχρηστες, καμμιὰ φορὰ δὲ μάλιστα βλάπτουν ἀκόμη.

Οἱ βιταμῖνες καὶ οἱ τέσσαρες, εἶναι ἀπολύτως ἀπαραίτητες γιὰ τὴν παιδικὴ ἡλικία, ἐκεῖ πρέπει νὰ φροντίζωμεν, ὥστε νὰ ἐξασφαλίζεται πλήρης ἡ χορήγησις αὐτῶν, ἀκόμη δὲ περισσότερον στὴ βρεφικὴ ἡλικία λόγῳ τῆς ἐντόνου ἀναπτύξεως.

Ἔχει παρατηρηθῆ ὅτι σὲ μιὰ ἀρρώστεια οἱ βιταμῖνες ποὺ ὑπάρχουν στὸν ὀργανισμὸ καταστρέφονται ταχύτερον, παρὰ ὅταν εἶναι καλά, εἶναι δὲ εὔκολον νὰ ἀναπτυχθῆ μιὰ ἀβιταμίνωσις, ὅπως πολλὲς φορὲς τὸ εἴδαμε, ὕστερα ἀπὸ μιὰ γρίππη ἐλαφρὰ ἢ ἀπὸ μιὰ ἀμυγδαλίτιδα. Ἑπομένως τὸ παιδὶ ἢ ὁ νέος πρέπει νὰ παίρνη συνεχῶς καὶ ἀφθόνως βιταμίνας, ἐφ' ὅσον βρίσκεται στὴν ἀνάπτυξι, σὲ συνεχεῖς διαταραχὰς τῆς θρέψεως ἢ ἐπειδὴ ἀσθενεῖ συχνά, ἀλλὰ δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ τὸ φορτώνωμεν μὲ τροφὰς δυσπέπτους καὶ καμμιὰ φορὰ ἐπικινδύνους, διὰ νὰ ἐξασφαλισθῆ ἡ κανονικὴ χορήγησις τῶν βιταμινῶν.

Ὅταν ρίχνη λεμόνι στὴ σοῦπα του, τρώγη μία ντομάτα ὠμή, ἐφ' ὅσον τὸ ἐπιτρέπει ἡ ἡλικία του ἢ τὸ στομάχι, ἢ φροῦτα τῆς ἐποχῆς σὲ κανονικὴ ποσότητα, ἐξασφαλίζεται ἀπολύτως ἡ βιτ. C, ἡ ὁποία ὅπως θὰ ἴδωμε προλαμβάνει τὶς ἀναιμίες, αἱμορραγίες καὶ τὸ παιδικὸν σκορβοῦτον. Ἐπίσης ὅταν παίρνη τὸ χειμῶνα μουρουνέλαιον σὲ ποσότητα 1—2 κουτ. τοῦ γλυκοῦ καὶ ὄχι 3—4 τῆς σούπας, γιατὶ χαλάει τὸ στομάχι καὶ εἶναι ἄχρηστο τὸ πλεόνασμα, τὸ δὲ καλοκαῖρι μερικὲς σταγόνες ἀπὸ τὰ κυκλοφοροῦντα σπεσιαλιτὲ ἢ ἕνα ὠμὸ αὐγό, ἐξασφαλίζει πλήρως τὴν βιταμίνη Α τῆς ἀναπτύξεως καὶ τὴν D τὴν ἀντιραχιτικήν. Τέλος λίγη μαγιὰ τῆς μπύρας σὲ καθημερινὴ ποσότητα μιᾶς πρέζας, ποὺ ἐκτὸς τῶν ἄλλων προλαμβάνει ἢ γιατρεύει τὰς συχνὰς δερματικὰς παθήσεις τῶν παιδιῶν ἢ λίγα ἀμύγδαλα καὶ λίγες σταφίδες ἢ λίγο κρασὶ ἢ μπύρα, ἐξασφαλίζει ἀπολύτως καὶ τὴν βιτ. Β, ἡ ὁποία εἶναι χρήσιμος πρὸς πρόληψιν νευρικῶν διαταραχῶν. Ὁ ἐνῆλιξ, ἂς μὴ χαλάη τὸν κόσμο γιὰ βιταμῖνες, δὲν τοῦ εἶναι τόσο ἀπαραίτητες, ὅσο στὸ παιδί, ἐκτὸς βέβαια ἂν εἶναι ἄρρωστος, ὁπότε πρέπει νὰ τὶς ἀναζητήση ἐπιμόνως καὶ νὰ καταφύγη καὶ εἰς ἰατρὸν ἀκόμη.

Ὁ ὑγιὴς θὰ τὶς βρῆ εὔκολα, εἶναι τόσο ποικίλη ἡ τροφὴ τοῦ σημερινοῦ ἀνθρώπου, ὥστε εἶναι εὐκολώτατον καὶ χωρὶς κἂν νὰ προσέξη ἢ νὰ χαλάση τὸ στομάχι του μὲ τὰ κουκκιὰ ἢ μὲ τὰ ἀγκούρια, ἢ νὰ πάθη ἀμοιβάδες καὶ τύφο μὲ τὶς Αἰγυπτιακὲς ντομάτες, νὰ ἐξασφαλίση πλήρως τὶς μικρὲς βιταμινικές του ἀνάγκες. Ἄλλοτε ἦσαν συχνὲς οἱ ἀβιταμινώσεις καὶ εἰς τοὺς μεγάλους ἀκόμη, ἰδίως δὲ οἱ ναυτικοὶ ποὺ ἔκαναν μακρινὰ ταξείδια καὶ ἦσαν ἀναγκασμένοι νὰ τρώγουν συνεχῶς καὶ ἐπὶ μῆνας κονσέρβες, πάθαιναν τὸ λεγόμενον σκορβοῦτο, δηλ. αἱμορραγίες στὰ οὖλα ἢ στὸ σῶμα καὶ αὐτόματα κατάγματα. Τὸ σπουδαῖον δὲ εἶναι ὅτι ἔμαθαν νὰ τὸ γιατρεύουν πίνοντες λεμόνι, χωρὶς ὅμως νὰ ξέρουν καὶ τὸ λόγο, ὅπως οἱ παλαιότεροι γιατροὶ συνιστοῦσαν τὸ μουρουνέλαιον, γιὰ τὸ ραχιτισμὸ χωρὶς νὰ ξέρουν καὶ τὴν θαυματουργόν του ἐπίδρασιν. Σήμερον ὅμως, ἀφ' ἑνὸς ἡ ταχύτης, ἀφοῦ κάνουμεν 5 ἡμέρες γιὰ τὴν Ἀμερικὴ μὲ βαπόρι καὶ 30 ὧρες μὲ ἀεροπλάνο καὶ ἀφ' ἑτέρου ἡ γνῶσις τῶν βιταμινῶν καὶ ἀβιταμινώσεων, μᾶς ἔκαναν ὥστε νὰ βλέπωμεν σπανιώτατα τέτοια νοσήματα καὶ ἂν παρατηροῦνται καμμιὰ φορά, τοῦτο συμβαίνει μόνον στοὺς ἀγρίους ἢ ἀπολιτίστους τῶν ἀποικιῶν.

Ἂς ἐνθυμηθοῦν οἱ μεγαλύτεροι ἐκ τῶν ἀναγνωστῶν μου, πόσον συχνὴ ἦτο ἄλλοτε ἡ ραχῖτις, ἡ βεντερούγα ὅπως ἔλεγαν, στὰ παιδιά, σήμερον ὅμως διὰ νὰ διαγνώσκηται ἐγκαίρως καὶ νὰ θεραπεύεται ἀποτελεσματικῶς, εἶναι σπάνιον ἴσως φαινόμενον νὰ ἰδῆ κανεὶς καμπούρη ἡλικίας 6—15 ἐτῶν.

Τελειώνοντας τὸ σημερινὸ ἄρθρο τονίζω ὅτι διὰ νὰ ὠφελήσουν οἱ βιταμῖνες πρέπει νὰ προσλαμβάνωνται ὑπὸ μορφὴν εὔπεπτον, διότι εἶναι παρατηρημένον ὅτι σὲ μιὰ δυσπεψία, ἐκτὸς τῆς φθορᾶς τοῦ ὀργανισμοῦ, παρατηρεῖται καὶ φθορὰ μεγάλη τῶν βιταμινῶν.

Γ. Μπαμπούρης
Παιδίατρος

Ὁ οὐρανὸς

Χάρις στὴν ἐπιστήμη, εἶναι σήμερα γνωστὸν ὅτι στὰ πολὺ ὑψηλὰ στρώματα τὸ γαλάζιο χρῶμα τῆς ἀτμοσφαίρας εἶναι πολὺ βαθὺ κι' ὅσο προχωρεῖ κανεὶς στὸν φανταστικὸ κόσμο τοῦ ἀγνώστου, ἡ μὲν ἀτμόσφαιρα εἶναι λεπτότερη, τὸ δὲ χρῶμά της πάντοτε βαθύτερο. Ἕνα ἁπλὸ πείραμα μᾶς δείχνει ὅτι ἡ ἀτμόσφαιρα, μολονότι ἡ ἴδια εἶναι ἀχρωμάτιστη, μᾶς φαίνεται γαλάζια καὶ μᾶς γοητεύει λόγῳ ὀπτικῆς ἀπάτης. Ἔχει ἐξακριβωθῆ ὅτι τὸ ἄσπρο φῶς τοῦ Ἡλίου ἔρχεται στὴ Γῆ σὲ ποικιλόχρωμες ἀκτῖνες. Αὐτὸ τὸ ἀνακάτεμα τῶν ἀκτίνων τὸ κάνει νὰ φαίνεται ἄσπρο, ἐνῷ αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ ἀποτελεῖται ἀπὸ ἀκτῖνες μώβ, κίτρινες, κόκκινες καὶ πράσινες. Αὐτὲς τὶς πολύχρωμες ἀκτῖνες τὶς παρατηροῦμε στὰ κρύσταλλα καὶ στὸ οὐράνιον τόξο. Στὸ τελευταῖο αὐτὸ

τὸ φῶς σκορπίζεται καὶ τὰ συστατικά του διαιροῦνται στοὺς διαφόρους χρωματισμούς. Παρατηρήσατε σ' ἕνα ἀνοιχτὸ παράθυρο μιὰ διαγώνιο ἀκτῖνα τοῦ Ἡλίου ποὺ περνᾷ, σὲ πόσα ἀναρίθμητα μικρὰ ἀτμοσφαίρια χωρίζεται, ποὺ φαίνονται σὰ νὰ χορεύουν ἐν εἴδει σκόνης. Τὸ ἄσπρο φῶς τοῦ Ἡλίου καθρεπτίζεται ἀμετάβλητο. Φυσῆξτε τὸν σταχτὺ καπνὸ ἑνὸς τσιγάρου ἐπάνω στὴν ἀκτῖνα καὶ ἀμέσως θὰ τὴν δῆτε νὰ μεταβάλλεται σὲ μπλέ, σχεδὸν βιολὲ χρῶμα. Τὰ λεπτὰ ἀτμοσφαίρια τῆς ἡλιακῆς ἀκτῖνος, καθὼς ἀκτινοβολοῦν, μεταβάλλουν τὸ χρῶμα τοῦ καπνοῦ. Μιὰ μικροσκοπικὴ ἐξέτασις μᾶς δείχνει ὅτι τὰ ἀτμοσφαίρια τοῦ καπνοῦ τοῦ τσιγάρου εἶναι μικρότερα ἀπὸ τὰ ἀτμοσφαίρια τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων. Καὶ γιὰ νὰ ξανάρθωμε εἰς τὸ γαλάζιο χρῶμα τοῦ οὐρανοῦ: Οὐσιαστικὰ χρῶμα δὲν ὑπάρχει σ' αὐτόν, ἀλλὰ τὸ ἀνακάτεμα τῶν ἀκτίνων, ποὺ ἐκπέμπουν τὰ διάφορα οὐράνια σώματα, δίδει στὰ μάτια μας τὴν ἐντύπωσι τοῦ γαλάζιου χρώματος. Στὰ πανύψηλα βουνά, ποὺ οἱ κορυφές τους χάνονται στὸ ἄπειρο τοῦ οὐρανοῦ, σὲ ὕψος ἄνω τῶν 8.000 μ., εἶναι ἀκόμη σκουρότερο τὸ χρῶμα κι' ὅσο ἀνεβαίνει κανεὶς σὲ ὑψηλότερα στρώματα μὲ ἀερόστατο, τόσο σκουραίνει περισσότερο.

Πῶς ἀνεκαλύφθη ἡ θεραπεία τῆς λύσσης

Ἂς γυρίσωμε καμμιὰ πενηνταριὰ περίπου χρόνια πρὸς τὰ πίσω: 4 Ἰουλίου 1885! Σ' ἕνα χωριὸ τῆς Ἀλσατίας, ἕνας μικρὸς μαθητής, πηγαίνοντας εἰς τὸ σχολεῖο, δαγκώθηκε ἀπὸ ἕναν λυσσασμένο σκύλο. Τὸ παιδὶ ἦταν καταδικασμένο σὲ θάνατο. Τότε ἀκόμη δὲν ὑπῆρχε ἀντιλυσσικὴ θεραπεία. Ἔξαλλη ἡ δυστυχισμένη μητέρα του, ἔτρεχε στοὺς γιατροὺς γιὰ νὰ σώσουν τὸ παιδί της. Ἕνας ἀπ' αὐτούς, ἀφοῦ ἐκαυτηρίασε τὰ τραύματα τοῦ μικροῦ καταδικασμένου, συνεβούλευσε τὴν μητέρα του νὰ τὸν μεταφέρη στὸ Παρίσι. Ἐκεῖ ὑπῆρχεν ἕνας χημικός, ποὺ γύρω ἀπὸ τὸ ὄνομά του γινόταν μέγας θόρυβος. Ὠνομαζόταν Λουδοβῖκος Παστὲρ καὶ κατοικοῦσε στὴν ὁδὸν Οὔλμ...

Τὸ μεσημέρι τῆς 6 Ἰουλίου ἡ μητέρα μὲ τὸ παιδί της βρισκόνταν στὸ ἐργαστήριο τοῦ Παστέρ, ποὺ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη εἶχε ἐπιδοθῆ σ' ἔρευνες γιὰ τὴν ἀνακάλυψι τοῦ μικροβίου τῆς λύσσης καὶ εἶχε βρῆ τὸν τρόπο τῆς θεραπείας της, πειραματιζόμενος ἐπάνω σὲ ζῷα. Μὲ τὶς παρακλήσεις τῆς δύστυχης μητέρας ποὺ ζητοῦσε τὴν ἐπέμβασί του ἐλπίζοντας νὰ σώσῃ τὸ παιδί της, τοῦ παρουσιάζετο γιὰ πρώτη φορὰ ἡ εὐκαιρία νὰ ἐφαρμόσῃ τὴ μέθοδό του κι' ἐπάνω σὲ ἄνθρωπο. Γεμᾶτος ἀνησυχία, ὁ Παστὲρ ἔσπευσε νὰ συμβουλευθῆ δυὸ γιατροὺς οἱ ὁποῖοι ἀπεφάνθησαν ὅτι ἢ ἔτσι ἢ ἄλλοιῶς τὸ παιδί, ὅ,τι καὶ ἂν τοῦ ἔκαναν μὲ τὰ γνωστὰ ὡς τότε μέσα τῆς ἐπιστήμης, θὰ λύσσαζε. Τὸν συνεβούλευσαν λοιπὸν νὰ

κάμῃ τὰ πειράματά του ἐπάνω σ' αὐτό.

Ἔτσι τὸ βράδυ τῆς 6ης Ἰουλίου τοῦ 1885 ἔγινε ἡ πρώτη ἀντιλυσσικὴ ἔνεσις ἐπάνω σὲ ἄνθρωπο μὲ ἐπιτυχία καὶ ὁ μικρὸς ὕστερα ἀπὸ μιὰ περίοδο θεραπείας διὰ τῆς νέας μεθόδου, ἐπέστρεψε στὸ σχολειό του τελείως ὑγιής.

Στὶς 25 Ὀκτωβρίου τοῦ 1885 ὁ Παστὲρ ἀνεκοίνωσε στὴν Ἀκαδημία τῶν Ἐπιστημῶν τῶν Παρισίων τὸ ἀποτέλεσμα τῶν ἐργασιῶν του καὶ ἐξέθεσε μὲ κάθε λεπτομέρεια πῶς, ὕστερα ἀπὸ κόπους μιᾶς 5ετίας, εἶχε κατορθώσει νὰ προλαμβάνῃ τὰς ἐκδηλώσεις τῆς λύσσης. Δυστυχῶς, ὁ χῶρος δὲν μᾶς ἐπιτρέπει νὰ περιγράψωμεν ἐδῶ τὴ θεωρία τῆς μεθόδου του· γι' αὐτὸ θὰ περιορισθοῦμε ν' ἀναφέρωμε μερικὰ ἀκόμη ἀπὸ τὰ πρῶτα ἐπεισόδια τῆς ἐφαρμογῆς τῆς ἀντιλυσσικῆς θεραπείας.

Ὁ δεύτερος ποὺ ὑπεβλήθη σ' ἀντιλυσσικὴ θεραπεία ἦταν ἕνας τσομπάνης ποὺ, γιὰ νὰ σώσῃ τέσσερα παιδάκια ἀπὸ τὴ μανία ἑνὸς λυσσασμένου σκύλου, καταξεσχίσθηκε ἀπὸ τὸ ἀγριεμένο ζῷο. Ὅταν κατέφυγε στὸν Παστέρ, εἶχαν περάσει ἕξ ἡμέρες. Ὁ τσομπάνης ἐσώθη. Ἀπὸ τότε στὸ ἐργαστήριο τοῦ μεγάλου ἐπιστήμονος εἶχε στραφῆ ἡ προσοχὴ ὅλου τοῦ κόσμου. Ἡ κοινὴ γνώμη ὅμως εἶναι, πολλὲς φορές, πολὺ παράξενο ποτάμι. Τὸ παραμικρὸ ἐμπόδιο εἶναι ἱκανὸ νὰ τὸ κάμῃ νὰ στραφῇ πρὸς τὰ ὀπίσω. Καὶ ὁ Παστέρ, ποὺ εἶχε γίνει τὸ ἀντικείμενο τοῦ θαυμασμοῦ καὶ τῆς εὐγνωμοσύνης τοῦ κόσμου, ὄχι μόνο μὲ τὴν ἀνακάλυψι τῆς θεραπείας τῆς λύσσης, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὴν πρόληψι καὶ θεραπεία πολλῶν ἄλλων μολυσματικῶν νόσων, αὐτὸς ποὺ εἶχεν ἤδη δημιουργήσει τὴν μικροβιολογία, ἀπὸ ἕνα ἄδικο περιστατικὸ ὠνομάσθη πρὸς στιγμὴν ἀγύρτης καὶ φονιᾶς: Ἕνα μικρὸ κοριτσάκι, ποὺ ὑπεβλήθη στὴν ἀντιλυσσικὴ θεραπεία ἐπὶ 37 ὁλόκληρες ἡμέρες, ὕστερα ἀπ' τὸ δάγκωμα ἑνὸς λυσσασμένου σκύλου, ἀπέθανε μέσα σὲ φριχτοὺς πόνους. Καὶ μολονότι ὁ Παστὲρ εἶχε προβλέψει τὸν θάνατον τῆς μικρῆς, ἐπειδὴ ὅταν ἐζήτησαν τὴν ἐπέμβασί του τὰ συμπτώματα τῆς λύσσης εἶχαν περίπου ἐκδηλωθῆ, οἱ δημοσιογράφοι ὅλου τοῦ κόσμου ἐπετέθησαν ἐναντίον του μὲ σφοδρὰ ἄρθρα καὶ τὸν ὠνόμαζαν κοινὸν δολοφόνο. Εὐτυχῶς, οἱ μετέπειτα ἐπιτυχίες ἀποκατέστησαν τὰ πράγματα καὶ τὸ πλῆθος ἐκείνων ποὺ συνέρρεαν ἀπὸ ὅλον τὸν κόσμο στὸ ἐργαστήριο τῶν λυσσοδήκτων ἀποτελοῦσε μιὰ Βαβυλωνία ἀπὸ Γάλλους, Ἄγγλους, Ρώσσους, Ἄραβας, Ἰταλούς, ἀπὸ ἀνθρώπους κάθε φυλῆς καὶ τάξεως.

Κι' ὅταν μιὰ μέρα ἔβγαιναν θεραπευμένοι ἀπὸ τὸ Ἰνστιτοῦτον τοῦ Παστὲρ 19 λυσσόδηκτοι Ρῶσσοι, ἡ παρέλασίς τους ἀνάμεσα ἀπὸ τοὺς ἄλλους ποὺ περίμεναν τὴ σειρά τους γιὰ νὰ θεραπευθοῦν, ἔμοιαζε σὰν ζωντανὴ μαρτυρία τῆς εὐγνωμοσύνης τῆς ἀνθρωπότητος στὸν εὐεργέτη της.

Πῶς ἔγινε ἡ ἔρημος Σαχάρα

Η ἐπιφάνεια τοῦ πλανήτου μας, ὅπως καὶ ἡ φύσις ὁλόκληρη, ὑφίσταται διαρκεῖς καὶ σχετικῶς ταχεῖες μεταβολές, τὶς ὁποῖες, ἂν δὲν ἀντιλαμβανώμεθα ἀμέσως, φταίει ὁ βραχὺς βίος μας καὶ τὸ μικρὸ πεδίο δράσεως τῶν αἰσθήσεών μας. Πῶς ν' ἀντιληφθῆ π. χ. κανεὶς ἐκ πρώτης ὄψεως ὅτι ἡ Ἀμερικὴ καὶ ἡ Εὐρώπη ἀπομακρύνονται μεταξύ τους ἢ ὅτι ὁ Ἀτλαντικὸς γίνεται πλατύτερος κατὰ μερικὰ μέτρα ἐτησίως; Ἔτσι ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶχεν ἀντιληφθῆ ὅτι καὶ ἡ Σαχάρα, ἡ μεγαλύτερη ἔρημος τῆς γῆς, ἐξαπλώνεται συνεχῶς πρὸς βορρᾶν της καὶ τὸ σάβανον τῆς ἄμμου ἐκτείνεται σὲ βάθος ἑνὸς χιλιομέτρου ἐτησίως καὶ καλύπτει τὴ νεκρωμένη γῆ. Διότι αὐτὸ πράγματι ἀνεκαλύφθη ἀπὸ τὶς πρόσφατες παρατηρήσεις τῶν γεωλόγων. Οἱ ἀνθοῦσες δηλ. γαλλικὲς ἀποικίες τῆς Βορείου Ἀφρικῆς θὰ μεταβληθοῦν σ' ἔρημο, μὲ τὴν πάροδο τοῦ χρόνου, ἂν ἀφεθοῦν ἀνυπεράσπιστοι ἀπὸ τὸν μεγάλον ἐχθρὸ ποὺ βρίσκεται πρὸ τῶν πυλῶν των.

Ἂν ἔχη κανεὶς τώρα ἕνα χωράφι στὰ κράσπεδα τῆς ἐρήμου, μετὰ ἕνα δυὸ χρόνια ἡ ἔρημος θὰ τὸ καταπιῆ. Ἡ ἱστορία μᾶς διδάσκει ὅτι ὑπῆρξε ἐποχή, ποὺ δὲν ἀπέχει ἀπὸ τὴν σημερινὴ παρὰ μιὰ δεκάδα χιλιετηρίδων μόνον, κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ Σαχάρα δὲν ἦταν ἔρημος. Ἐκεῖ ὅπου σήμερα ἁπλώνεται ἡ ἄμμος, ἤκμασε κάποτε ἕνας λαός, ποὺ τὸν ἀναφέρει ὁ πατέρας τῆς Ἱστορίας, ὁ Ἡρόδοτος: Οἱ Γαράμαντες, οἱ πρόγονοι τῶν σημερινῶν Τουαρέγων. Ἡ ἐρήμωσις τῆς Σαχάρας ὀφείλεται σὲ λόγους καθαρῶς κλιματολογικούς: Δὲν βρέχει ἀρκετὰ πλέον ἐκεῖ, ἐνῷ ἄλλοτε ἔβρεχε. Τὸ κλῖμα τῆς γῆς μας παρουσιάζει αὐτὲς τὶς «ἰδιοτροπίες», τὶς ὁποῖες δὲν ἔχει ἀκόμη ἐξακριβώσει ἐπαρκῶς ἡ ἐπιστήμη ποὺ ὀφείλονται. Μεγάλες καὶ διαρκεῖς μεταβολὲς τοῦ κλίματος ἔχουν ἐπέλθει σὲ ἱστορικὲς ἐποχὲς σὲ διάφορα σημεῖα τοῦ πλανήτου κι' ἔχουν ἐπιφέρει, φυσικά, κοινωνικὲς μεταβολὲς μεγάλες. Σὲ μιὰ τέτοια λοιπὸν μεταβολὴ ὀφείλεται καὶ

ἡ ἐρήμωσις τῆς Σαχάρας, ἐπάνω ἀπὸ τὴν ὁποία περνᾷ ἕνας θερμὸς ἀέρας ποὺ ὀφείλεται στὸ περίφημο «ρεῦμα τοῦ Κόλπου», τὸ γνωστὸ «Γκὸλφ - Στρήμ».

Ἡ Σαχάρα, λοιπόν, πρὶν γίνη ἔρημος, δὲν ἦταν θάλασσα, ὅπως νομίζουν πολλοί, ἀλλὰ εὔφορος πεδιάς, ποὺ ἐρημώθηκε λόγῳ τῆς ξηρασίας ποὺ ἐπικρατεῖ ἐκεῖ. Γιὰ τὴν ἀκρίβεια, βρέχει κάποτε καὶ στὴ Σαχάρα, ἀλλὰ δὲν προφθάνει ἡ φλεγομένη γῆ ν' ἀπορροφήση τὸ νερό, ποὺ ἐξατμίζεται. Τὰ τελευταῖα ἴχνη τῶν πηγῶν ἐξηφανίσθησαν καὶ δὲν μένουν στὴν ἀπέραντον ἐκείνη ἔκτασι, ποὺ ἡ μικρότερη διάμετρός της εἶναι δυὸ χιλιάδες χιλιόμετρα, παρὰ μερικὲς ὀάσεις ἐγκατεσπαρμένες ἐδῶ κι' ἐκεῖ, στὶς ὁποῖες ἡ χλωρὶς καὶ ἡ πανίσκη εἶναι προσηρμοσμένες πρὸς τὶς συνθῆκες τοῦ περιβάλλοντος. Ἂν δὲν ὑπῆρχε μάλιστα ὁ Νεῖλος, ἡ Σαχάρα θὰ ἐξετείνετο μέχρι τῆς Ἐρυθρᾶς Θαλάσσης, διότι οἱ βροχὲς εἶναι σπάνιες ἐκεῖ. Ἀπὸ τοῦ 1890 μέχρι τοῦ 1919 τὰ βροχόμετρα τοῦ Καΐρου ἐσημείωσαν μόλις 18 πτώσεις βροχῆς μεγαλείτερες τῶν 10 χιλιοστῶν. Ἀπὸ τοῦ 1909 μέχρι τοῦ 1916 δὲν ἔπεσε οὔτε σταγόνα βροχῆς στὴν Αἴγυπτο. Ὁ οὐρανὸς λοιπὸν φταίει κι' ὄχι ἡ γῆ γιὰ τὸν σχηματισμὸ τῶν ἐρήμων.

Τὴν ξηρασία δὲ τῆς Σαχάρας, ὅπως εἴπαμε, ἐπέτεινεν ἀνέκαθεν τὸ ἐναέριο «ρεῦμα τοῦ κόλπου». Νά, τώρα τί εἶναι μὲ λίγα περιληπτικὰ λόγια τὸ περίφημο αὐτὸ ρεῦμα: Ἀπὸ τὸν Μεξικανικὸ κόλπο ξεκινᾷ ἕνας τεράστιος θαλάσσιος «ποταμὸς» καὶ διὰ μέσου τοῦ Ἀτλαντικοῦ φέρει τὸ θερμὸ νερό του ἀπὸ τοὺς τροπικοὺς στὶς ἀκτὲς τῆς Δυτικῆς Εὐρώπης καὶ γλυκαίνει τὸ κλῖμα τους. Ἐπάνω ἀπὸ τὰ νερὰ τοῦ ρεύματος αὐτοῦ ἕνα ἄλλο ρεῦμα, ἀέρος αὐτό, ποὺ θερμαίνεται ἀπὸ τὰ νερὰ τοῦ πρώτου, πού, ἅμα τὰ νερὰ τοῦ ρεύματος τοῦ κόλπου ἀνακόψουν ἀναγκαστικὰ τὸ δρόμο τους στὶς βόρειες εὐρωπαϊκὲς ἀκτές, αὐτὸ ἐξακολουθεῖ τὴν πορεία του ἐπάνω ἀπὸ τὴν ξηρά. Κορεσμένο ἀπὸ ὑδρατμοὺς καὶ ψυχόμενο στὰ βόρεια κλίματα, τοὺς ἀφήνει καὶ πέφτουν ὡς βροχή, ὑγραίνει τὰ κλίματα τῶν Βαλτικῶν χωρῶν καὶ ὑποβοηθεῖ τὴν βλάστησι. Ἐξακολουθεῖ τὸ δρόμο του πρὸς τὴ Σιβηρία, γονιμοποιεῖ τὶς στέππες, στρέφει πρὸς νότον μὲ ἐξηντλημένους πλέον τοὺς ὑδρατμούς του καὶ ἀντὶ ν' ἀφήνη, παίρνει πιὰ τὴν ὑγρασία: Ἔτσι δημιουργεῖ ὅπου οἱ βροχὲς δὲν εἶναι ἐπαρκεῖς τὴν ξηρασία, ἔτσι ἔκαμε τὴν ἔρημο τοῦ Γκόμπι, τῆς Ἀραβίας καὶ τέλος τῆς Σαχάρας. Μόνο τὰ παράλια γλυτώνουν ἀπὸ τὴν δίψα του. Αὐτὸ εἶναι τὸ περίφημο «Γκὸλφ Στρήμ», τὸ ρεῦμα τοῦ κόλπου, ποὺ δημιουργεῖ τοὺς ἀνέμους, τὶς θύελλες, τὶς βροχὲς καὶ τὰς ἐρήμους μεγίστου τμήματος τῆς ἐπιφανείας τοῦ πλανήτου μας.

Κάβουρας καὶ φεῖδι

Διηγοῦνται ὅτι μιὰ φορὰ ἕνας κάβουρας ἔκαμε κουμπαριὰ μ' ἕνα φεῖδι. Πήγαιναν πάντα μαζὶ καὶ εἶχαν ἀποφασίσει νὰ ζήσουν παντοτεινὰ σὰν καλοὶ φίλοι.

Κάποτε ποὺ πήγαιναν ταξίδι, στὸ δρόμο βράδυασαν κι' ἀπεφάσισαν νὰ κοιμηθοῦν.

Τὴ νύχτα ὅμως τὸ φεῖδι ἐσκέφθη ὅτι ἦταν εὐκαιρία νὰ ξεκάνη τὸ φίλο του τὸν κάβουρα, πνίγοντάς τον. Ἄρχισε λοιπὸν νὰ τὸν σφίγγη. Σὲ μιὰ στιγμὴ ὁ κάβουρας κατάλαβε στενοχώρια καὶ ξύπνησε. «Κουμπάρε, κουμπάρε, λέγει στὸ φεῖδι, θὰ μὲ πνίξης ὅπως πᾶς· μὴ μὲ σφίγγεις». Καὶ τὸ φεῖδι τοῦ ἀπήντησε: «Δὲν εἶναι τίποτε. Ὄνειρα βλέπεις· κοιμήσου ἥσυχος».

Ὁ κάβουρας ποὺ δὲν ὑπωψιάστηκε τίποτε, ἀποκοιμήθηκε πάλι, ἀλλὰ σὲ λίγο τὸ φεῖδι ἄρχισε νὰ τὸν σφίγγη περισσότερο, μὲ τὸ σκοπὸ νὰ τὸν πνίξη. Ὁ δυστυχὴς ὁ κάβουρας φώναζε.

«Μὴ φοβᾶσαι, κουμπάρε, τοῦ ἀπήντησε τὸ φεῖδι, ὄνειρα βλέπεις καὶ νομίζεις ὅτι σὲ σφίγγω».

Αὐτὴ τὴ φορὰ ὅμως ὁ κάβουρας θέλησε ν' ἀμυνθῆ.

«Κουμπάρε, λέει στὸ φεῖδι, φέρε κοντὰ τὸ κεφάλι σου γιὰ νὰ σοῦ πῶ ἕνα μυστικὸ στ' αὐτί».

Τὸ φεῖδι χωρὶς νὰ ὑποψιαστῆ τίποτε, πλησιάζει τὸ κεφάλι του κοντὰ καὶ ὁ κάβουρας, χωρὶς νὰ χάση καιρό, ἔσφιξε μὲ τὶς δαγκάνες του τὸ φεῖδι στὸ λαιμό, τὸ ἔπνιξε καὶ μετὰ ἀποκοιμήθηκε ἥσυχος.

Τὸ πρωΐ ποὺ ξύπνησε τοῦ εἶπε:

«Κουμπάρε, ἂν πήγαινες ὅλο ἴσια, δὲν θὰ πάθαινες αὐτὸ ποὺ ἔπαθες τώρα».

Τὸ δίδαγμα ἀπὸ τὸ ἀνέκδοτο αὐτὸ βγαίνει μόνο του. Ὅποιος προσπαθεῖ σὲ ὅλη του τὴ ζωὴ νὰ πηγαίνη πάντα στὸν ἴσιο δρόμο, δὲν ἔχει νὰ φοβηθῆ τίποτε.

Νέοι Κάλαμοι

ΓΙΟΡΤΗ ΣΤΟ ΧΩΡΙΟ

Μὲ τὴν αὐγούλα χτύπησε χαρμόσυνα τὸ σήμαντρο πάνω ψηλὰ στὸ ἐρημοκκλῆσι.

Ἦταν μιὰ μέρα γλυκειὰ κι' ὡραία. Στὴ μικρὴ πλατεῖα εἶχαν ἀποθραδὶς στηθῆ σημαῖες κι' ἄνθινες καμπυλωτὲς ἀψῖδες.

Πέρα, στὸ βάθος τοῦ δρόμου, οἱ ἀκακίες μοσχοβολούσανε κι' ἔχυναν ἕνα μύρο εὐωδιαστὸ στὸν ἀνοιξιάτικο ἀγέρα. Ὅλα προμηνοῦσαν τὴ χαρὰ καὶ τὸ γέλιο.

Ἐκεῖ πέρα στὸν αὐλόγυρο τοῦ σχολειοῦ κάτι πιτσιρίκοι ξεφώνιζαν χαρούμενοι. Ἔτσι καθὼς ἦταν ντυμένοι σκαπανάκια, φάνταζαν ἴδια λουλούδια ἀσπρογάλαζα ποὺ φύτρωσαν ἐκεῖνο τὸ χαρούμενο πρωϊνό. Λὲς καὶ τἄφερε ὁ ἐρχομὸς τῆς ἄνοιξης μὲ τὰ χελιδόνια. Τὴν περασμένη βδομάδα ἦρθαν οἱ στολὲς πέρα ἀπ' τὴν πρωτεύουσα. Κάποιο καΐκι τὶς ξεφόρτωσε ἕνα δειλινὸ κάτω στὸ λιμάνι.

Ἕνα ὁλάκερο μῆνα τώρα τὰ μικρὰ παιδάκια τὶς περίμεναν μ' ἀγωνία.

Καὶ τὸ καΐκι τοὺς ἔφερε αὐτὸ τὸ δῶρο ποὺ τόσον καιρὸ ἀνυπόμονα περίμεναν.

Φαινόταν ἡ λύπη τους ζωγραφισμένη στὰ παιδικά τους μάτια κάθε φορὰ ποὺ ρωτοῦσαν τὸ δάσκαλό τους. Καὶ τοῦτος τοὺς ἔδινε ὑποσχέσεις μέρα μὲ τὴ μέρα. Ὥσπου ἕνα πρωϊνό, σὰν τελείωσε τὸ μάθημα τοὺς εἶπε τὸ χαρούμενο μήνυμα.

Ἄστραψε γιὰ μιὰ στιγμὴ ἡ χαρὰ στὰ προσωπάκια τους. Ἕνας πόθος, κι' ἕνας ἐνθουσιασμὸς γεμᾶτος φλόγα βγῆκε ἀπ' τὰ χείλη τους καὶ ξέσπασε σ' ἕνα ἐπιφώνημα καὶ μιὰ συγκίνησι μαζί. Ὥρα πολλὴ κύτταζαν τὸ δάσκαλό τους ἀμίλητα. Ἡ χαρά τους ἦτανε τόσο μεγάλη ποὺ δὲν μποροῦσαν νὰ τὴν ἐκφράσουν.

Τὴν ἄλλη μέρα εἶχαν κιόλας φορέσει τὶς στολές. Θὰ πήγαιναν, ἔτσι ντυμένοι, μιὰ ἐκδρομὴ μὲ βάρκα πέρα ὣς τὸ μοναστῆρι τοῦ Σωτῆρα. Ὁ καιρὸς ἦταν γλυκὸς καὶ ἥμερος. Μιὰ καλοκαιριάτικη γλύκα ἁπλωνότανε ὣς πέρα στὶς βουνοπλαγιές. Κι' ἀκόμα ὁ οὐρανὸς ξετυλιγότανε μακριὰ στὸν ὁρίζοντα σὰν μιὰ ἀπέραντη γαλάζια καὶ διάφανη θάλασσα. Ὅλα ἔπλεαν σ' ἕνα εὐτυχισμένο γαλάζιο ὄνειρο.

Ἀπὸ τότε, κάθε ἀπόγευμα ὕστερα ἀπ' τὸ μάθημα, τὸ βράδυ-βράδυ, σὰν ἔπεφτε ὁ ἥλιος, συνάζονταν ὅλα μαζὶ στὸν αὐλόγυρο τοῦ σχολειοῦ, ἔκαναν λίγες ἀσκήσεις μὲ τὶς στολές τους, κι' ὕστερα παίζανε τὰ παιγνίδια τους. Καὶ ὁ δάσκαλος τοὺς καμάρωνε κι' ἔπαιζε κι' αὐτὸς μαζί τους.

Μὰ σήμερα; Σήμερα εἴχανε κάποια ξεχωριστὴ χάρι. Θὰ γιορτάζανε μιὰ μεγάλη γιορτή. Γιὰ τοῦτο ἑτοιμαζότανε καὶ γι' αὐτὸ τὸ χωριὸ ἦτανε στολισμένο.

Πάνω στὰ ξύλινα μπαλκόνια ποὺ τὰ σκέπαζε τ' ἀγιόκλημα ἕνα γῦρο, οἱ χωρικοὶ περίμεναν. Ἦτανε κι' αὐτοὶ χαρούμενοι καὶ γελαστοί. Ἤθελαν νὰ καμαρώσουν τὰ παιδιά τους. Σήμερα θἀρχόντουσαν πέρα ἀπ' τὴν πρωτεύουσα μὲ τὸ καΐκι πολλοὶ ἐπίσημοι. Θἄτανε κι' ἀνώτεροι βαθμοφόροι καὶ θὰ γινότανε ἡ παράδοσις τῆς σημαίας στὸ τμῆμα τῶν μικρῶν Σκαπανέων.

Καὶ οἱ πιτσιρίκοι στὸν αὐλόγυρο τοῦ σχολειοῦ ἐπερίμεναν ἀνυπόμονα τὴν ὥρα. Θὰ πήγαιναν πρῶτα ὅλοι μαζὶ πάνω στὸ ἐκκλησάκι ν' ἀκούσουν τὴν λειτουργία κι' ὕστερα στὴ γραμμὴ θὰ κατέβαιναν νὰ περιμένουν τὸ καΐκι κάτω στὴν προκυμαία.

Σὲ μιὰ στιγμὴ φάνηκε ὁ δάσκαλός τους στὴν πόρτα τοῦ σχολειοῦ. Ἦτανε κι' αὐτὸς ντυμένος Φαλαγγίτης κι' ἐφοροῦσε μιὰ λευκὴ γραβάττα. Ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὰ παιδιὰ ποὺ φεγγοβολούσανε ἀπὸ χαρά, ὕστερα ρώτησε γιὰ κάποιον μικρὸν Σκαπανέα ποὔλειπε, μπῆκαν στὴ γραμμὴ καὶ τράβηξαν γιὰ τὴν ἐκκλησία. Τὴν τελευταία στιγμὴ ἔφτασε κι' ὁ μικρὸς λαχανιασμένος. Ἦλθε νὰ ἐξηγήσῃ στὸ δάσκαλο τὴν αἰτία τῆς ἀπουσίας του. Ἡ μητέρα του ἦτανε βαρειὰ ἄρρωστη στὸ κρεββάτι.

— Ὅλη τὴν ἡμέρα σήμερα θὰ μείνω κοντά της... εἶπε στὸ δάσκαλό του, ἐνῷ στὰ μάτια του ἔλαμπε κάτι σὰν δάκρυ.

— Πήγαινε, καλό μου παιδί, κοντὰ στὴν μητέρα σου καὶ μὴν λυπᾶσαι, τοῦ εἶπε ὁ δάσκαλος, ἄλλη φορὰ θἄρθῇς καὶ σὺ στὴν παρέλασι, ἐνῷ ἡ φωνή του ἔτρεμε ἀπὸ συγκίνησι.

Ὕστερα τὸν χάϊδεψε ἁπαλὰ στὶς πλάτες καὶ φύγανε.

Ὕστερα τὸ χάϊδεψε ἁπαλὰ καὶ φύγανε.

* * *

Τὸ καΐκι ἦρθε τὸ δειλινό. Μιὰ γαλάζια γραμμὴ ἔβλεπε κανένας κάτω ἀπ' τὴν προκυμαία κι' ἀπ' τὶς δυὸ μεριὲς τοῦ μικροῦ δρόμου. Ἦσαν τὰ μικρὰ Σκαπανάκια τοῦ σχολείου. Κι' ἀκόμα ἔβλεπες ὅλο τὸ νησὶ νἆναι στὸ πόδι. Ὅλοι περίμεναν μὲ καρδιοχτῦπι τὸ καΐκι. Καὶ ἦρθε. Ἦρθε κι' ἔφερε τὴ χαρά, καὶ σκόρπισε τὸν ἐνθουσιασμὸ καὶ τὴν συγκίνησι. Ἄντρες καὶ γυναῖκες ἦσαν ἐκεῖ στὴν ἄκρη στὸ δρόμο...

Στὴ μικρὴ πλατειούλα ἔγινε ἡ δοξολογία. Ὁ δάσκαλος προσφώνησε τοὺς ξένους καὶ μίλησε γιὰ τὴν σημασία τῆς ἑορτῆς. Ὅλοι οἱ χωρικοὶ τὸν ἄκουαν μὲ χαρά... Κάποιος ἀπ' τοὺς ἐπίσημους παρέδωσε τὴν σημαία σ' ἕνα Σκαπανάκι. Ὁ μικρὸς ἔδωκε τὸν ὅρκο στὴν πατρίδα. Τὸν ὅρκο πὼς θὰ φυλάξῃ πολὺ ψηλὰ τὸ ἀσπρογάλαζο πανὶ ποὺ τώρα τοῦ δίνανε. Κι' ἦσαν ὅλα εὐτυχισμένα καὶ χαρούμενα. Τὰ Σκαπανάκια ὕστερα τραγουδήσανε τὸν Ἐθνικὸ Ὕμνο καὶ τὸν ὕμνο τῆς Νεολαίας. Ἦταν αὐτὴ μιὰ ἀπ' τὶς ἱερώτερες στιγμὲς ποὺ ἔζησαν οἱ χωρικοὶ ἐκείνη τὴν ἡμέρα. Ὅλοι σήκωσαν τὸ χέρι σ' ἕναν περήφανο χαιρετισμὸ καὶ λίγες γρηοῦλες δάκρυσαν.

Ἀργὰ τὸ βράδυ οἱ ξένοι φύγανε. Τὸ καΐκι ἄνοιξε τὸ πανὶ ποὺ γέμισε μαϊστράλι, ἔσχισε τὸ νερὸ καὶ ξεκίνησε, ἀφίνοντας κάτι ἄσπρα σειράδια δεξιὰ κι' ἀριστερὰ στὸ πέρασμά του. Θαρροῦσες κι' ἤξερε κι' αὐτὸ νὰ γράψῃ πάνω στὸ γαλάζιο νερὸ μιὰ μεγάλη ἱστορία, μιὰ ἱστορία ποὺ ἡ ἀρχή της κρύβονταν βαθειὰ μέσ' στὶς καρδοῦλες τῶν παιδιῶν καὶ τῶν ἁπλοϊκῶν ἀνθρώπων. Ἡ θάλασσα ἐκείνη τὴν ὥρα λικνιζότανε ἐκεῖθε πέρα μέσα σὲ μιὰ ἁπαλὴ γαλήνη.... Ὕστερα ἔπεσε τὸ βράδι.

Παῦλος Βέργας

ΣΠΑΣΟΚΕΦΑΛΙΕΣ

Μεσοστιχὶς

Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν πρωτεύουσαν εὐρωπαϊκοῦ κράτους:

1) Πόλις τῆς νοτίου Ἑλλάδος. 2) Τὸ ἀντίστροφον τοῦ ὕψους 3) Ἀρχαία θεά. 4) Ἀπογευματινὴ ἐφημερὶς τῶν Ἀθηνῶν. 5) Μία τῶν Μουσῶν. 6) Ποταμὸς τῆς Μακεδονίας.

Θ. Γ. ΠΑΣΤΟΥΡΜΑΤΖΗΣ

Τρίγωνον

* * * * * * = Θεότης τῆς θαλάσσης.
* * * * * = Μᾶς ζωογονεῖ.
* * * * = Ἑλλ. ἀκρωτήριον.
* * * = Ὀργάνωσις.
* * = Ζῶον.
* = Σύμφωνον.

καὶ καθέτως τὰ ἴδια.

Ν. Π. ΚΑΛΔΗΣ

Λεξίγριφος

Εἶναι χώρα τῆς Εὐρώπης
Μ' ἂν τῆς κόψης τὸ κεφάλι
Ἄλλη χώρα τῆς Εὐρώπης
Θὰ φανερωθῆ καὶ πάλι,
Ποὺ ἂν τῆς κόψης τὸ κεφάλι
Ἅγια θὲ νὰ προβάλη.

Γ. Π. ΣΑΠΟΥΝΑΚΗΣ

Ἐρωτήσεις

1) Ποία πόλις εἶναι στρογγυλή;

2) Ποία νῆσος ἀνοίγει καὶ κλείνει;

3) Ποῖον ζῶον ἀποτελεῖται ἀπὸ ἕνα «Υ»;

4) Ποία πόλις δὲν περπατᾶ πεζῆ;

5) Ποία πόλις ἀποτελεῖται ἀπὸ ἄλλας τρεῖς τοιαύτας;

ΙΩΑΝΝΑ ΣΚΟΥΡΗ

Κρυπτογραφικὸν

1 2 3 4 5 6 3 5 7 3 8 4	=	Αὐτοκράτωρ τοῦ Βυζαντίου
4 6 5 6 3 6 4	=	Δαίμων.
4 6 3 8 4	=	Τροφὴ ζώων.
4 2 4 5 6	=	Ὀρθῶς
3 8 8 4	=	Ἱερὸς τόπος.
2 5 6	=	Ὄργανα αἰσθήσεως.
7 8 4	=	Ἑλλ. νῆσος.
6 4 5 6 1 8 4	=	Θαλασσινό.

Γ. Δ. ΦΑΝΟΣ

Ἀκροστιχὶς

Τὰ ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων, ἀποτελοῦν πόλιν τῆς Γερμανίας.

1) Πρωτεύουσα κράτους τῆς Ν. Α. Εὐρώπης. 2) Τέρας τῆς μυθολογίας. 3) Πρωτεύουσα μεγάλου εὐρωπαϊκοῦ κράτους. 4) Ὄρος τῆς Ἑλλάδος. 5) Ὅταν εἴμεθα εἰς τὰς ἀγκάλας του, βλέπομεν ὄνειρα. 6) Ἀρχαία Αἰγυπτιακὴ Θεότης. 7) Ἰσχυρὸν εὐρωπαϊκὸν κράτος. 8) Ὄρος τῆς Ἑλλάδος. 9) Ὁ προστάτης τῶν ναυτικῶν ἅγιος.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10

1 2 3 4 5 6 7

Ὁριζοντίως:

1. Εἶναι ἡ κεφαλὴ πολλῶν ἑκατομμυρίων πιστῶν τοῦ Χριστιανισμοῦ.
2. Τὰ πλέον ἀπομεμακρυσμένως κείμενα.
3. Ἄνθη—ἄρθρον (πληθ.).
4. Παρατατικὸς βοηθητικοῦ ρήματος —Ἐπίρρημα χρονικόν.
5. Ἡ δευτέρα λέξις γνωστῆς εἰς ὅλους προσευχῆς—ἄρθρον (πληθυντικός).—Τὸ ἴδιο ἄρθρον εἰς τὸν ἑνικόν.
7. Νοσοκομεῖον, εἰς τὸ ὁποῖον θεραπεύεται ὡρισμένη ἀσθένεια.

Καθέτως:

1. Εἶναι ὁ Ὅμηρος, ὁ Βαλαωρίτης, ὁ Παλαμᾶς, ἀλλὰ καὶ ὁ Θεός...
2. Παράνομα.
3. Ἄρθρον (γενική).
4. Ἀρχαία Αἰγυπτιακὴ Θεότης τοῦ ἡλίου—ἀριθμητικόν.
5. Τὰ δύο πρῶτα γράμματα ζώου τὸ ὁποῖον βοηθεῖ πολὺ τὸν ἄνθρωπον καὶ τὸ ὁποῖον τὸν ἀκολουθεῖ καὶ εἰς τὸν πόλεμον.
6. Ἡ ἀρχὴ καὶ τὸ τέλος—ἄρθρον.
7. ΡΤ—Μέτρον ἐπιφανείας.
8. Τὰ δύο πρῶτα γράμματα μέλους τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, ἄνευ τοῦ ὁποίου εἶναι σχεδὸν ἀδύνατος ἡ ἐργασία.
9. Ἀρχαία Θεά—ἄρθρον.
10. Πόλις τῆς Γαλλικῆς Ἰνδοκίνας, πλησίον τῆς ὁποίας ἐβυθίσθη ἐσχάτως τὸ γαλλικὸν ὑποβρύχιον «Φοῖνιξ».

ΑΠΑΝΤΗΣΕ ΣΕ 1 ΛΕΠΤΟ!

«Δὲν μάχομαι τοὺς ἀντιπάλους τῶν ἀντιφυτοφάγων».

Προσέξτε καλὰ τὴ φράσι. Καὶ ἔπειτα, μετὰ σκέψι ἑνὸς τὸ πολὺ λεπτοῦ, ἀπαντῆστε στὸ ἑξῆς ἐρώτημα: Αὐτὸς ποὺ εἶπε τὴν παραπάνω φράσι εἶναι κρεοφάγος ἢ χορτοφάγος;

Τὴν ἐρώτησιν αὐτή, μπορεῖτε, μὲ τὴν σειρά σας, νὰ τὴν ὑποβάλετε καὶ σεῖς στοὺς φίλους σας...

Ἀκροστιχὶς

Τὰ ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν ἀρχαῖον Ἕλληνα Βασιλέα.

1) Ἡ δύναμις ποὺ προέρχεται ἐκ τῆς περιστροφικῆς κινήσεως. 2) Ἡ Τροία. 3) Νομισματικὴ μονάς. 4) Δηλητήριον. 5) Τὰ ἐκλεκτὰ..... τῆς Ἀβάνας. 6) Κράτος τῆς ΝΔ. Εὐρώπης. 7) Κράτος τῆς ΒΔ. Εὐρώπης. 8) Νῆσος τῶν Σποράδων, πατρὶς τοῦ Παπαδιαμάντη καὶ τοῦ Μωραΐτίνη.

Ν. ΨΑΡΑΔΕΛΛΗΣ

Βέλος

Ὁριζοντίως 1η σειρά: Δημητριακὸς καρπός. 2α: Μὲ αὐτὸ διοχετεύεται ὁ ἠλεκτρισμός. 3η: Νῆσος τοῦ Σαρωνικοῦ. 4η: Ἄνθρωπος μὲ πολλὰς γνώσεις. 5η: Νῆσος τοῦ Ἀν. Αἰγαίου. Οἱ σταυροὶ καθέτως: Ἡ γνωστοτέρα νῆσος τῶν Κυκλάδων.

Ν. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΗΣ

Αἴνιγμα

Μὲ τὸ πρῶτο του γελᾶμε
μὲ τὸ ἄλλο τραγουδᾶμε
καὶ τὸ τρίτο λέει πῶς ζῆ
ἀπ' τὰ νέφη καμωμένο
κάτι βλέπομε πεσμένο
καὶ τὰ τρία ἂν πᾶν μαζί.

Ι. ΚΑΤΖΟΥΡΑΚΗΣ

Αἱ λύσεις τοῦ 37ου φύλλου

Τρίγωνον: Θωμᾶς—ὠκὺς—μῦς—ᾶς—Σ.

Παροιμία: Πάθημα—μάθημα.

Ἐρωτήσεις: 1) Θήρα, 2) Νεάπολις, 3) Τρίκκαλα, 4) Διπλωμάτης, 5) Ἰόνιον (Ἰον—ἰον), 6) Ναύπλιον (Ναῦ—πλοῖον).

Δευτεροστιχίς: Αἰσχύνης (ΠΑλλάς, ΧΙος, ΙΣπανία, ΑΧιλλεύς, ΤΙΒέριος, ΑΝνίβας, ΔΗλος, ΑΣία).

Τὸ πρόβλημα: Ἡ ἀτμομηχανή, σπρώχνοντας τὸ βαγόνι, θὰ μπῆ ἀπὸ τὸ ἀριστερὸ κλειδί, στὴ γραμμὴ τῆς Θεσσαλονίκης. Θὰ ξαναπεράση τὰς διασταυρώσεις κάνοντας ὀπισθεν, πάντοτε μὲ τὸ βαγόνι, καὶ ἀφοῦ περάση ὁλόκληρη τὴ γραμμὴ θὰ μπῆ στὴν ἄλλη βοηθητικὴ γραμμή, ἀπ' τὴν δεξιὰ διασταύρωσι. Σπρώχνοντας τὸ βαγόνι θὰ τὸ ἀφήση στὴ γέφυρα, ἡ ὁποία θὰ στραφῆ καὶ θὰ ἑνωθῆ μὲ τὴν ἄλλη βοηθητικὴ γραμμή. Ἔπειτα ἡ ἀτμομηχανὴ μὲ ἀντίστροφες μανοῦβρες, θὰ μπῆ, κάνοντας ὀπισθεν, στὴν ἀριστερὴ βοηθητικὴ γραμμὴ θὰ πάρη τὸ βαγόνι ἀπ' τὴ γέφυρα, θὰ μπῆ στὴν κυρία γραμμὴ καὶ θὰ ἀρχίση τὸ ταξεῖδι.

λίγη εὐθυμία

Τί συνέβη...

Στὸ ζαχαροπλαστεῖο:

—Γκαρσόν! Τί κατάστασις εἶναι αὐτή! Μιὰ μυῖγα μέσα στὸ παγωτό μου!

— Ὦ κύριε, θὰ πῆγε ἡ κακομοίρα νὰ κάνῃ χειμερινὸ σπόρ, σκί, ὅπως λένε καὶ θὰ πέθανε γιατί, καθὼς φαίνεται, κατεπλακώθη ἀπὸ ὀγκοπάγους!

Διακριτικότης!...

Ἕνας σωφὲρ ἔκοψε ἕναν ἄνθρωπο ποὺ κοιμῶταν στὴ μέση τοῦ δρόμου. Ὁ σωφὲρ συνελήφθη καὶ στὸ ἀστυνομικὸ τμῆμα, ὅπου μετεφέρθη, ἠρωτήθη:

—Γιατί, σωφέρ, δὲν κόρναρες νὰ φύγῃ ὁ ἄνθρωπος ἀπ' τὴ μέση, ἀφοῦ ἔβλεπες ὅτι κοιμῶταν;

—Γιὰ νὰ μὴν τὸν ξυπνήσω, κύριε ἀστυνόμε!

Μέγα ψέμα...

Ὁ Τάκης λέει στὸν πατέρα του ὅτι δὲν μπορεῖ νὰ πάῃ στὸ σχολειό, γιατὶ ἕνα καρφὶ τοῦ παπουτσιοῦ του τοῦ τρύπησε τὸ πόδι.

—Ποῦ εἶναι αὐτὸ τὸ καρφί; Γιὰ νὰ ἰδῶ, παιδί μου.

Ὁ Τάκης βγάζει τὸ ἕνα του παπούτσι.

—Νά το!

—Μὰ ἐγὼ δὲν τὸ βλέπω.

—Τότε θὰ εἶναι στὸ ἄλλο πόδι...

ΑΣΦΑΛΩΣ!...

Ὁ ὀρειβάτης στὴ γυναῖκά του:

—Δὲν εἶναι βέβαια πολὺ εὔκολο, γιατὶ δὲν εἶμαι σπουδαῖος ὀρειβάτης. Μὲ τὸ σχοινὶ ὅμως θὰ καταφέρω νὰ κατέβω. Μὴν ἀνησυχῇς, σὲ λίγο θἆμαι κοντά σου.

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΠΟΥ ΕΔΕΙΡΕ ΤΟΝ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΠΡΩΤΟΠΥΓΜΑΧΟ!...

Τὸ τεράστιο Στάδιο ἦταν γεμᾶτο ἀπὸ φιλάθλους ποὺ εἶχαν συγκεντρωθῆ ἐκεῖ γιὰ νὰ παρακολουθήσουν τὸν περίφημο παγκόσμιο πρωτοπυγμάχο Γροθάρα καὶ τὸν ἀντίπαλό του Ψωμάρα. Οἱ δύο πυγμάχοι ἀνέβηκαν μὲ μειδίαμα ἀγγέλου στὸ

ρίγκ, ἐχαιρέτησαν μὲ εὐγένειαν τὸ πλῆθος ποὺ τοὺς παρακολουθοῦσε, ἀντήλλαξαν θερμὴν χειραψίαν, ἐνηγκαλίσθησαν καὶ ἠσπάσθησαν συγκεκινημένοι ἀλλήλους καὶ ἐν συνεχείᾳ ἤρχισαν νὰ δέρωνται ἀνηλεῶς.

Ἀλλὰ τί ξύλο ἦταν αὐτό; Κάτι καταπληκτικό, ἀφάνταστο, τρομερό. Τέτοιο ξύλο δὲν ἐνεθυμοῦντο οὔτε οἱ... παλαιότεροι. Ὁ Γροθάρας ἰδίως ἦταν ἄφθαστος. Στὴν ἀρχὴ ὁ Ψωμάρας ἔδωσε δυὸ - τρεῖς καλὲς γροθιές. Ἀλλὰ ἀπὸ τὸν δεύτερο γῦρο τὸν πῆρε τὸ ποτάμι. Εἰσέπραξε μίαν, πέντε, ἑξῆντα, διακόσιες γροθιὲς καὶ δὲν μπόρεσε ν' ἀνταποδώσῃ οὔτε μία. Εἶχε κακὸ χάλι. Ἦταν σὲ ἐλεεινὴ κατάστασι. Ἐπρόκειτο περὶ μιᾶς δυστυχισμένης ὑπάρξεως. Περὶ ταλαιπώρου ἀνθρώπου. Καὶ τὸ μάτς ἐσυνεχίζετο. Ὁ Γροθάρας ἔδερε καὶ ὁ Ψωμάρας ἐδέρετο, ἐνῷ οἱ θεαταὶ ἐξέφραζαν μὲ δυνατὲς φωνὲς τὴ χαρὰ καὶ τὸν ἐνθουσιασμό τους γιὰ τὸ ξυλοφόρτωμα τοῦ πτωχοῦ Ψωμάρα, ὁ ὁποῖος, εἰρήσθω ἐν παρόδῳ, δὲν εἶχε κανένα προηγούμενο καὶ δὲν εἶχε πειράξει κανένα ἀπ' αὐτούς.

Ἀλλ' ἂς ἀφήσωμε τοὺς πρωτοπυγμάχους ἐπὶ τοῦ ρίγκ, γιὰ νὰ ρίψωμε μιὰ ματιὰ στοὺς θεατάς. Ἐκεῖ, στὴν πρώτη σειρὰ τῶν καθισμάτων, ἐκάθητο ἕνας γέρος ἀδύνατος, φαλακρός, μὲ χοντρὰ γυαλιὰ καὶ μὲ μιὰ ὀκᾶ μουστάκι στὸ ἐπάνω χεῖλος, ἕνα ἀνθρωπάκι ἀσθενικό, ποὺ μὲ τὸ πρῶτο φύσημα ἑνὸς κανονικοῦ ἀνθρώπου θὰ ἔπεφτε κάτω. Ἔδειχνε καὶ ὁ γέρος τὸν ἐνθουσιασμό τοῦ, χωρὶς ὅμως φωνὲς καὶ χειροκροτήματα.

Κοντά του ἐκάθητο μιὰ φίλαθλος κυρία. Ἐμαίνετο καὶ αὐτὴ ἀπὸ ἐνθουσιασμὸ καί, δυσανασχετοῦσα γιὰ τὴν ψυχρότητα τοῦ γείτονός της, τὸν ἠρώτησε:

—Γιατί δὲν ζητωκραυγάζετε, κύριε, ὑπὲρ τοῦ Γροθάρα; Δὲν σᾶς ἀρέσει ἢ εἶσθε φίλος τοῦ Ψωμάρα;

—Τὸ ἀνθρωπάκι ἀπήντησε μὲ ἀφέλεια:

—Μοῦ ἀρέσει βέβαια ὁ Γροθάρας, γιατὶ εἶναι καλὸς πυγμάχος. Ἀλλὰ πῶς θέλετε νὰ ἐκφράσω τὸν ἐνθουσιασμό μου γιὰ ἕναν ἄνθρωπο ποὺ τὸν ἔχω σπάσει ἐπανειλημμένως στὸ ξύλο;

Ἡ κυρία κατεπλάγη. Καὶ κατεπλάγησαν καὶ οἱ παρακαθήμενοι. Κάποιος μάλιστα τοῦ ἐφώναξε:

—Τί εἶναι αὐτὰ ποὺ λέτε,

κύριε! Μόνο νὰ σᾶς γγίξῃ ὁ Γροθάρας θὰ πεθάνετε! Εἶσθε τρελλός;

Ἀλλὰ τὸ γεροντάκι δὲν ἔχασε τὴν ψυχραιμία του:

—Εἶμαι, κύριε, λογικώτατος, εἶπε, καὶ σᾶς ἐπαναλαμβάνω ὅτι, ὅσες φορὲς συναντήθηκα μὲ τὸν Γροθάρα, τὸν κατενίκησα. Ἔχει φάει ξύλο, ποὺ δὲν τὸ ἔδωσεν ἀκόμη στὰ δέκα χρόνια τῆς πυγμαχικῆς του σταδιοδρομίας.

Ἡ κυρία ἐπενέβη εἰρωνικά:

—Μήπως εἶσθε, κύριε, κανένας διάσημος πυγμάχος;

—Ὄχι, κυρία μου. Εἶμαι ἁπλῶς ἕνας ἔντιμος τραπεζιτικὸς ὑπάλληλος.

—Καὶ ἔχετε δείρει τὸν Γροθάρα;

—Τὸν ἔχω σακατέψει!

—Κύριε ἐλέησον! Δὲν εἴμαστε καλά!...

—Γιατί, κυρία μου; Σᾶς ἐπαναλαμβάνω, ἐπὶ λόγῳ τιμῆς, ὅτι ὁ Γροθάρας ἔχει φάει πολὺ ξύλο ἀπὸ μένα.

—Μὰ τέλος πάντων ποιὸς εἶσθε ἐσεῖς;

—Ἐγώ; Εἶμαι ὁ πατέρας του!...

Δυστυχία του!

Ὅταν γύρισε στὸ σπίτι της ἡ κ. Παπαδοπούλου, τὸ βρῆκε ἄνω - κάτω. Μπῆκε βιαστικὰ στὸ γραφεῖο τοῦ συζύγου της καὶ ἔμεινε μὲ τὸ στόμα ἀνοικτό. Τὸ γραφεῖο ἦταν ἄνω - κάτω. Τὰ συρτάρια ἀνακατεμένα καὶ τὰ ἔγγραφα ριχμένα κάτω. Τὸ χρηματοκιβώτιο σπασμένο καὶ ἄδειο. Καὶ ὁ κ. Παπαδόπουλος δεμένος χειροπόδαρα καὶ φιμωμένος.

Δὲν ὑπῆρχε ἀμφιβολία. Λησταὶ εἶχαν ἐπιδράμει στὸ σπίτι, ἔκλεψαν τὰ χρήματα ἀπὸ τὸ χρηματοκιβώτιο, πῆραν ὅ,τι πολύτιμο βρῆκαν καὶ ἔφυγαν.

Ὁ δυστυχισμένος ἄνθρωπος, δεμένος καὶ φιμωμένος — πήγαινε νὰ σκάσῃ ἐπειδὴ δὲν ἀνέπνεε κανονικὰ — ἔκαμεν ἀπεγνωσμένες προσπάθειες γιὰ νὰ δώσῃ στὴ σύζυγό του νὰ καταλάβῃ ὅτι ἔπρεπε νὰ τὸν λύσῃ.

Κάποτε κατάλαβε ἡ κ. Παπαδοπούλου, ἀλλὰ εἶχεν ἀντιρρήσεις:

—Νὰ σὲ λύσω; Ὄχι, ἀδύνατον! Ἔχω ἀκούσει ὅτι δὲν πρέπει νὰ μετακινῆται τίποτα, ἕως ὅτου ἔλθῃ ἡ ἀστυνομία νὰ κάνῃ ἀνάκρισι.

Καὶ μὲ ψυχραιμία ἀπεμακρύνθη, πῆγε στὸ τηλέφωνο καὶ ἐκάλεσε τὴν ἀστυνομία.

ΔΕΝ ΕΒΛΕΠΕ...

—Ποῦ πᾶτε, κύριε, μὲ τὴ βαρκούλα σας;

—Στὴ θάλασσα, γιὰ νὰ κάνω κωπηλασία.

—Μὰ τὸ δρόμο ποὺ πήρατε, θ' ἀνεβῆτε στὸ βουνό!

Γιά νά ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

ΧΡΩΜΑΤΙΣΑΤΕ

Τὴ σημερινή μας εἰκόνα μπορεῖτε νὰ τὴ χρωματίσετε κατὰ δύο τρόπους: Σὲ κάθε ἕνα ἀπὸ τὰ χωρίσματα βλέπετε ἕνα διπλὸ ἀριθμὸ (55, 51, 83 κλπ.). Τὸ πρῶτο ψηφίο τοῦ ἀριθμοῦ δείχνει τὸν ἕνα τρόπο χρωματισμοῦ. Δηλαδὴ ὅπου εἶναι 0 θὰ μείνῃ λευκό, ὅπου 1 θὰ γίνῃ μαῦρο, 2 κίτρινο, 3 κόκκινο, 4 πράσινο, 5 γκρίζο, 6 καφέ, 7 μπλέ.

Ἂν χρωματίσετε ἔτσι, θὰ βγῆ μία ζωγραφικὴ σύνθεσις ἀλλὰ καὶ μὲ ὁδηγὸ τὸ δεύτερο ψηφίο, χρησιμοποιῶντας τὰ χρώματα κατὰ τὸν ἀνωτέρω τρόπον, θὰ παρουσιάσετε ἐπίσης μίαν χρωματιστὴν εἰκόνα.

Ἂν μπορέσετε, δοκιμᾶστε καὶ τοὺς δύο τρόπους. Παρουσιάζουν ἐνδιαφέρον.

ΑΠΟΡΙΕΣ

Γιατί λέμε Κλεοπάτρα καὶ ὄχι Γελοπάτρα;

Γιατί καθέτως καὶ ὄχι καθεμῆνα;

Γιατί Στάδιο (στὰ δύο) καὶ ὄχι Στατρία;

Γιατί ὄρθιος καὶ ὄχι ὀρπαππος;

Γιατί ἐγκυκλοπαιδικὸ (ἐν κύκλῳ παιδικῷ) καὶ ὄχι ἐγκυκλοανδρικό;

ΑΠΟ ΤΟ Α ΕΩΣ ΤΟ Ω

ΕΝΑ ΠΑΙΓΝΙΔΙ ΑΝΤΙΛΗΨΕΩΣ

Ἕνα ἀκόμη παιγνίδι, εἰς τὸ ὁποῖον θὰ διαπιστωθῇ ἡ ὑπεροχὴ τῆς ἀντιλήψεως καὶ γενικὰ ἡ ἱκανότης σας.

Ὁ ἀριθμὸς τῶν παικτῶν εἶναι ἀπεριόριστος. Κάθονται ὅλοι γύρω ἀπὸ ἕνα τραπέζι, ἔχοντας μπροστά τους ἕνα κομμάτι χαρτὶ καὶ μολύβι στὸ χέρι.

Τὸ παιγνίδι εἶναι τὸ ἑξῆς: Ἐκεῖνοι ποὺ μετέχουν σ' αὐτό, πρέπει νὰ γράψουν μιὰ φράσι—ὁποιαδήποτε, ἀρκεῖ νὰ ἔχῃ ἕνα νόημα—εἰς τὴν ὁποίαν πρέπει νὰ περιλαμβάνωνται καὶ τὰ εἴκοσι τέσσερα γράμματα τοῦ ἀλφαβήτου. Κατόπιν κοινῆς συμφωνίας ὁρίζεται ἐκ τῶν προτέρων τὸ χρονικὸν ὅριον ἐντὸς τοῦ ὁποίου πρέπει νὰ ἔχουν τελειώσει οἱ παῖκται τὶς φράσεις τους. Πέντε, δέκα ἢ καὶ δέκα λεπτὰ μποροῦν νὰ ἀποτελέσουν τὸ ὅριον αὐτό.

Διὰ τὴν ἀνάδειξιν τοῦ νικητοῦ ὑπάρχουν δύο τρόποι.

Ὁ πρῶτος: Ὅσοι παῖκται δὲν ἔχουν τελειώσει τὴν φράσι τους, ἐντὸς τοῦ ὁρισθέντος χρονικοῦ ὁρίου—τῶν 10 λεπτῶν λ.χ.—ἀποκλείονται ἀπὸ τὸ παιγνίδι καὶ συνεχίζουν οἱ ἐπιτυχόντες, οἱ ὁποῖοι, φυσικῷ τῷ λόγῳ, πρέπει νὰ γράψουν νέα φράσι. Ἀποκλείονται πάλιν ἐκεῖνοι ποὺ δὲν ἔγραψαν τὴν φράσιν ἐντὸς τοῦ ὁρίου καὶ συνεχίζουν οἱ λοιποὶ κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον. Εἰς τὸν τελευταῖον διαγωνισμὸν—τὸν τελικὸ νὰ ποῦμε—μπορεῖ νὰ περιορισθῇ τὸ χρονικὸν ὅριον, γιὰ νὰ εἶναι δυσκολωτέρα ἡ σύνθεσις τῆς φράσεως. Νικητὴς θὰ ἀναδειχθῇ ἐκεῖνος ποὺ θὰ παρουσιάσῃ μίαν φράσιν, εἰς τὴν τελικὴν προσπάθειαν, ἐντὸς τοῦ ταχθέντος χρονικοῦ ὁρίου.

Ὁ δεύτερος: Οἱ παῖκται ἀρχίζουν τὸν διαγωνισμὸ χωρὶς νὰ ταχθῇ ὥρα. Καὶ νικητὴς ἀναδεικνύεται ἐκεῖνος ποὺ θὰ γράψῃ καὶ θὰ παρουσιάσῃ πρῶτος τὴν φράσι, γρηγορώτερα ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Ὁ τρόπος αὐτὸς πάντως δὲν εἶναι ὁ καλύτερος, γιατὶ τὸ παιγνίδι δὲν παρουσιάζει μεγάλον ἐνδιαφέρον καὶ ποικιλία.

Εἶναι ἀπαραίτητο νὰ σημειωθῇ ὅτι πρέπει νὰ ὑπάρχῃ ἕνας κριτής, ἕνας διαιτητής, ποὺ θὰ κρίνῃ ἂν οἱ φράσεις ποὺ παρουσιάζουν οἱ παῖκται ἐκπληρώνουν τοὺς ὅρους τοῦ παιγνιδιοῦ: Νὰ περιλαμβάνουν δηλαδὴ καὶ τὰ εἴκοσι τέσσερα γράμματα τοῦ ἀλφαβήτου καὶ νὰ ἔχουν κάποιο νόημα. Ὁ κριτὴς πρέπει νὰ εἶναι μεγαλύτερος ἢ περισσότερον μορφωμένος ἀπὸ τοὺς παῖκτας—γιὰ νὰ εἶναι σεβαστὴ ἡ γνώμη του—καὶ φυσικῷ τῷ λόγῳ δὲν θὰ παίρνῃ μέρος στὸ παιγνίδι.

ΜΕ ΜΙΑ ΜΑΤΙΑ!

Προσοχή!

Ρίξτε μιὰ ματιὰ στὶς τέσσαρες παραστάσεις τῆς εἰκόνος. Μιὰ προσεκτικὴ ματιὰ καὶ προσπαθῆστε νὰ συγκρατήσετε στὸ νοῦ σας τὸ περιεχόμενο τῶν παραστάσεων αὐτῶν.

Μὴ προχωρήσετε στὴν ἀνάγνωσι ἂν δὲν πραγματοποιήσετε τὰ ἀνωτέρω.

Ρίξατε τὴ ματιά σας; Τότε μπορεῖτε νὰ διαβάσετε καὶ τὰ παρακάτω.

Χωρὶς νὰ ξανακυττάξετε τὴν εἰκόνα μπορεῖτε νὰ βρῆτε:

1) Πόσα πουλιὰ ὑπάρχουν σ' αὐτή;
2) Πόσα λουλούδια;
3) Πόσα δένδρα;
4) Πόσα ποντίκια;

Αἱ λύσεις τοῦ 37ου φύλλου

Τοῦ πρώτου σταυλέξου: Ὁριζοντίως 1 Φειδίας, 2 ἅλς—σῖτος, 3 ἐλάτη—ὄζω, 4 θήκη—Λά, 5 Ἴνας, 6 νῆσος—ἄν, 7 στατήρ, 8 σᾶς—ἥλιος, 9 Ἴς—Ἄρτας. Καθέτως 1 Φαέθων—σί, 2 Ἕλλη—Ἥρας, 3 ἰσάκις, 4 Τῆνος, 5 ἴση—ἀστήρ, 6 αἱ—ΠΣ—ἄλτ, 7 Στοά—ἄτια, 8 ος—νηός, 9 ἄσωτα—Ρε.

Τοῦ δευτέρου: Ὁριζοντίως 1 Δίας—ἰλύς, 2 γῆ—ὄχι, 3 Μάρτιος—ὅς, 4 ἡνίων—σί, 6 μικτά, 7 αἱ—ἰατρός, 8 ᾠόν—εἰ, 9 ἡνία—ἄστυ. Καθέτως 1 Δήμητρα, 2 ἄν—Ἴων, 3 ἄγριος—οἱ, 4 σήκω—Ἴνα, 5 ὄνομα, 6 ἰός—Ἰτέα, 7 λ.χ.—ἀκρίς, 8 υἱός—τό, 9 Σίνας.

Ο ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΣ

ΑΘΛΗΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ ΕΠΑΡΧΙΩΝ

ΤΥΡΝΑΒΟΣ.— Εἰς Τύρναβον ἐτελέσθησαν γυμναστικαὶ ἐπιδείξεις καὶ ἀγῶνες τῆς Ε. Ο. Ν. στεφθέντες ὑπὸ πλήρους ἐπιτυχίας. Τὰ ἀποτελέσματα τῶν ἀγώνων ἔχουν οὕτω :

Δρόμος 100 μ. Α' κατηγορία: 1) Μ. Χατζηκρανιώτης 12'' 5, 2) Δημ. Δημουλᾶς 12'' 6, 3) Δ. Λακερδᾶς 15''.

Δρόμος 100 μ. Β' κατηγορίας: 1) Βαρσάμης 12.6'', 2) Σταματίου Γ. 12.7'', 3) Ἔξαρχος Γ. 13''.

Ἅλμα εἰς ὕψος Α' κατηγορίας: 1) Μητσὸς Κ. 1.50 μ., 2) Ταουσάνης Ι. 1.45', 3) Λιάπας Χρ. 1.45 μ.

Ἅλμα εἰς ὕψος Β' κατηγορίας: 1) Χασιώτης Εὐάγγ. 1.55 μ., 2) Βαρσάμης Τιμ. 1.36, 3) Ἔξαρχος Γ. 1.35 μ.

Σφαιροβολία Α' κατηγορίας : 1) Δομενικιώτης Ἡρ. 9.60 μ., 2) Καρασούλης Ν. 9.20 μ.

Σφαιροβολία Β' κατηγορίας : 1) Ἔξαρχος Γ. 9.30 μ., 2) Βαρσάμης Τιμ. 9.05 μ.

Ἅλμα ἁπλοῦν Α' κατηγορίας: 1) Μητσὸς Κων. 5.40 μ., 2) Χατζηκρανιώτης Ν. 5.20 μ.

Ἅλμα ἁπλοῦν Β' κατηγορίας : 1) Βαρσάμης Τιμ. 5.30 μ., 2) Ράπτης Ἀρσ. 5.20 μ. Χασιώτης Εὐάγγ. 4.91 μ.

Δρόμος 400 μέτρ. Α' κατηγορίας: 1) Βαρσάμης Τιμ., 2) Σταματίου Γ., 3) Ἔξαρχος.

Τριπλοῦν Α' κατηγορίας: 1) Μητσός Κων. 11.50 μ.

Τριπλοῦν Β' κατηγορίας: 1) Ράπτης Ἀλ. 11.35 μ., 2) Σταματίου Γ., 11.25 μ. 3) Βαρσάμης Τιμ. 11.20, 4) Ράπτης Ἀρσ. 11.15 μ.

Δισκοβολία Ἑλληνικὴ Α' κατηγορίας: 1) Δομενικιώτης Ἡρ. 32.25 μ., 2) Ταουσάνης Ἰωάν. 30.45 μ., 3) Καρασούλας Νικ. 29.30 μ.

Δρόμος 3000 μ. Α' καὶ Β' κατηγορίας: 1) Σαμάνης Α' κατηγορίας, 2) Χασιώτης Β' κατηγορίας, 3) Μπουγίτσης Α' κατηγορίας.

Μετὰ ταῦτα ἀνεγνώσθη ἡμερησία διαταγὴ τῆς Ὑποδ)σεως πρὸς τοὺς ἀθλητὰς ὑπὸ τοῦ Ἐπιτελοῦς τοῦ ΙΙ Γραφείου.

ΠΟΤΑΜΟΙ.— Εἰς τὸ χωρίον Ποταμοὶ τῆς περιφερείας Κάτω Νευροκοπίου ἐτελέσθησαν τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν ἀθλητικοὶ ἀγῶνες τῶν μελῶν τοῦ Ὑποτομέως Ποταμῶν παρουσίᾳ τῶν τοπικῶν Ἀρχῶν, προκαλέσαντες τὸν θαυμασμὸν τῶν παρευρεθέντων διὰ τὰς ἱκανοποιητικὰς ἐπιδόσεις τῶν ἀθλητῶν Φαλαγγιτῶν καὶ διὰ τὸ ἀθλητικόν των παράστημα.

ΑΓΙΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ (Λακωνίας).— Συνηντήθησαν εἰς ποδοσφαιρικὸν φιλικὸν ἀγῶνα ὁ σχηματισμὸς Ἁγίου Ἰωάννου τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Λακωνίας μετὰ τοῦ σχηματισμοῦ τοῦ χωρίου Κλαδᾶ τῆς ἰδίας Περιφερειακῆς Διοικήσεως. Ὁ ἀγὼν ἐνδιαφέρων ἔληξε μὲ τὴν νίκην τοῦ πρώτου, ὁ ὁποῖος καὶ ἐσημείωσε 5 τέρματα ἔναντι 3 τοῦ ἀντιπάλου. Ἐπίσης ἡ ὁμὰς σχηματισμοῦ Ἁγίου Ἰωάννου συνηντήθη μετὰ τῆς ὁμάδος τοῦ σχηματισμοῦ Μαγούλας, ἀπὸ τὴν ὁποίαν καὶ ἡττήθη μὲ τέρματα 4 ἔναντι 2.

ΚΑΡΔΙΤΣΑ.— Μετὰ πάσης ἐπιτυχίας ἐτελέσθησαν εἰς τὴν Ὑποδιοίκησιν Καρδίτσης ἀθλητικοὶ ἀγῶνες μεταξὺ τῶν ἀθλητῶν τῆς ἐνταῦθα Ὑποδιοικήσεως τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας. Τοὺς ἀγῶνας παρηκολούθησεν ὁ ὑποδιοικητὴς τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Τρικκάλων, ὁ δήμαρχος Καρδίτσης καὶ πλῆθος κόσμου. Ἡ ἐπιτυχία τῶν ἀγώνων ὑπῆρξεν ἐξαιρετική, τὰ δὲ τεχνικὰ ἀποτελέσματα ἔχουν ὡς ἑξῆς: Δρόμος 80 μέτρων Φαλαγγιτισσῶν : Παρ. Γιαννακοῦ. Δρόμος 100 μέτρων Φαλαγγιτῶν: Θ. Καίσαρης. Ἅλμα ἁπλοῦν Φαλαγγιτισσῶν: Παρ. Γιαννακοῦ 4.02 μ. Ποδηλατοδρομία 10.000 μέτρ. Ἀθ. Εὐθυμίου. Δρόμος 400 μέτρων: Ἠλ. Πληθάρας. Λιθοβολία: Ἀθ. Λαπούσης. Ἐλευθέρα δισκοβολία: Π. Παπαγεωργίου 40,70 μ. Σφαιροβολία : Ἀθαν. Λαπούσης. Ἑλληνικὸς ἀκοντισμός: Κ. Πανταζῆς 48.16 μ. Ἅλμα τριπλοῦν: Φώτης Βάϊος 12.89. Ἅλμα εἰς ὕψος : Θ. Καίσαρης 1.65 μ. Ἅλμα ἐπὶ κοντῷ: Δ. Κυριακόπουλος. Δρόμος 3.000 μ. Ἠλ. Πληθάρας. Πάλη σκαπανέων: Θεοδώρου.

Ἔπαθλα ἠθλοθέτησαν : ἡ Ἐθνικὴ Ὀργάνωσις Νεολαίας Τρικκάλων, ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Καρδίτσης, ὁ Δῆμος Καρδίτσης, τὸ βιβλιοπωλεῖον Πανουργιᾶ, ὁ Ἐμπορικὸς Σύλλογος, ἡ Λαϊκὴ Βιβλιοθήκη, ὁ Σύλλογος Πολυτέκνων, ἡ Σχολὴ Μέσης Ἐκπαιδεύσεως κλπ.

ΗΓΟΥΜΕΝΙΤΣΑ.— Τὴν 15ην λήξαντος μηνὸς ἡ 129 φάλαγξ Ἡγουμενίτσης τῆς Περιφερείας Διοικήσεως Θεσπρωτίας συνήντησεν εἰς φιλικὸν ποδοσφαιρικὸν ἀγῶνα τὴν ὁμάδα τῆς 131ης Φιλιατῶν. Ἐκ τῆς συναντήσεως ταύτης νικήτρια ἀνεδείχθη ἡ δευτέρα.

ΟΙ ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΙ ΑΓΩΝΕΣ

Τὴν Πέμπτην ἤρχισαν εἰς τὸ Παναθηναϊκὸν Στάδιον οἱ Πανελλήνιοι ἀθλητικοὶ ἀγῶνες, εἰς τοὺς ὁποίους ἐκτὸς τῶν ἀθλητῶν τοῦ κέντρου καὶ τῶν ἐπαρχιῶν, λαμβάνουν μέρος Ἕλληνες ἀθληταὶ τῆς Αἰγύπτου καὶ Κύπρου.

Ἡ ὁμὰς τῆς Ἀθλητικῆς Ἑνώσεως Ἀλεξανδρείας ἀποτελεῖται ἐκ τῶν Ἀνδρεάδη καὶ Πηλαβίδη διὰ τοὺς δρόμους ταχύτητος, Λαυρακᾶ διὰ τὰ 200 μέτρα, Βαρότση διὰ τὰ 100 μέτρα καὶ τὸ ἅλμα εἰς ὕψος, Ποθητοῦ διὰ τὸ ἅλμα εἰς ὕψος, Τσάμη διὰ τὰ ἅλματα εἰς ὕψος καὶ τριπλοῦν, Προδρόμου καὶ Ταμβακοπούλου διὰ τὸ ἅλμα ἐπὶ κοντῷ, Ψιάκη διὰ τὰς ρίψεις, Μελαχροινοῦ διὰ τὰ 110 μέτρα μετ' ἐμποδίων, Μανταλούφα διὰ τὰς δισκοβολίας, Παντελίδη διὰ τὸ ἁπλοῦν, Πούλου διὰ τοὺς δρόμους ἀντοχῆς καὶ Μοσχούρη διὰ τὰ 800 μέτρα καὶ διὰ τὸν δρόμον 400 μέτρων μετ' ἐμποδίων.

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Κεντρική Διοίκησις

Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΔΙΑΦΩΤΙΣΙΣ

Ἀπὸ ἡμερῶν ἤρχισαν τὰ μαθήματα τῆς πολιτικῆς διαφωτίσεως πρὸς τοὺς ἀξιωματικοὺς τῆς περιφερειακῆς Διοικήσεως Θηλέων ὑπὸ τοῦ παρὰ τῇ Κεντρικῇ Διοικήσει διευθυντοῦ τῆς πολιτικῆς διαφωτίσεως κ. Κυριάκου Καραμάνου. Ἐπίσης ἔλαβε χώραν συγκέντρωσις τῶν ὑποτομεαρχῶν τῆς ὑποδιοικήσεως ἀρρένων Ἀθηνῶν. Πρὸς τοὺς συγκεντρωθέντας ὡμίλησεν ὁ κ. Καραμᾶνος, δοθείσης ἑνιαίας κατευθύνσεως δράσεως.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΑΙ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΚΕΝΤΡΙΚΗΝ ΔΙΟΙΚΗΣΙΝ

Ὁ γυμνασιάρχης Κομοτηνῆς δι' ἐγγράφου του πρὸς τὴν Κεντρικὴν Διοίκησιν τῆς Ε.Ο.Ν. ἐκφράζει τὰς εὐχαριστίας του διὰ τὰς περιποιήσεις, ὧν ἔτυχον οἱ Φαλαγγῖται μαθηταί του ἀπὸ τὴν Ὀργάνωσιν κατὰ τὴν ἐδῶ ἐκδρομήν των.

Ἐπίσης ὁ καθηγητὴς τοῦ Γυμνασίου Σπάρτης κ. Παπαδόπουλος διὰ τηλεγραφήματός του πρὸς τὴν Κεντρικὴν Διοίκησιν τῆς Ε.Ο.Ν. ἐκφράζει τὰς εὐχαριστίας του διὰ τὰς περιποιήσεις ἃς ἔτυχον οἱ Φαλαγγῖται μαθηταί του κατὰ τὴν ἐδῶ ἐκδρομήν των.

Τὸ παρελθὸν Σάββατον ἅπασα ἡ δύναμις τοῦ 27ου ὑποτομέως ἐξέδραμεν εἰς Μυκήνας πρὸς ἐπίσκεψιν τῶν ἐκεῖ ἀρχαιοτήτων. Ἐπὶ τόπου ὡμίλησεν ὁ γυμνασιάρχης κ. Χιωτέλης, ἀναπτύξας τὴν σημασίαν τοῦ Μυκηναϊκοῦ πολιτισμοῦ καὶ ἀκολούθως οἱ ἐκδρομεῖς ἐσυνέχισαν εἰς τὸ Ἄργος, ὅπου, κατόπιν μιᾶς ὡραιοτάτης παρελάσεως, μετέβησαν εἰς τὸ Ἡρῷον, ὅπου καὶ κατέθεσαν στέφανον. Μετὰ τὸ γεῦμα καὶ τὴν σχετικὴν ἀνάπαυσιν οἱ Φαλαγγῖται ἐπεσκέφθησαν τὸ ἀρχαῖον θέατρον, ὅπου ὁ γυμνασιάρχης κ. Κατσαρὸς ὡμίλησε διὰ μακρῶν ἐπεξηγηματικῶς. Ἐν συνεχείᾳ οἱ ἐκδρομεῖς μετέβησαν εἰς Δερβενάκια, ὅπου ἐστεφάνωσαν τὸ ἐκεῖ Ἡρῷον καὶ περὶ τὴν 11ην νυκτερινὴν ἐπέστρεψαν εἰς Ἀθήνας πλήρεις ὡραιοτάτων ἐντυπώσεων.

ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΕΠΙΘΥΜΙΑ ΦΑΛΑΓΓΙΤΟΥ

Πρὸ ἡμερῶν ἀπεβίωσεν ἐν Αἰδηψῷ ὁ Φαλαγγίτης τῆς Περιφ. Διοικήσεως Εὐβοίας Σπῦρος Εὐαγγέλου Σωτήραλας. Ὁ Σωτήραλας, ὀλίγον πρὸ τοῦ θανάτου του, ἐξέφρασε τὴν ἐπιθυμίαν ὅπως ταφῇ φέρων τὴν στολὴν τοῦ Φαλαγγίτου, ἥτις καὶ ἐπραγματοποιήθη.

Τμῆμα Φαλαγγιτῶν τῆς ἐν Αἰδηψῷ ἀνεξαρτήτου Τεταρχίας ἀπέδωκε τιμάς, κατετέθη δὲ στέφανος εἰς τὴν σορόν του ἐκ μέρους τῆς Ὀργανώσεως.

ΕΙΣ ΤΟ ΜΑΡΑΣΛΕΙΟΝ

Εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ θεάτρου τοῦ Μαρασλείου ἔλαβε χώραν ἐπιβλητικὴ συγκέντρωσις τῶν σπουδαστῶν τῆς Παιδαγωγικῆς Ἀκαδημίας ἐπὶ τῇ λήξει τῶν μαθημάτων λόγῳ τῶν θερινῶν διακοπῶν. Πρὸς τοὺς συγκεντρωθέντας Φαλαγγίτας ὡμίλησεν ὁ παρὰ τῇ Κεντρικῇ Διοικήσει διευθυντὴς τῆς πολιτικῆς διαφωτίσεως. Ὁ ἀνωτέρω ἐξέφρασεν ἐκ μέρους τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου τὴν ἱκανοποίησίν του ἐκ τοῦ συντελεσθέντος μέχρι σήμερον εἰς τὴν Ὑποδιοίκησίν των ἔργου καὶ τὰς εὐχαριστίας του διὰ τὴν αὐθόρμητον συμβολήν των εἰς τὴν προαγωγὴν τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως, ἀκολούθως δὲ συνέστησεν εἰς αὐτοὺς πίστιν, πειθαρχίαν καὶ ἐργασίαν εἰς τὰς ἐπαρχίας των διὰ τὴν ἑδραίωσιν τῶν ἐθνικῶν ἀρχῶν τῆς Νεολαίας καὶ τὴν ἐπέκτασιν αὐτῆς. Τὴν ἐμπνευσμένην ταύτην ὁμιλίαν διέκοπτον τὰ ζωηρὰ χειροκροτήματα καὶ αἱ ἐνθουσιώδεις ζητωκραυγαὶ τῶν Φαλαγγιτῶν—Σπουδαστῶν ὑπὲρ τοῦ Ἀρχηγοῦ. Μετὰ ταῦτα τὸν λόγον ἔλαβεν ὁ διευθυντὴς τοῦ πρώτου τμήματος τῆς Ἀκαδημίας, εὐχαριστήσας τὸν διευθυντὴν τῆς πολιτικῆς διαφωτίσεως διὰ τοὺς ὡραίους καὶ ἐθνικοὺς λόγους του καὶ ἀναπτύξας ἐν συντόμῳ τὸ ἐπιτελεσθὲν ὑπὸ τῆς Ἐθνικῆς Κυβερνήσεως ἀναδημιουργικὸν ἔργον. Ὁ διευθυντὴς τοῦ α' τμήματος τῆς Ἀκαδημίας συνέστησεν ὡσαύτως πίστιν καὶ ἐργασίαν διὰ τὴν προαγωγὴν τῆς Νεολαίας, τέλος δὲ ἐκάλεσε τοὺς σπουδαστὰς καὶ ἐζητωκραύγασαν ὑπὲρ τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως καὶ τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Ὀργανώσεως. Ἐκ μέρους τῶν Φαλαγγιτῶν τῆς Ὑποδιοικήσεως ὡμίλησεν εἷς σπουδαστὴς Φαλαγγίτης, εὐχαριστήσας τὸν κ. διευθυντὴν τῆς πολιτικῆς διαφωτίσεως διὰ τὰς ἐκ μέρους τῆς Ὀργανώσεως προσπαθείας του πρὸς συνειδητοποίησιν τῶν Φαλαγγιτῶν τῆς Ἀκαδημίας καὶ ὑποσχεθεὶς ἀφοσίωσιν πρὸς τὸ πρόσωπον τοῦ Ἀρχηγοῦ καὶ σύντονον ἐργασίαν κατὰ τὸ θέρος ὑπὲρ τῆς Νεολαίας.

—Τὴν Πέμπτην 100 Φαλαγγῖται τῆς Ὑποδιοικήσεως Πανεπιστημίου ἐξέδραμον εἰς Πόρτο—Ράφτη. Πρὸς τοὺς ἐκδρομεῖς Φαλαγγίτας ὡμίλησεν ὁ διευθυντὴς τῆς πολιτικῆς διαφωτίσεως κ. Κυρ. Καραμᾶνος.

ΠΕΡΙΦΕΡ. ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΘΗΛΕΩΝ ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΗΣ

Ἡ Περιφερειακὴ Διοίκησις Θηλέων Πρωτευούσης θὰ στείλῃ, ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς Ἐκθέσεως «Χαρὰ καὶ Ἐργασία» εἰς Ρουμανίαν, 12 ἐργάτριες Φαλαγγίτισσες. Ἐπίσης εἰς τὰς ἐξοχὰς τοῦ Πατριωτικοῦ Ἱδρύματος θὰ σταλοῦν Σκαπάνισσαι ἄποροι, εἰς δὲ τὴν ἐξοχὴν τῆς Λέσχης ἐργαζομένου κοριτσιοῦ Φαλαγγίτισσες ἐργαζόμενες.

Ἤρχισεν ἡ προετοιμασία τῆς παραστάσεως τῆς 4ης Αὐγούστου. Ὁ σκηνοθέτης τοῦ Βασιλικοῦ Θεάτρου κ. Μουζενίδης εὐγενῶς προσεφέρθη νὰ διδάξῃ μαζὶ μὲ τὴν διευθύνουσαν τὸ καλλιτεχνικὸν τμῆμα συνεργάτιδα κ. Γλυκοφρίδη ἀρχαῖον δρᾶμα. Ἡ χορῳδία Σκαπανισσῶν τῆς Υ. Θ. Α. τοῦ τμήματος τῆς Ἐθελοντικῆς Ἐργασίας μετέβη εἰς τὸ Ἀσκληπιεῖον Βούλας καὶ ἐτραγούδησεν ὡραῖα τραγούδια, ἐμοίρασε δὲ βιβλία καὶ περιοδικὰ τὰ ὁποῖα ἀπέστειλεν εἰς τὰ γραφεῖα τῆς Διοικήσεως κατόπιν ἐκκλήσεως τοῦ τμήματος Ἐθελοντικῆς Ἐργασίας τῆς Π. Δ. Θ. Π.

Ἡ ὑποδιοικητὴς τῆς Υ. Θ. Α. Σ. ὡμίλησε πρὸς τὰς πρωτοετεῖς φοιτητρίας τῆς Παιδαγωγικῆς Ἀκαδημίας ἐπ' εὐκαιρίᾳ τοῦ τέλους τοῦ σχολικοῦ ἔτους, δώσασα ὡρισμένας ὁδηγίας διὰ τὴν εἰς τὰς ἐπαργίας των δρᾶσιν. Γίνονται τακτικαὶ συγκεντρώσεις τῶν ἀξιωματικῶν καὶ τῶν Φαλαγγιτισσῶν ἑκάστης σχολῆς.

Ὁ 11ος ὑποτομεὺς τῆς Υ. Θ. Α. μετέβη εἰς Μεγάλο Πεῦκο, ὁ δὲ 21ος εἰς Χαλκίδα.

Ὁ Δήμαρχος Καισαριανῆς κ. Στρατηγὸς προσεφέρθη νὰ παραχωρήσῃ οἰκόπεδον διὰ τὴν ἀνέγερσιν Ὑποτομέως.

Ὁ 4ος ὑποτομεὺς τῆς Υ. Θ. Νότου μετέβη εἰς Λοῦτσαν, ὁ δὲ 8ος εἰς Βάρκιζαν. Λόχος Σκαπανισσῶν μὲ ἐπὶ κεφαλῆς Λοχίτην περνοῦν τὰς ἀπογευματινὰς ὥρας στὸν ὡραῖο κῆπο παίζουσαι μὲ διάφορα ὄργανα.

Εἰς ὅλους τοὺς ὑποτομεῖς τῆς Υ. Θ. Βορρᾶ ἔγιναν αἱ τακτικαὶ συγκεντρώσεις ἐκπαιδεύσεως μὲ διαλέξεις καὶ ὁμιλίας. Ἐξακολουθοῦν ἐπίσης τακτικὰ τὰ μαθήματα ρυθμικῆς καὶ γυμναστικῆς, παιδιαί, ἐξάσκησις εἰς βόλλεϋ κλπ.

Ἐτελείωσεν ἡ πρώτη σειρὰ τῶν μαθημάτων Βυζαντινῆς Ἱστορίας ὑπὸ τῆς συνεργάτιδος κ. Κόττα. Ἡ σχολὴ ἀνωτέρων στελεχῶν ἐπεσκέφθη τὸ Βυζαντινολογικὸν Μουσεῖον.

Ἡ Α. Β. Υ. ἡ Πριγκήπισσα Εἰρήνη ηὐδόκησε νὰ ἀποστείλῃ εὐχαριστήρια πρὸς τὴν Π.Δ.Θ.Π. καὶ πρὸς ἁπάσας τὰς Ὑποδιοικήσεις Θηλέων ἐπὶ τῶν συγχαρητηρίων τηλεγραφημάτων τὰ ὁποῖα ἀπέστειλαν ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῶν ἀρραβώνων της.

Εἰς τὴν Ὑποδιοίκησιν Θηλέων Βορρᾶ, εἰς τὸ δημοτικὸν σχολεῖον Χολαργοῦ, παρουσίᾳ πολλῶν Φαλαγγιτισσῶν καὶ Σκαπανισσῶν ὡμίλησεν ἡ διοικήτρια τῆς Ὑποδιοικήσεως Θηλέων Βορρᾶ μὲ θέμα: «Οἱ σκοποὶ τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας». Τὴν αὐτὴν ὁμιλίαν ἔκαμε καὶ εἰς τὸ σχολεῖον Χολαργοῦ. Ὁμοίως εἰς τὸ δημοτικὸν σχολεῖον Ψυχικοῦ ὡμίλησεν ἡ κ. Φράγκου μὲ θέμα: «Οἰκο-

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Οἱ Σχηματισμοὶ Πρωτευούσης

γένεια, σχολεῖον, κοινωνία ὡς παράγοντες τῆς ἀγωγῆς».

Τμῆμα Φαλαγγιτισσῶν τῆς Ὑποδιοικήσεως Θηλέων Πειραιῶς κατέθεσε στέφανον εἰς τὸν Ἄγνωστον Στρατιώτην. Εἰς τὴν Ὑποδιοίκησιν Θηλέων Νότου αἱ Σκαπάνισσαι τοῦ 4ου Λόχου, 8ου Ὑποτομέως, διωργάνωσαν μίαν ἑορτὴν μὲ σκοπὸν νὰ διαθέσουν τὰ χρήματα τοῦ ταμείου των εἰς ἄλλον ὑποτομέα διὰ τὴν στολὴν τῆς Σκαπανίσσης. Ἡ χειρονομία αὐτὴ φανερώνει τὰ εὐγενικὰ αἰσθήματα ἀλληλεγγύης ποὺ ἀναπτύσσονται καὶ εἰς τὰ νεώτερα στελέχη τῆς Ε.Ο.Ν.

ΣΕΜΝΗ ΤΕΛΕΤΗ ΕΙΣ ΠΕΙΡΑΙΑ

Τὴν πρωΐαν τῆς παρελθούσης Κυριακῆς διεξήχθη ἡ ἑορτὴ τῆς προσφορᾶς κανδήλας εἰς τὸ παρὰ τὴν Τερψιθέαν Ἡρῷον τῶν πεσόντων Πειραιωτῶν, ὑπὸ τῆς Νεολαίας τοῦ Πειραιῶς. 50 Φαλαγγῖται τῆς ὁποίας εἰς μίαν θαυμασίαν σκυταλοδρομίαν μετέφεραν τὴν ἄσβεστον φλόγα ἐκ τοῦ Μνημείου τοῦ Ἀγνώστου Στρατιώτου εἰς Πειραιᾶ.

Εἰς τὸν παρὰ τὸ Μνημεῖον χῶρον ἀπὸ ἐνωρὶς εἶχον λάβει θέσιν αἱ ὀργανώσεις Ἀποστράτων Ἀξιωματικῶν, Ὁπλαρχηγῶν, Ἀναπήρων Πολέμου καὶ Παλαιῶν Πολεμιστῶν μετὰ τῶν σημαιῶν των, αἱ οἰκογένειαι τῶν κατὰ τοὺς διαφόρους πολέμους πεσόντων ἐφέδρων ὡς καὶ τὰ προεδρεῖα τῶν Ἐργατικῶν καὶ Ἐπαγγελματικῶν Ὀργανώσεων.

Ἐπίσης παρέστησαν ἀνώτατοι βαθμοῦχοι τῆς Ε.Ο.Ν., ὁ Περιφ. Διοικητὴς Πρωτευούσης, ἅπασαι αἱ στρατιωτικαὶ καὶ πολιτικαὶ Ἀρχαὶ τοῦ Πειραιῶς, ὁ ὑποναύαρχος Ἀρχηγὸς τοῦ Ἐπιτελείου κ. Σακελλαρίου, ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος κ. Ἀλεξ. Ν. Κανελλόπουλος καὶ ἐκ μέρους τοῦ ἀπουσιάζοντος κ. Πρωθυπουργοῦ ὁ Ὑφυπουργὸς τοῦ Πολιτικοῦ του Γραφείου κ. Κοσμᾶς Μπουρμπούλης.

Μετὰ τὴν ἄφιξιν τοῦ τελευταίου λαμπαδηφόρου δρομέως, ὅστις ἐπλαισιοῦτο καὶ ὑπὸ ὅλων τῶν συμμετασχόντων εἰς τὴν ὡραιοτάτην αὐτὴν λαμπαδηφορίαν, ἐπηκολούθησεν ἡ τελετὴ τῆς μεταδόσεως τῆς ἀσβέστου φλογὸς καὶ ἀκολούθως, χοροστατοῦντος τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἐπισκόπου Βρεσθένης κ. Γερμανοῦ, ἐψάλη Τρισάγιον.

Ἐπηκολούθησεν ἡ κατάθεσις στεφάνων καὶ ἀμέσως μετὰ ταῦτα ὑπὸ τοὺς ἤχους τῆς Φιλαρμονικῆς τοῦ Δήμου Πειραιῶς ἤρχισεν ἡ παρέλασις ἁπάσης τῆς δυνάμεως τῆς Ὑποδιοικήσεως Πειραιῶς τῆς Ε.Ο.Ν. πρὸ τοῦ κ. Ἐπιτρόπου καὶ τῶν ἐπισήμων, ὑπὸ τὰ ζωηρὰ χειροκροτήματα τῶν χιλιάδων θεατῶν.

ΕΓΚΑΙΝΙΑ ΥΠΟΤΟΜΕΩΣ

Μετὰ πάσης μεγαλοπρεπείας καὶ συρροῆς πλήθους κόσμου, ἰδίᾳ γονέων καὶ κηδεμόνων τῶν Φαλαγγιτῶν καὶ Σκαπανέων, ἐτελέσθησαν τὰ ἐγκαίνια τοῦ 10ου Ὑποτομέως Πειραιῶς παρουσίᾳ τοῦ δημάρχου τῆς γείτονος κ. Μανούσκου, τοῦ Περιφ. Διοικητοῦ Πρωτευούσης, τοῦ ὑποδιοικητοῦ Πειραιῶς κλπ. Μετὰ τὸν ἁγιασμὸν ὡμίλησαν καταλλήλως ὁ Δήμαρχος καὶ ὁ Περιφ. Διοικητὴς καὶ Ὑποδιοικητής. Τὸ ἀπόγευμα ἐγένετο ἐν τῇ πλατείᾳ Ἀλεξάνδρας ἐπιθεώρησις τῆς Φάλαγγος «Προμηθεὺς» ὑπὸ τοῦ Περιφ. Διοικητοῦ Ἀρρένων Πρωτευούσης.

ΧΑΝΙΑ.— Εἰς τὴν ἕδραν τῆς ὑποδιοικήσεως Κισσάμου ἐγένετο συγκέντρωσις τῶν βαθμοφόρων, πρὸς τοὺς ὁποίους ὡμίλησεν ὁ ὑποδιοικητὴς κ. Σπυριδάκης.

Εἰς δύο ἄλλας συγκεντρώσεις τοῦ τάγματος Καστελλίου ὡμίλησεν ὁ α΄ ἐπιτελὴς τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως ὑπομοίραρχος κ. Ξανθάκης μὲ θέμα τὴν ἀντιαεροπορικὴν ἄμυναν.

Ὁ 1ος λόχος τοῦ ἀνεξαρτήτου τάγματος Κανδάνου ἐξέδραμε δι᾽ αὐτοκινήτων εἰς τὸν ἱστορικὸν Δρομόνερον. Ὁ τετράρχης κ. Μαρκουλάκης ὡμίλησε πρὸς τοὺς Φαλαγγίτας περὶ τῆς ὁμωνύμου περιφήμου ἐξέδρας, τοῦ πατριωτισμοῦ καὶ τῆς αὐτοθυσίας τῶν ἡρωϊκῶν προγόνων μας.

Εἰς τὰ Χανιὰ ὡμίλησεν ὁ τετράρχης κ. Ε. Γλαμπιδάκης εἰς συγκέντρωσιν τοῦ λόχου τῶν ἐξωσχολικῶν, τὸ παρελθὸν δὲ Σάββατον ἐγένετο ἡ ὀνομασία τῶν βαθμοφόρων ἐν ἐπισήμῳ τελετῇ, καθ᾽ ἣν ὡμίλησεν ὁ Περιφερειακὸς Διοικητὴς κ. Σηφάκης καὶ ὁ Ὑποδιοικητὴς κ. Κακαβελάκης.

Ἐπίσης φάλαγξ Σκαπανέων μετὰ τῶν βαθμοφόρων της ἐξέδραμε δι᾽ αὐτοκινήτων εἰς τὴν μαγευτικὴν θέσιν Χλιαρὸν τῆς Κυδωνίας. Περὶ τὴν μεσημβρίαν ἐπεσκέφθη τοὺς ἐκδρομεῖς ὁ γενικὸς ἐπόπτης τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας κ. Ξυδιᾶς καὶ ὁ Περιφερειακὸς Διοικητὴς Χανίων, γενόμενοι ἐνθουσιωδῶς δεκτοὶ ὑπὸ τῶν μικρῶν Σκαπανέων. Ὀλίγον ἀργότερον ἡ φάλαγξ μετεστάθμευσεν εἰς Ἀλικιανόν, ὅπου τὰ μέλη τοῦ ἐκεῖ τομέως ἐπεφύλαξαν ἐνθουσιώδη ὑποδοχὴν εἰς τοὺς συναδέλφους των ἐκδρομεῖς. Ὅλοι ὁμοῦ μετέβησαν εἰς τὸν ἱστορικὸν πύργον τοῦ Καντανολέοντος, ὅπου ὁ Διοικητὴς τῆς φάλαγγος κ. Πιτσιγαυδάκης ἀνέπτυξε τὸ ἱστορικόν, ἐπανῆλθον δὲ ἐνθουσιασμένοι ἀργὰ τὸ ἑσπέρας εἰς τὴν πόλιν.

Τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα ὁ Περιφερειακὸς Διοικητὴς Χανίων ἐνήργησεν ἐπιθεώρησιν τοῦ τομέως Καστελλίου καὶ ἀκολούθως ὡμίλησεν εἰς γενικὴν συγκέντρωσιν.

ΡΕΘΥΜΝΟΝ.— Εἰς τὸν Νομὸν Ρεθύμνης συνεκροτήθησαν νέα τμήματα θηλέων τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας.

Εἰς τὴν διοίκησιν Ρεθύμνης λειτουργεῖ ἤδη τάγμα Φαλαγγιτισσῶν καὶ σκαπανισσῶν, πολὺ συντόμως δὲ ἡ ὀργάνωσις θηλέων θὰ ἐπεκταθῇ εἰς σχηματισμοὺς καὶ θὰ ὀργανωθῇ εἰς ὁλόκληρον τὸν Νομόν.

ΗΡΑΚΛΕΙΟΝ (Κρήτης).— Ὁ Νομάρχης καὶ Γενικὸς Ἐπόπτης τῆς Νεολαίας Ἡρακλείου ἐκάλεσε τοὺς διευθυντὰς τῶν ἐπιτελικῶν γραφείων πρὸς τοὺς ὁποίους ὡμίλησε διὰ μακρῶν περὶ τῆς ἀνάγκης τοῦ συντονισμοῦ τῶν προσπαθειῶν των διὰ τὴν ἀρτίαν λειτουργίαν τῆς διοικήσεως.

Ἐπίσης ὁ κ. Γενικὸς Ἐπόπτης ἐπεθεώρησε τοὺς σχηματισμοὺς τῆς πόλεως πρὸς τὰ μέλη τῶν ὁποίων ὡμίλησε «περὶ τῶν σκοπῶν τῆς Νεολαίας».

Οἱ σχηματισμοὶ τῆς ὑπαίθρου συνεχίζουν τακτικῶς τὰς συγκεντρώσεις των καὶ στρατιωτικὴν προπαίδευσιν.

ΠΑΤΡΑΙ.— Κατόπιν ἐνεργειῶν τοῦ κ. Νομάρχου Ἀχαΐας, ἡ Λιμενικὴ Ἐπιτροπὴ Πατρῶν παρεχώρησε τὸ παρὰ τὸν σταθμὸν Ἁγίου Διονυσίου γήπεδόν της πρὸς τὴν Ἐθνικὴν Ὀργάνωσιν Νεολαίας, ἵνα χρησιμεύσῃ ὡς ἰδιαίτερον γυμναστήριόν της.

Ἡ περιμάνδρωσις τοῦ γηπέδου θὰ συντελεσθῇ διὰ προσωπικῆς ἐργασίας τῶν Φαλαγγιτῶν.

Τὸ νέον γυμναστήριον τῆς Ε.Ο.Ν. θὰ πλουτισθῇ σὺν τῷ χρόνῳ μὲ ὅλα τὰ κατάλληλα ὄργανα, ὥστε νὰ ἀνταποκρίνεται πλήρως εἰς τὸν προορισμόν του.

ΠΥΡΓΟΣ.— Δύναμις τοῦ 2ου λόχου Σκαπανέων ἐξέδραμεν εἰς τὸ ἐξωκκλήσιον Ἅγιος Παντελεήμων, ὅπου ἐξετέλεσε λίαν ἐπιτυχῶς στρατιωτικὴν ἄσκησιν ἐγκαταστάσεως σκοπῶν, ἀναγνωρίσεως τοῦ ἐδάφους κλπ.

Ἐπίσης ἡ 1η Τετραρχία Σκαπανέων καὶ Φαλαγγιτῶν Πύργου ἐξέδραμεν εἰς τὴν Μονὴν Σκαφιδιᾶς ὅπου παρέμεινεν ὁλόκληρον τὴν ἡμέραν εἰς τὴν ἐκεῖ δασώδη περιοχήν.

Ὁμοίως ἡ ὑπὸ τὸν κ. Θ. Καβάζην Τετραρχία ἐξέδραμεν εἰς τὴν γραφικὴν θέσιν «Ἅγιος Ἀνδρέας».

Κατὰ τὴν γενομένην γενικὴν συγκέντρωσιν τῶν βαθμοφόρων τῆς δυνάμεως Πύργου ὡμίλησε διὰ μακρῶν ὁ Γεν. Ἐπόπτης Νομάρχης Ἠλείας κ. Διαμαντόπουλος, συστη-

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Κίνησις Περιφερειακῶν Διοικήσεων

σας εἰς αὐτοὺς ὅπως ἐντείνωσι τὰς προσπαθείας των ἵνα καὶ κατὰ τοὺς θερινοὺς μῆνας συνεχισθῇ ἡ δρᾶσις τῆς Ὀργανώσεως, ἥτις τόσον ὡραῖα ἀποτελέσματα ἐνεφάνισεν εἰς τὸν Ἠλειακὸν λαόν.

ΓΑΡΓΑΛΙΑΝΟΙ.— Τὴν 11ην τρέχ. μηνὸς πρωτοβουλίᾳ τῆς 95ης φάλαγγος Ε. Ο. Ν. Γαργαλιάνων ἐτελέσθη μνημόσυνον εἰς τὸν Μητροπολιτικὸν Ναὸν τῆς πόλεως ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ ἀποβιώσαντος ἐν Ἀθήναις Λοχίτου Σπήλιου Κουτροδήμου. Εἰς τὴν ἐπιμνημόσυνον ταύτην τελετὴν προσῆλθον ἅπαντες οἱ σχηματισμοὶ τῆς ἐν Γαργαλιάνοις 95ης φάλαγγος μετὰ τῶν βαθμοφόρων των.

Κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ μνημοσύνου τέσσαρες Φαλαγγῖται ἵσταντο εἰς στάσιν προσοχῆς περὶ τὸ κενοτάφιον διακεκοσμημένον μὲ φοίνικας καὶ δάφνας καὶ περιβαλλόμενον μὲ τὰ ἑλληνικὰ χρώματα.

Ὁ ἀποβιώσας Λοχίτης ἦτο ἐκ τῶν πρώτων στελεχῶν τῆς Φάλαγγος, εἰς τὰς τάξεις τῆς ὁποίας παρέμεινε πιστὸς ἕως τῆς τελευταίας του πνοῆς. Διεκρίνετο δὲ διὰ τὸν ἱπποτισμόν του, τὴν γενναιοψυχίαν καὶ τὸ εὐγενὲς καὶ κόσμιον ἦθός του, ἅτινα τὸν εἶχον ἀναδείξει εἰς πρότυπον νέου.

Ὁ θάνατός του κατελύπησεν ὄχι μόνον τοὺς συναγωνιστάς του Φαλαγγίτας, ἀλλὰ καὶ πάντα ὅστις εἶχεν ἐκτιμήσει τὰ ἐξαιρετικὰ χαρίσματα τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ ἤθους τοῦ μεταστάντος.

Ἐπιμνημόσυνον καὶ λίαν συγκινητικὸν λόγον ἐξεφώνησεν ὁ Φαλαγγάρχης κ. Νικόλ. Σκοῦντζος καὶ ὁ συνεργάτης τῆς 95ης φάλαγγος Ε.Ο.Ν. Λογοτέχνης κ. Πέτρος Ὀλύμπιος.

ΣΠΑΡΤΗ.— Ἡ κίνησις τῶν σχηματισμῶν τῆς Διοικήσεως Λακωνίας ἐξακολουθεῖ ἱκανοποιητικὴ ἀπὸ πάσης ἀπόψεως.

Εἰς ἅπαντας τοὺς σχηματισμοὺς καὶ τὰς ὑποδιοικήσεις ἐγένοντο τακτικαὶ συγκεντρώσεις τῶν μελῶν, καθ' ἃς ἐξετελέσθησαν ἀσκήσεις στρατιωτικῆς ἐκπαιδεύσεως καὶ ἐγένοντο ὁμιλίαι ἐπὶ διαφόρων θεμάτων συμφώνως πρὸς τὸ πρόγραμμα τῆς διοικήσεως.

Οὕτω αἱ τετραρχίαι Σπάρτης συγκεντροῦνται τακτικὰ εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς διοικήσεως, ἔνθα ἀξιωματικὸς ἐν ἀποστρατείᾳ παραδίδει μαθήματα «Παθητικῆς Ἀεραμύνης».

Τὸ ὀρειβατικὸν τμῆμα τῆς ὑποδιοικήσεως, πρόκειται κατ' αὐτὰς νὰ ἐκδράμῃ μέσῳ Ταϋγέτου εἰς Καλάμας.

Ὁ ἐμβολιασμὸς τῶν ἀγρίων δένδρων συνεχίζεται ἐντατικῶς εἰς ὅλας τὰς περιφερείας. Οὕτω ὁ σχηματισμὸς τοῦ χωρίου Κότρωνος προέβη εἰς τὸν ἐμβολιασμὸν 250 δένδρων.

Φαλαγγῖται τοῦ σχηματισμοῦ Ἁγ. Ἰωάννου διὰ προσωπικῆς των ἐργασίας ἐπιδιώρθωσαν τὴν κοινοτικὴν ὁδόν.

Ὁ σχηματισμὸς Φλογοχωρίου ἔδωσε τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα θεατρικὴν παράστασιν, αἱ εἰσπράξεις τῆς ὁποίας διετέθησαν διὰ τὴν στολὴν τοῦ Φαλαγγίτου.

Κατ' αὐτὴν ἐπαίχθη τὸ πατριωτικὸν ἔργον «Νὰ ζῇ τὸ Μεσολόγγι».

Ὁμὰς τοῦ σχηματισμοῦ Ἁγ. Νικολαάου Βοιῶν ἐξέδραμεν εἰς Νεάπολιν.

Ὁμοίως ἄλλη ὁμὰς Φαλαγγιτῶν τοῦ σχηματισμοῦ Ἁγ. Ἰωάννου Σπάρτης ἐξέδραμεν εἰς Μυστρᾶν πρὸς ἐπίσκεψιν τῶν ἐκεῖ Βυζαντινῶν κειμηλίων.

Ὁ Νομάρχης καὶ Γενικὸς Ἐπόπτης Νεολαίας Λακωνίας κ. Παπαγιαννᾶκος ἐπεθεώρησε τοὺς σχηματισμοὺς τῶν χωρίων Γέρακας, Ριχέας, Χάρακος, Κυπαρισσίου, Κρεμαστῆς, Ἁγ. Δημητρίου, Ζάρακος, Ἀλεποχωρίου, Γερακίου καὶ Ζαραφῶνος.

ΖΑΡΑΦΩΝ.— Ὁ ἐπισκεπτόμενος τὴν Ζαραφῶνα, δὲν δύναται νὰ μὴ μείνῃ κατενθουσιασμένος διὰ τὴν παραδειγματικὴν πειθαρχίαν καὶ λαμπρὰν ἐμφάνισιν τοῦ Σχηματισμοῦ Ε. Ο. Νεολαίας. Ὁ σχηματισμὸς Ἀρρένων διὰ τῶν συνεχῶν ἐκκλησιασμῶν καὶ ἠθικῶν διδασκαλιῶν καὶ τῶν συχνῶν γυμναστικῶν καὶ ποδοσφαιρικῶν ἀσκήσεων, ἐπέτυχε τὴν τόνωσιν τοῦ πατριωτικοῦ καὶ θρησκευτικοῦ αἰσθήματος τῶν νέων, τὴν ἀλληλεγγύην μεταξύ των, καὶ τὴν στροφὴν τούτων πρὸς τὸν ἀθλητισμόν, ὅστις ἐσχάτως τοσοῦτον εἶχε παραμεληθῆ.

Ὁ σχηματισμὸς Θηλέων, χάρις εἰς τὰς δραστηρίους ἐνεργείας τῆς Ἀρχηγοῦ δημοδιδασκαλίσσης Μαρίας Ἀναστασάκου, ἀνεδείχθη ὁ καλλίτερος τῶν σχηματισμῶν Θηλέων τῆς περιφερείας, ἐπιτυχὼν διὰ τῶν τακτικῶν ἐκκλησιασμῶν καὶ συγκεντρώσεων νὰ ἐμφυσήσῃ εἰς τὰς νέας τὴν ζωογόνον πνοὴν τῶν ἀρχῶν τοῦ Νέου Κράτους, νὰ διδάξῃ εἰς αὐτὰς τὰς ὑποχρεώσεις των ἔναντι τοῦ ἑαυτοῦ των καὶ τῆς κοινωνίας, τὰ οἰκοκυρικὰ καὶ οἰκογενειακὰ των καθήκοντα καὶ ἐν γένει τὴν προσήκουσαν ἐν τῇ κοινωνίᾳ συμπεριφοράν των. Αἱ χορευτικαί, ᾠδικαὶ καὶ γυμναστικαὶ ἀσκήσεις ἔδωσαν τοιαύτην ζωὴν εἰς τὸν σχηματισμόν, ὥστε νὰ καταστῇ οὗτος ἀντάξιος τῆς διασπαρείσης ἁπανταχοῦ φήμης του.

Ὁ Νομάρχης Λακωνίας κ. Παναγ. Παπαγιαννᾶκος κατὰ τὴν διέλευσίν του ἐκ Ζαραφῶνος ἐξέφρασε τὴν ἱκανοποίησίν του διὰ τὴν ἐν γένει προγραμματικὴν λειτουργίαν τῆς ὀργανώσεως καὶ συνέστησεν εἰς τοὺς Διοικητὰς ταύτης ὅπως ἐξακολουθήσωσι μετὰ τοῦ αὐτοῦ ζήλου τὰς ἐργασίας των, βέβαιοι ὄντες ὅτι οὕτω πράττοντες ἐνισχύουν τὸ Κυβερνητικὸν ἔργον, πρὸς πραγματοποίησιν τοῦ Γ' Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ.

ΝΑΥΠΛΙΟΝ.— Ἡ τρίτη Τετραρχία τῆς περιφερειακῆς διοικήσεως Ἀργολιδοκορινθίας διωργάνωσε τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα ὡραιοτάτην ἐκδρομὴν εἰς Μαραθῶνα, ἔνθα ἐγένετο καὶ κατασκήνωσις.

Εἰς τοὺς διαφόρους σχηματισμοὺς καὶ ὑποτομεῖς αἱ ὁμιλίαι καὶ αἱ διαλέξεις συνεχίζονται τακτικώτατα. Οὕτω καθ' ὅλην τὴν ἑβδομάδα ἐδόθησαν αἱ κάτωθι ὁμιλίαι: Εἰς τὸν σχηματισμὸν Ἁγίου Ἀδριανοῦ μὲ θέμα: «Θεσμὸς τῆς Βασιλείας καὶ 4η Αὐγούστου», εἰς τὸν ὑποτομέα Κρανιδίου ὁ καθηγητὴς κ. Τσίφας ἀνέπτυξε τὸ θέμα «Ἡ 4η Αὐγούστου καὶ τὸ Νέον Κράτος», εἰς τὸν σχηματισμὸν Ἑρμιόνης ὁ διοικητὴς τοῦ σχηματισμοῦ κ. Βαρελᾶς ὡμίλησε μὲ θέμα «Ἡ Βασιλεία καὶ ἡ δημοκρατία ἐν Ἑλλάδι» καὶ εἰς τὸν τομέα Σπετσῶν ὁ καθηγητὴς κ. Καρακατσάνης ὡμίλησε μὲ θέμα: «Σωματικὴ ἀγωγή».

ΛΑΡΙΣΑ.— Εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ κινηματογράφου «Πάλλας» ἐδόθη ἡ πρώτη διάλεξις τῆς Ε.Ο.Ν. ἐνώπιον πυκνοτάτου ἀκροατηρίου μὲ ὁμιλητὴν τὸν καθηγητὴν κ. Παρῆν, τοῦ τμήματος ἰδεολογικῆς διαφωτίσεως.

Ὁ ὁμιλητὴς ἀνέπτυξε τὸ θέμα «Ἔθνος καὶ Νεολαία» καταχειροκροτηθείς.

Ἡ ὀρειβατικὴ ὁμὰς τῆς Ὑποδιοικήσεως Λαρίσης ἐξέδραμεν εἰς Ζαγοριανὰ Χάνια. Ὁμοίως ὁ λόχος Ἀγριᾶς τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Λαρίσης ἐξέδραμεν εἰς Μηλέας ὅπου ὁ τάφος τοῦ ἀειμνήστου ὁπλαρχηγοῦ τῶν Μακεδονικῶν ἀγώνων Κώστα Γαρέφη, εἰς τὸν ὁποῖον κατέθεσε στέφανον.

ΒΟΛΟΣ.— Κατὰ τὴν γενικὴν συνέλευσιν τῶν μελῶν τῆς Ἑνώσεως Ἀρτεργατῶν Βόλου ἐξητάσθη τὸ ζήτημα τῆς συμμετοχῆς τῶν ἐργατῶν εἰς τὰς τάξεις τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας. Εἰς τὴν συνέλευσιν ἐκλήθησαν καὶ παρέστησαν τὰ διοικητικὰ συμβούλια τῶν ἀρτοποιῶν καθὼς καὶ ἀνώτεροι βαθμοφόροι τῆς Νεολαίας. Τὴν ἔναρξιν τῆς συνελεύσεως ἐκήρυξεν ὁ ταμίας τῆς Ἑνώσεως ἀρτεργατῶν κ. Σαμαρᾶς, ὅστις καὶ ἔδωσε τὸν λόγον εἰς τὸν πρόεδρον τῆς Ἑνώσεως κ. Ε. Νικολάου, ὅστις ἀνέπτυξε διὰ μακρῶν τὴν σημασίαν τῆς Ὀργανώσεως καὶ ἐκάλεσε τοὺς ἀρτεργάτας νὰ τὴν ὑποστηρίξουν δι' ὅλων τῶν μέσων. Ὡμίλησαν ἀκολούθως οἱ ἀντιπρόσωποι τῆς Νεολαίας καὶ ἐκ τῶν ἀρτοποιῶν οἱ κ.κ. Ζώτης, Ντινᾶκος καὶ Βούλης. Τέλος ὁ εἰσηγητὴς ηὐχαρίστησε τοὺς παρευρεθέντας

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Κίνησις Περιφερειακῶν Διοικήσεων

καὶ ἡ συνέλευσις ἐλύθη ἐν μέσῳ ζητωκραυγῶν ὑπὲρ τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας.

ΤΡΙΚΚΑΛΑ.— Ἤρχισεν ἡ ἐπιλογὴ τῶν Φαλαγγιτῶν οἱ ὁποῖοι προορίζονται διὰ τὴν πρακτικὴν των ἐκπαίδευσιν εἰς τὴν γεωπονίαν καὶ δενδροκομίαν.

Ἀπὸ τῆς 1ης Ἰουνίου ἤρχισε κανονικῶς ἡ στρατιωτικὴ προπαίδευσις τῶν μελῶν τῆς Φάλαγγος Τρικκάλων.

Παρουσίᾳ τοῦ κ. Νομάρχου καὶ πλήθους κόσμου ἐγένετο εἰς τὰ τμήματα θηλέων ἡ δευτέρα διάλεξις, μὲ ὁμιλήτριαν τὴν δημοδιδασκάλισσαν δίδα Στ. Βοϊβόδα.

Ἐπίσης τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν ἐγένετο εἰς τὴν Ὑποδιοίκησιν Τρικκάλων ἡ τακτικὴ ἑβδομαδιαία συγκέντρωσις τῶν Φαλαγγιτῶν. Πρὸς αὐτοὺς ὡμίλησεν ὁ ὑποφαλαγγάρχης κ. Ι. Δημητράκης «Περὶ ἀλληλεγγύης καθηκόντων». Ἐπίσης εἰς τὴν Ὑποδιοίκησιν Φλωρίνης ὁ γυμνασιάρχης τῆς πόλεως κ. Παπαθανασόπουλος ὡμίλησε πρὸς τοὺς Φαλαγγίτας εἰς μεγάλην συγκέντρωσιν. Ὡσαύτως πρὸς τοὺς Φαλαγγίτας τῆς ἰδίας Ὑποδιοικήσεως ὡμίλησε καὶ ὁ Διοικητὴς τῆς δυνάμεως.

Κατ' ἀναφορὰν τοῦ διοικητοῦ τῆς Ε.Ο.Ν. τῆς φάλαγγος Πύλης πρὸς τὴν Περιφερειακὴν Διοίκησιν Τρικκάλων, ὁ 14ετὴς Φαλαγγίτης Α. Στασινός, ἀντιληφθεὶς τὸν γέροντα Λ. Γαβριὴλ παρασυρόμενον ὑπὸ τοῦ ὁρμητικοῦ ρεύματος τοῦ Πορταϊκοῦ ποταμοῦ, ἄνευ δισταγμοῦ, ἐρρίφθη εἰς τὸν ποταμὸν καὶ μετὰ σκληρὰν πάλην κατώρθωσε νὰ σώσῃ καὶ νὰ μεταφέρῃ εἰς τὴν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ τὸν κινδυνεύοντα γέροντα ἀναίσθητον.

Ἡ Λέσχη Τρικκάλων δι' ἐγγράφου της πρὸς τὸν Διοικητὴν τῆς φάλαγγος Πύλης τῆς ἰδίας Περιφερείας ἐκφράζει τὰς θερμάς της εὐχαριστίας διὰ τὰς ἐξαιρετικὰς της περιποιήσεις πρὸς τοὺς Φαλαγγίτας Τρικκάλων κατὰ τὴν ἐκεῖ ἐκδρομήν των.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ.— Ἡ Περιφερειακὴ Διοίκησις Θεσσαλονίκης τῆς Ε.Ο.Ν. ὠργάνωσε τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν εἰς Ἐπανωμὴν μεγάλας ἑορτὰς τοῦ θερισμοῦ. Μετὰ τὸ θέρισμα τῶν ἀγρῶν, οἱ θερισταὶ Φαλαγγῖται καὶ Φαλαγγίτισσαι προσέφεραν εἰς τὰς ἀρχὰς προϊόντα τῶν κόπων των.

Ἐν συνεχείᾳ ἐξετελέσθησαν ρυθμικαὶ γεωργικαὶ ἀσκήσεις ὑπὸ Σκαπανέων καὶ Σκαπανισσῶν τῶν Δημοτικῶν Σχολείων Ἐπανωμῆς ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ κ. Τσακνάκη. Αἱ ἑορταὶ ἔληξαν μὲ λεμβοδρομίαν 2.000 μέτρων.

ΣΕΡΡΑΙ.— Μὲ ἐξαιρετικὴν ἐπισημότητα ἐτελέσθησαν τὰ ἀποκαλυπτήρια τοῦ Ἡρώου εἰς τὸ χωρίον Σκούταρι. Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ἡ Ὑποδιοίκησις Ἀρρένων Σερρῶν ὠργάνωσεν ἐκδρομὴν εἰς τὸ χωρίον τοῦτο. Εἰς τὰ ἀποκαλυπτήρια παρέστησαν ὁ Γενικὸς Ἐπόπτης τῆς Νεολαίας Νομάρχης κ. Καλτεζιώτης, ὁ στρατηγὸς διοικητὴς τῆς ἐκεῖ μεραρχίας καὶ ὁ Δήμαρχος Σερρῶν κ. Μόσχου. Πρὸ τοῦ Ἡρώου παρετάχθη δύναμις τοῦ σχηματισμοῦ Σκουτάρεως. Μετὰ τὸ πέρας τῆς τελετῆς ὁ Περιφερειακὸς Διοικητὴς κ. Φιλιππίδης ἐπεθεώρησε τὰς φάλαγγας τῶν Φαλαγγιτῶν. Ἐπηκολούθησεν ἡ κατάθεσις στεφάνων καὶ ἐν συνεχείᾳ ἅπασα ἡ δύναμις παρήλασε πρὸ τῶν ἐπισήμων.

ΦΛΩΡΙΝΑ.— Εἰς τὸ μνημόσυνον τὸ ὁποῖον ἐτελέσθη ἐν Μελᾷ τῶν Μακεδονίας ὑπὲρ τῶν Μακεδονομάχων, ἡ Περιφερειακὴ Διοίκησις τοῦ Νομοῦ Φλωρίνης μετέσχε διὰ 3.500 μελῶν της ἐξ ὅλων τῶν ὑποδιοικήσεων αὐτῆς καὶ ὁλοκλήρου τοῦ ἐπιτελείου της.

Τὰ περισσότερα τῶν τμημάτων μετέβησαν εἰς Μελᾶ πεζῇ, διανυκτερεύσαντα τὴν ἑσπέραν τῆς προηγουμένης εἰς τὰ πέριξ χωρία. Ἡ μετάβασις καὶ ἡ ἐπιστροφὴ χάρις εἰς τὴν ἀρτίαν ὀργάνωσιν καὶ τὴν ἀκριβῆ τήρησιν τῶν διαταγῶν συνετελέσθη ἐν πλήρει τάξει.

ΠΡΟΥΣΣΟΣ.— Τὸ ἐγερτήριον σάλπισμα τῆς Κυβερνήσεως γιὰ τὴν ὀργάνωσι τῆς Νεολαίας ἦταν τόσο δυνατόν, ὥστε μπόρεσε νὰ ἀντηχήσῃ ἀνάμεσα ἀπ' τὰ δοξασμένα βουνὰ τῆς Εὐρυτανίας. Καὶ ὁ ἦχος του ὁ τόσο γλυκύς, συνεκίνησε τοὺς κατοίκους τοῦ Προυσσοῦ ποὺ εἶναι πάντα πρόθυμοι καὶ ἱκανοὶ νὰ πραγματοποιήσουν μεγάλους σκοπούς.

Ὁ ἐνθουσιασμὸς φάνηκε ἀμέσως. Πολλὰ παιδιὰ τολμηρὰ κι' ἔξυπνα, ὅπως εἶναι, ἔτρεξαν αὐθόρμητα κι' ἔκαμαν τὸν πρῶτο πυρῆνα. Γύρω ἀπ' αὐτὰ μαζεύτηκαν σιγὰ-σιγὰ ὅλα τὰ παιδιά.

Μὰ στὴν ἀρχὴ δὲν ἦταν καλὰ ὠργανωμένα. Ὅταν ἔπειτα ἔγιναν αἱ ὑποδιοικήσεις στὶς ἐπαρχίες, ἄρχισεν ἡ συστηματικὴ ὀργάνωσις καὶ ἡ κατεύθυνσις πρὸς τοὺς σκοποὺς καὶ τὶς ἀνώτερες ἰδέες τῆς Νεολαίας. Καὶ ἱδρύθη στὸν Προυσσὸν ἡ 2α Τετραρχία μὲ Τετράρχην τὸν τηλεγραφητὴν κ. Ἰωάν. Ἀνδρεόπουλον.

Διοικήτρια τῆς ὀργανώσεως τῆς Νεολαίας τῶν θηλέων Προυσσοῦ καὶ τῆς Περιφερείας διωρίσθηκε ἡ διδασκάλισσα δεσποινὶς Μάρθα Σβετζούρη. Καὶ στὴν Νεολαία τῶν θηλέων παρατηρεῖται ἡ αὐτὴ συνοχὴ καὶ ψυχικὴ προσέγγισις.

Γιὰ νὰ ἀντιληφθῇ κανένας τὸν ἐνθουσιασμὸ μὲ τὸν ὁποῖον ὑποδέχτηκαν τὰ παιδιὰ ἐκεῖ τὴν ἰδέα τῆς ὀργανώσεώς των, θὰ πρέπῃ γιὰ μιὰ στιγμὴν ἔστω ἀπὸ ἡλικιωμένος νὰ γίνῃ παιδί, νὰ βρεθῇ ἀναμεταξύ τους σὰν παιδί, νὰ συνομιλήσῃ μ' αὐτὰ σὰν παιδὶ καὶ γενικὰ νὰ μεταθέσῃ στὴ θέσι τους ὅλο του τὸ εἶναι. Τὰ παιδιὰ αὐτὰ ὅταν μιλοῦν γιὰ τὴν Νεολαία, μιλοῦν ἐνθουσιαστικά, μὲ τὰ μάτια ὀρθάνοικτα καὶ μὲ τὸν ἑαυτόν τους ταυτισμένο μὲ τὴν ἰδέα τῆς νεολαίας ποὺ ἐνεπνεύσθησαν. Ἡ ὀργάνωσις καὶ ἡ κίνησις ποὺ ἀκούουν νὰ γίνεται γύρω ἀπ' αὐτὴν τοὺς κινεῖ τὴν σκέψι καὶ βασανίζονται νὰ βροῦν τὸν σκοπό της. Εὑρίσκοντάς τον προσαρμόζονται σ' αὐτόν.

Ἔτσι γεννᾶται μιὰ ἀκατάσχετη ἐπιθυμία νὰ γνωρίσῃ, νὰ διατηρήσῃ καὶ νὰ προαγάγῃ τὸν πολιτισμόν, τὸν ἰδιότυπον ἑλληνικὸν πολιτισμόν. Αὐτὸ συμβαίνει σ' ὅλη τὴ Νεολαία τῆς Ἑλλάδος. Γι' αὐτὸ δὲν θὰ θἆναι ἐκπληκτικό, ὅταν αὐτὴ θὰ διευθύνῃ τὸ Κράτος, τὸ ὅτι θὰ συντελεσθῇ μιὰ ἀφύπνισις, μιὰ βιαία κίνησις γιὰ νὰ θραύσῃ τὰ δεσμὰ ποὺ καθήλωσαν τὶς πνευματικὲς ἱκανότητες τοῦ Ἔθνους ἀπάνω στὸ τετριμμένο, ἀπάνω σὲ ἰδέες θνησιγενεῖς, τὸ ὅτι θὰ συντελεσθῇ μιὰ ἐπανάστασις ποὺ χαρακτηρίζει τὶς μεταβατικὲς περιόδους τῆς ζωῆς τῶν Ἐθνῶν ἀπὸ τοῦ σκότους πρὸς τὴν πνευματικὴν ἀκμὴν μὲ ἀκατάσχετο ρεῦμα προόδου. Καὶ ἡ μετάβασις αὐτὴ θἆναι παρομοία μὲ ἐκείνην ποὺ χαρακτήρισε τὴν μετάβασιν τῶν λαῶν ἀπὸ τὸν μεσαίωνα στὸ ἄπλετο φῶς τῆς Ἀναγεννήσεως. Ἔτσι φανταζόμεθα πὼς ἡ ἀναγέννησις ἡ πνευματικὴ τῆς Ἑλλάδος θὰ φέξῃ καὶ πάλιν καὶ τὸ φῶς της θἆναι τόσον ἄπλετο κι' ἁγνόν, ὅσο τὸ ἀρχαῖον Ἑλληνικόν.

ΝΑΥΠΑΚΤΟΣ.— Τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα τμῆμα Φαλαγγιτισσῶν τῆς Διοικήσεως Αἰτωλοακαρνανίας μετὰ τῆς λοχίτου καὶ ἀνωτέρων βαθμοφόρων ἐξέδραμεν εἰς τὴν πόλιν μας καὶ ἐπεσκέφθη τὰ ἀξιοθέατα καὶ ἱστορικὰ μέρη αὐτῆς.

Αἱ ἐκδρομεῖς ἐγένοντο ἐνθουσιωδῶς δεκταὶ παρὰ τῶν Φαλαγγιτισσῶν Ναυπάκτου ὑπὸ τῶν ὁποίων καὶ ἐφιλοξενήθησαν.

ΚΑΛΑΜΑΙ.— Ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ κ. Νομάρχου Μεσσηνίας, ἡ Περιφερειακὴ Διοίκησις Θηλέων διωργάνωσεν εἰς τὴν εὐρύχωρον αἴθουσαν τῆς Λαϊκῆς Σχολῆς μεγάλην φιλανθρωπικὴν ἀγοράν, αἱ εἰσπράξεις τῆς ὁποίας θὰ διατεθοῦν ὑπὲρ τῶν ἀναγκῶν τῆς ὀργανώσεως.

Ἡ ἀγορά, χάρις εἰς τὰς προσπαθείας τῶν ὀργανωτριῶν, ἐσημείωσεν ἐξαιρετικὴν ἐπιτυχίαν.

Ὁ Διοικητὴς τῆς 99ης Φάλαγγος τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Μεσσηνίας ἔδωσεν εἰς τὰ Κρέσταινα διάλεξιν ἐνώπιον πολυπληθοῦς ἀκροατηρίου, μὲ θέμα «Παθητικὴ Ἀεράμυνα».

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Κίνησις Περιφερειακῶν Διοικήσεων

Ἐπίσης ὁ ὑποφαλαγγάρχης τῆς 81ης Φάλαγγος ὡμίλησεν εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς Λαϊκῆς Σχολῆς μὲ παρεμφερὲς θέμα.

ΚΑΒΑΛΛΑ.— Ἤρχισεν ἀπὸ τοῦ παρελθόντος μηνὸς ἡ λειτουργία τῶν Κέντρων εἰδικοτήτων καὶ μέσων διαβιβάσεων. Κατὰ τὴν ἔναρξιν τούτων ὡμίλησε πρὸς τοὺς παρισταμένους βαθμοφόρους τῆς Ὀργανώσεως καὶ Φαλαγγίτας ὁ Στρατηγὸς Διοικητὴς Δ΄ Σ. Στρατοῦ κ. Νικολαρέας, ἀναπτύξας ἐν ὀλίγοις τὴν σπουδαιότητα ἣν ἔχουσιν αἱ διάφοροι εἰδικότητες, ὡς καὶ τὰ μέσα συνδέσμων καὶ διαβιβάσεων. Ἡ ἐκπαίδευσις ἐνεργεῖται παρὰ ἀξιωματικῶν τοῦ Ἐθνικοῦ μας στρατοῦ.

Ἐπίσης αἱ προετοιμασίαι διὰ τὴν λειτουργίαν τοῦ Στρατοπέδου Γενικῆς Διοικήσεως Θράκης «Ἰωάννης Μεταξᾶς» συνεχίζονται πυρετωδῶς. Τὸ στρατόπεδον ἐπεσκέφθη καὶ παρηκολούθησε τὴν πρόοδον τῶν ἐν αὐτῷ γενομένων ἐργασιῶν μέχρι τοῦδε, ὁ Γενικὸς Διοικητὴς Θράκης κ. Εὐάγγελος Καλαντζῆς μετὰ τῶν κ.κ. Νομαρχῶν Καβάλλας, Δράμας, ὡς καὶ στελεχῶν τῆς Ὀργανώσεως.

Τὸ στρατόπεδον ὅπερ εἶναι πρότυπον στρατοπέδου εἰς τὴν χώραν μας ἔχει ἀρχίσει λειτουργοῦν ἀπὸ τῆς 26ης Ἰουνίου. Περιλαμβάνει τετρακοσίας κλίνας καὶ εἶναι ἐφωδιασμένον μὲ ὅλα τὰ σύγχρονα μέσα, ἤτοι ἠλεκτροφωτισμόν, λουτῆρας, γυμναστήρια, εἰδικὰ ἑστιατόρια, ραδιόφωνα, ψυγεῖα καὶ ὅλα τὰ μέσα ψυχαγωγίας. Εἰδικῶς διὰ τὴν ἐκπαίδευσιν τῶν στρατωνιζομένων εἰς τὰ ναυτικὰ ἀθλήματα παρηγγέλθησαν δύο δωδεκάκωποι λέμβοι εἰδικαὶ διὰ κωπηλασίαν. Οἱ Φαλαγγῖται τῆς Γεν. Διοικήσεως Θράκης μετὰ μεγάλου ἐνθουσιασμοῦ ἀναμένουν τὴν ἔναρξιν. Θὰ στρατωνισθοῦν καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς θερινῆς περιόδου περὶ τοὺς 2500 Φαλαγγῖται καὶ Σκαπανεῖς.

Ἡ Διοίκησις Ε. Ο. Ν. Καβάλλας καθιέρωσε σειρὰν διαλέξεων ὀργανώσασα Ἐπιτελεῖον ἐκ τῶν διανοουμένων τῆς πόλεως, οἵτινες θὰ δίδουν μίαν τοὐλάχιστον διάλεξιν καθ' ἑβδομάδα. Τὴν ἔναρξιν τῶν διαλέξεων ἔκαμεν ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Καβάλλας, Νέστου καὶ Νεαπόλεως μὲ θέμα: «Ἡ θρησκεύουσα Νεολαία».

Μέχρι σήμερον ὡμίλησαν ὁ κ. Εἰσαγγελεὺς μὲ θέμα: «Ἡ ἐγκληματικότης εἰς τὴν παιδικὴν καὶ ἐφηβικὴν ἡλικίαν» καὶ ὁ κ. Ἀρκουδογιάννης καθηγητὴς τῆς Ἐμπορικῆς Σχολῆς.

ΜΥΤΙΛΗΝΗ.— Ὑπὸ τῆς Νομαρχιακῆς Ἐπιτροπῆς Ε. Ο. Ν. Λέσβου ὀργανοῦται διὰ τὴν 9—16 Ἰουλίου 1939 Λεσβιακὴ ἔκθεσις γεωργικῶν, βιομηχανικῶν, κτηνοτροφικῶν, πτηνοτροφικῶν, δασικῶν, βιοτεχνικῶν καὶ ἀνθοκομικῶν προϊόντων.

Εἰς τὴν αὐτὴν ἔκθεσιν διαρκείας ὀκτὼ ἡμερῶν, θὰ ἐκτεθοῦν καλλιτεχνικαί, πνευματικαὶ καὶ λαογραφικαὶ ἐργασίαι Λημναίων καὶ Λεσβίων καλλιτεχνῶν καὶ διανοουμένων.

Ἡ Νομαρχιακὴ Ἐπιτροπὴ ἐργάζεται πυρετωδῶς διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῆς ἐκθέσεως, ἐλπίζεται δὲ ὅτι ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν, τὰ ἐκ τοῦ ἐσωτερικοῦ τῆς νήσου ἐκθέματα θὰ ἔχουν συγκεντρωθῆ οὕτως ὥστε ἡ ταξινόμησίς των νὰ συντελεσθῇ ἐντὸς τῆς ἐρχομένης ἑβδομάδος.

Ἐντατικὴ κατὰ τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα παρετηρήθη ἡ κίνησις εἰς τοὺς διαφόρους σχηματισμοὺς τῆς Διοικήσεως Θηλέων. Ἡ περιφερειακὴ διοικήτρια ἐπεσκέφθη ἅπαντα τὰ δημοτικὰ σχολεῖα Μυτιλήνης καὶ παρηκολούθησε τὰς συγκεντρώσεις τῶν ὁμάδων Σκαπανισσῶν. Μελετᾶται ἡ κατάρτισις χορῳδίας εἰς τὴν Ὑποδιοίκησιν ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν τοῦ μουσικοῦ κ. Χ. Εὐστρατίου. Ἐπίσης τμήματα τῆς Ὑποδιοικήσεως μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τοὺς ἀνωτέρους βαθμοφόρους των ἐξέδραμον εἰς Μήθυμναν. Σὺν τοῖς ἄλλοις κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ θέρους ἑτοιμάζει καὶ τὰς παιδικὰς ἐξοχάς, εἰς ἅς, ἐν συνεργασίᾳ μετὰ τοῦ Πατριωτικοῦ Ἱδρύματος περὶ τὰ 500 ἄπορα σκαπανάκια θὰ χαροῦν τὴν χαρὰν τῆς ἐξοχῆς. Ὡσαύτως κατὰ τοὺς θερινοὺς μῆνας θὰ λειτουργήσῃ στρατόπεδον βαθμοφόρων, εἰς τὸ ὁποῖον θὰ προπαιδεύωνται Φαλαγγίτισσαι καὶ Σκαπάνισσαι.

ΚΕΡΚΥΡΑ.— Ζωηρὰ παρατηρεῖται ἡ κίνησις τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως κατὰ τὸν τελευταῖον καιρὸν εἰς ὅλας γενικῶς τὰς ἐκδηλώσεις. Αἱ ὁμιλίαι πρὸς τοὺς Φαλαγγίτας καὶ Σκαπανεῖς συνεχίζονται τακτικώτατα. Κατὰ τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα πρὸς τοὺς Φαλαγγίτας τῆς Ὑποδιοικήσεως ἀνεπτύχθησαν τὰ ἑξῆς θέματα: 1) Πολεμικὴ ἱστορία ὑπὸ τοῦ συνεργάτου τῆς Νεολαίας στρατηγοῦ ἐν ἀποστρατείᾳ κ. Σχοτήρη, καὶ 2) ἡ σημασία τῆς 4ης Αὐγούστου ὑπὸ ἀνωτέρου βαθμοφόρου τῆς Ὀργανώσεως. Ἐπίσης πρὸς τὰς Φαλαγγιτίσσας καὶ Σκαπανίσσας ἀνώτεραι βαθμοφόροι ἀνέπτυξαν τὰ θέματα : 1) «Περὶ ἡρωΐδων γυναικῶν» καὶ 2) «Περὶ ἑλονοσίας». Τὴν 4ην λήξαντος μηνὸς ἐγένετο ὁρκωμοσία καὶ ἐπιθεώρησις τῶν σχηματισμῶν Δουκάδων, Λακώνων, Κρήνης, Μακράδων καὶ Γαρδελάδων.

ΑΡΤΑ.— Τὴν 17ην Ἰουνίου Φαλαγγῖται τοῦ σχηματισμοῦ Πέτα, μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν λοχίτην των καὶ τοὺς ἀνωτέρους βαθμοφόρους ἐξέδραμον εἰς τὴν ἱερὰν πόλιν τοῦ Μεσολογγίου. Εἰς τοὺς ἐκδρομεῖς οἱ Φαλαγγῖται τῆς Ὑποδιοικήσεως καὶ ὁ Δῆμος Μεσολογγίου ἐπεφύλαξαν θερμοτάτην ὑποδοχήν. Οἱ Φαλαγγῖται ἐπεσκέφθησαν ὅλα τὰ ἀξιοθέατα καὶ ἱστορικὰ μέρη τῆς πόλεως, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἀνεχώρησαν κατενθουσιασμένοι.

ΤΡΙΠΟΛΙΣ.— Ὁ Περιφερειακὸς Διοικητὴς μετὰ τοῦ Ἐπιτελείου του ἐπεθεώρησε τοὺς σχηματισμοὺς τῶν ὑποδιοικήσεων Μαντινείας καὶ Γορτυνίας. Ὁ διοικητὴς διῆλθεν ἐκ τῶν σχηματισμῶν Λεβιδίου, Βλαχέρνας, Βυτίνης, Τροπαίων καὶ Δημητσάνης, πρὸς τοὺς Φαλαγγίτας τῶν ὁποίων ὡμίλησε διὰ μακρῶν, διὰ τοὺς σκοποὺς καὶ τὰ ἰδανικὰ τῆς Ὀργανώσεως. Τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν ἡ Α΄ ὁμὰς τοῦ Β΄ λόχου θηλέων Τριπόλεως ἐξέδραμεν εἰς τὸ ἐξωκκλήσιον Ἅγιος Νικόλαος. Οἱ ὁρισθέντες παρὰ τῆς διοικήσεως ἀνώτεροι βαθμοφόροι παρακολουθοῦν ἀνελλιπῶς τὰ μαθήματα τῆς παθητικῆς ἀεραμύνης, ἅτινα διδάσκουν ἀξιωματικοὶ τοῦ ἐνταῦθα συντάγματος. Αἱ συγκεντρώσεις τῶν Φαλαγγιτῶν συνεχίζονται μετὰ τοῦ αὐτοῦ πάντοτε ἐνθουσιασμοῦ, ὡς ἐπίσης καὶ αἱ ὁμιλίαι. Οὕτω εἰς τὴν τελευταίαν συγκέντρωσιν ἁπάσης τῆς δυνάμεως τῆς Ὑποδιοικήσεως ὡμίλησεν ὁ καθηγητὴς κ. Δ. Δημητρόπουλος μὲ θέμα: «Τὸ Κράτος τῆς 4ης Αὐγούστου καὶ τὰ ἰδανικὰ αὐτοῦ».

«Η ΝΕΟΛΑΙΑ» συνιστᾶται ἀπὸ τὸν Ἀρχηγὸ καὶ τὴν Ε. Ο. Ν. ὡς ὁ καλύτερος πνευματικὸς σύντροφος τῶν Νέων κατὰ τὰς θερινὰς διακοπάς.

Ο ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΟΣ ΣΤΑΘΜΟΣ ΤΗΣ Ε.Ο.Ν.

Ἤρξατο λειτουργῶν ὁ Ραδιοφωνικὸς Σταθμὸς τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως τῆς Ε.Ο.Ν. Ἐκπομπαὶ καθ' ἑκάστην 7—9 μ.μ.

Τὸ πρόγραμμα περιλαμβάνει Μουσικήν, Διαλέξεις, Εἰδήσεις κ.λ.π. Βραχέα κύματα 35 μέτρα ἢ 8500 χιλιόκυκλοι.

ΒΑΣΙΛΙΚΗΝ Δ. ΑΓΓΕΛΑΚΟΥ, Πειραιᾶ. Τὰ ἐν τῇ ἐπιστολῇ σας μᾶς συνεκίνησαν βαθέως. Παρακαλοῦμεν ὅπως διέλθητε ἐκ τῶν γραφείων μας, Λεωχάρους 19, διεύθυνσιν συντάξεως.— ΓΕΩΡΓΙΟΝ ΘΛΙΜΜΕΝΟΝ. Ὄχι πολὺ ἐπιτυχὲς τὸ ποίημά σας.— ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΑ Γ... Τὸ πρῶτο σας διήγημα δὲν ἐλήφθη. Τὸ δεύτερο «Ἡ ἀπολύτρωσις» θὰ δημοσιευθῇ μὲ τὴ σειρά του.— Ε. Κ. Π. Φαλαγγίτισσαν. Τὸ ποιηματάκι σας εἶναι καλούτσικο. Θὰ δημοσιευθῇ ἐν καιρῷ.— Γ. ΚΕΚΑΛΑΝ. Δὲν ἐνεκρίθη.— ΑΠΟΣΤ. Ν. ΔΗΜΟΝ, Κολλίνας. Πρέπει νὰ ἀπευθυνθῆτε εἰς τὴν Περιφερειακήν σας Διοίκησιν, μόνην ἁρμοδίαν νὰ σᾶς ἀπαντήσῃ.— ΔΗΜ. ΔΟΥΖΕΝΗΝ, Π. Ἄστρος. Ἡ φωτογραφία ποὺ μᾶς στείλατε θὰ δημοσιευθῇ μὲ τὴ σειρά της.— Ι. ΤΣΟΥΤΣΙΝΟΝ, Ἄρταν. Εἰλικρινῆ καὶ θερμὰ συγχαρητήρια γιὰ τὸ περιεχόμενο τῆς ἐπιστολῆς σας. Τέτοια ψυχωμένα παιδιὰ σὰν καὶ σᾶς θέλει ἡ Ε. Ο. Ν. Εὖγε σας ἄλλη μιὰ φορά.— ΧΡ. ΜΑΥΡΟΓΙΑΝΝΗΝ, Μπεζιούλαν (Καρδίτσης). Ἡ συνεργασία σας, ἄγνωστον διατί, δὲν ἐλήφθη δυστυχῶς. Λάβετε τὸν κόπον νὰ τὴν ξαναστείλετε.— ΑΜΜΕΣ κτλ. ἐνταῦθα. Καὶ ἡ δική σας ἐπίσης συνεργασία δὲν περιῆλθεν εἰς χεῖρας μας.— Λ. Δ. ΚΑΠΑΤΣΟΝ, Χανιά. Εἴμεθα σύμφωνοι μὲ τὸ περιεχόμενο τῆς ἐπιστολῆς σας. Δυστυχῶς ὅμως ἐπὶ τοῦ παρόντος εἶναι ἀδύνατον.— Κ. Χ. ΜΕΛΑΝΟΠΟΥΛΟΝ. Τί εἶναι αὐτὰ ποὺ γράφετε; Πῶς μποροῦν νὰ βγοῦν συμπεράσματα γιὰ τὸν γεωργόν μας σὰν αὐτὰ ποὺ τοῦ ἀποδίδετε σεῖς; Ὁ «εἰδικός» μας, ὁ ὁποῖος δὲν γνωρίζει μόνον ἀπὸ τὸ γραφεῖον του τὴν Ἑλληνικὴν γεωργίαν, ὅπως φαντάζεσθε σεῖς, συνιστᾷ «τὴν περιποίησιν τοῦ δένδρου» καὶ γι' αὐτὸ γράφει. Τὰ ἄλλα ποὺ ὑποστηρίζετε σεῖς ἀφοροῦν ἄλλα ἄσχετα πρὸς τὸ θέμα ζητήματα διὰ τὰ ὁποῖα ἡ Ἐθνικὴ Κυβέρνησις ἐμερίμνησε καὶ μεριμνᾷ τόσον ὥστε ἡμεῖς τοὐλάχιστον νὰ τὰ βλέπωμεν λυθέντα καὶ μαζὶ μὲ μᾶς ὅλος ὁ ἀγροτικὸς κόσμος, πλὴν ὑμῶν ἴσως· διότι ἡ ἀγροτικὴ ἀσφάλεια ὑπάρχει σήμερον ὅσον ποτὲ ἄλλοτε, καὶ ἂν παρακολουθῆτε, τὸ ἁρμόδιον Ὑπουργεῖον μεριμνᾷ ἤδη διὰ τὴν σύμπτυξιν τῶν κλήρων εἰς ἑνιαῖα κτήματα.— ΔΗΜΟΔΙΔΑΣΚΑΛΙΣΣΑΝ, Ἁγ. Παρασκευήν. Παρακαλεῖσθε ὅπως μᾶς ἀποστείλετε τὴν ἀκριβῆ σας διεύθυνσιν διὰ τὴν ἀποστολὴν τοῦ περιοδικοῦ.— ΑΥΓ. ΑΝΑΣΤΑΣΟΠΟΥΛΟΝ, Βόλβην (Θεσσαλονίκης). Τελείως ἀκατάλληλα καὶ τὰ δύο.— ΙΩΑΝ. ΠΑΤΟΥΛΙΩΤΗΝ, Τρίκκαλα. Πρέπει νὰ καταταγῆτε στρατιώτης ἐθελοντὴς καὶ μετὰ δίμηνον νὰ ζητήσετε κατάταξιν εἰς τὸ τάγμα σιδηροδρόμων.— ΠΡΟΔΡ. ΣΕΦΑΛΙΔΗΝ, Θεσσαλονίκην. Τοὺς κανονισμοὺς— οἱ ὁποῖοι σημειωτέον τώρα ἀκόμη τυπώνονται —θὰ τοὺς ζητήσετε ἀπὸ τὴν Κεντρικὴν Διοίκησιν.— Κ. ΝΟΥΤΑΚΗΝ, Πίτροφον (Ἄνδρου). Ἡ φωτογραφία ποὺ μᾶς στείλατε εἶναι σκοτεινὴ καὶ ἑπομένως δὲν δύναται νὰ δημοσιευθῇ. Διὰ τὴν πρωτοβουλίαν ποὺ εἴχατε διὰ τὴν στολὴν τοῦ φαλαγγίτου εἶσθε ἄξιος συγχαρητηρίων.— ΑΛΕΞ. ΣΚΛΗΡΗΝ (Λουτρὰ Αἰδηψοῦ). Συμφωνοῦμε μὲ τὴν ἐπιστολή σας, ἀλλὰ τί θέλετε νὰ γίνῃ; Ἔτσι μᾶς ἐστάλη ἡ φωτογραφία.— ΔΗΜ. ΘΕΟΔΩΡΟΥ, Πειραιᾶ. Οὔτε καὶ ἡμεῖς βιαζόμεθα.— ΣΤΑΥΡ. Κ. ΧΟΥΤΑΛΑΝ, Ναύπλιον. Δυστυχῶς ἡ ἐπιτροπὴ δὲν τὰ ἐνέκρινε.— ΚΩΝΣΤ. ΚΡΙΤΣΕΛΗΝ. Λυπούμεθα πολὺ ποὺ σᾶς ἐλυπήσαμε, ἀλλὰ τὸ ποίημά σας ἀπερρίφθη ὑπὸ τῆς ἐπιτροπῆς καὶ δὲν σᾶς ἀπαντήσαμεν μὴ θελήσαντες νὰ σᾶς λυπήσουμε καὶ πάλιν.— ΔΗΜ. Γ. ΦΩΤ., Λεοντάριον. Γιατὶ θέλετε νὰ τὰ βλέπετε ὅλα μαῦρα; Στὴν ἡλικία σας δὲν εἶναι οὔτε φυσικό, οὔτε σωστό. Ἀποφεύγετε τὴν ἀρρωστημένη ρωμαντικὴ διάθεσι. Ποίησι δὲν σημαίνει «κλαυθμὸς καὶ ὀδυρμός». Ὑπῆρξε, βέβαια, μιὰ ἐποχὴ ποὺ παρεξήγησε ἕνα ὡρισμένο φιλολογικὸ ρεῦμα — τὸν ρωμαντισμὸ — καὶ δημιούργησε ἕνα σωρὸ στιχουργήματα γεμᾶτα κοπετοὺς καὶ θρήνους. Λάθος ποὺ καυτηριάσθηκε καὶ στιγματίσθηκε ἀπὸ τὴν Κριτική. Ὅταν τὸ αἷμα σφύζῃ στὶς φλέβες σας κι' ὅλα γύρω σας εἶναι χαρὰ καὶ νειᾶτα, πρὸς τί αὐτὸ τὸ θεληματικὸ καὶ ἐξεζητημένο κατσούφιασμα; Ἡ πατρίδα μας ἔχει ἀνάγκην ἀπὸ ἀνθρώπους μὲ ψυχικὴ ὑγεία κι' ἡ ὑγεία αὐτὴ μόνο μὲ τὸ γέλιο, μὲ τὸ φῶς καὶ τὴ χαρὰ ὑπάρχει. Περιμένομε, λοιπόν, κάτι ἄλλο ἀπὸ σᾶς: Χαρούμενους νεανικοὺς στίχους.— Ν. ΣΠΥΡ., Ρέθυμνον. Καὶ τὰ δυὸ ποιηματάκια σας, μ' ὅλο ποὺ εἶναι περισσότερο προσεγμένα ἀπὸ τὸ πρῶτο, δὲν εἶναι ἀκόμα δημοσιεύσιμα. Μὴ γράφετε γιὰ λίγο χρονικὸ διάστημα. Διαβᾶστε ἑλληνικὴ λογοτεχνία.— ΒΑΣ. ΑΓΓ., Πειραιᾶ. Οὔτε τὸ πρῶτο, οὔτε τὸ δεύτερο μποροῦν νὰ ὀνομασθοῦν ποιήματα. Μαρτυρᾶνε, βέβαια, τὴν καλή σας διάθεσι καὶ τὸν ἐνθουσιασμό σας. Δὲν εἶναι ὅμως ἀρκετὰ αὐτὰ γιὰ νὰ ὁλοκληρώσουν ἕνα ἔργο τέχνης, ὅσο καὶ μικρὸ νἆναι. Διαβᾶστε καὶ τὴν παρακάτω ἀπάντησι.— ΝΙΚ. ΓΕΡ., Θεσσαλονίκην. Κάθε ἄνθρωπος, κι' ὁ πιὸ «ἀδιανόητος» ἀκόμα, σὲ ὡρισμένες στιγμὲς τῆς ζωῆς του νοιώθει μιὰν ἔξαρσι, μιὰ πνευματικὴ διαύγεια, μὲ λίγα λόγια «σκέπτεται ποιητικά». Ἕνα ὡρισμένο γεγονὸς — μιὰ συμφορά, μιὰ χαρά, ἕνας ἐνθουσιασμὸς — πολλὲς φορὲς κάτι ἐλάχιστο — μιὰ δύσι, ἕνα λουλουδάκι, ἕνα τραγοῦδι — δημιουργοῦν αὐτὴ τὴν ἔξαρσι, τὴν «λυρικὴ διάθεσι» νὰ ποῦμε. Αὐτὸ ὅμως δὲν σημαίνει πὼς εἶναι κι' ὅλας ποιητής. Γιὰ νὰ μπορῇ νὰ ὀνομασθῇ ποιητής, πρέπει νὰ κατορθώσῃ νὰ ἐκφράσῃ τὴν συγκίνησι, ποὺ τὸν μεταρσίωσε, σὲ τρόπο ποὺ νὰ κάνῃ τοὺς ἀναγνώστας του νὰ αἰσθανθοῦν κάτι ἀνάλογο ἂν ὄχι παρόμοιο μ' αὐτόν. Καὶ γιὰ νὰ κατορθώσῃ κάτι τέτοιο, πρέπει, ἀπαραίτητα, νὰ ξέρῃ καλὰ τὸ ὑλικὸ ποὺ θὰ μεταχειρισθῇ—τὴν γλῶσσα— καὶ νἄχῃ κάποτες, ἔστω καὶ στοιχειώδεις γνώσεις ποιητικῆς τεχνικῆς. Ὁ στίχος καὶ γενικώτερα ἡ λογοτεχνία δὲν εἶναι κάτι τὸ εὔκολο, ὅπως νομίζουν πολλοί. Αὐτὰ τὰ λόγια δὲν εἶναι μόνο γιὰ σᾶς. Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς νέους μας φίλους, ποὺ μᾶς στέλνουνε συνεργασία, θἄπρεπε νὰ τὰ διαβάσουν καὶ νὰ τὰ συλλογισθοῦν.— ΣΟΥΖ. ΑΝΔΡ., ἐνταῦθα. Γιατὶ διασκευή; Ἀπὸ ποιὸ κείμενο τὸ διασκευάσατε; Καὶ γιατὶ δὲν γράφετε κάτι πρωτότυπο, δικό σας; Τὸ περιμένουμε.— ΜΙΧ. ΠΑΝΤΟΥΒ., Βιάνον. Τὸ μικρὸ γραμμένο σὲ μιὰ γλῶσσα μικτή, χωρὶς εὐλυγισία καὶ χάρι. Ἀντίθετα τὸ μεγάλο ἔχει πολλὲς ἀρετές. Περικόψτε το, διορθῶστε λίγο τὴ φράσι (φράσι λιγόλεξη, γοργή). Σφίξτε τὰ νοήματα κι' ἀποφεύγετε μερικὰ σημεῖα ποὺ ἔχουν πολὺ ρεαλισμὸ ἀκατάλληλο γιὰ τοὺς ἀναγνῶστες μας. Ἔτσι φτιαγμένο, ξαναστεῖλτε το, ἀναφέροντας τὸν ἀριθμὸ φύλλου ποὺ σᾶς γράφουμε. Ἴσως κατορθώσετε κάτι.— ΑΝ. ΑΣΛΑΝ. Τὸ διηγηματάκι σας φαίνεται σὰν ἀτέλειωτο. Δυὸ δάκρυα δὲν φτάνουν γιὰ νὰ δώσουν στὸν ἀναγνώστη ἀνάγλυφη τὴν ἀγάπη τοῦ ἥρωά σας γιὰ τὴν πατρίδα. Χρειάζεται κάτι πιὸ ζωντανό. Ἡ φράσι σας εἶναι στρωτή, ἀλλὰ δὲν προσέχετε στὴν ἔννοια τῶν λέξεων. — Μεταχειρίζεσθε ἐπίθετα ποὺ δὲν ταιριάζουν (χρυσᾶ μαργαριτάρια, ζωηρὰ μάγουλα κ.λ.π.). Ἡ κυριολεξία εἶναι τὸ πρῶτο πρᾶμα ποὺ πρέπει νὰ προσέχωμε ὅταν μεταχειριζώμαστε τὴ γλῶσσα τόσο στὸν προφορικὸ ὅσο καὶ στὸν γραπτὸ λόγο. ΙΩΑΝ. ΑΒΡ., Βατερό. Τὰ πιὸ θερμὰ συγχαρητήριά μας γιὰ τὸ ὡραιότατο ἄρθρο σας, τὸ ὁποῖον — δυστυχῶς — δὲν ἔχει θέσι μέσα στὸ «Βῆμα τῶν Νέων». Παρακαλοῦμε νὰ πιστέψετε ὅτι λυπούμεθα ποὺ δὲν μποροῦμε νὰ τὸ δημοσιεύσουμε.— ΝΙΚ. ΔΗΜΗΤΡ., ἐνταῦθα. Ἡ ἀρχαιολατρεία ποὺ πλημμυρίζει τὸ πεζό σας μᾶς συγκίνησε. Μὰ νομίζουμε πὼς ἡ δόξα τῶν προγόνων μας εἶναι βέβαια περίλαμπρη κληρονομιά, μὰ δὲν μᾶς ἐπιτρέπεται νὰ στηριζώμαστε μόνο σ' αὐτή. Καλὸ νὰ τὴν ὑμνοῦμε, ἀλλὰ καλλίτερο νὰ φροντίσουμε νὰ φανοῦμε ἀντάξιοι ἀπόγονοι ἐκείνων ποὺ μᾶς τὴν ἔδωσαν. Πάνω σ' αὐτὸ τὸ μοτίβο θἄπρεπε νὰ γράψετε κάτι. Καὶ ἔχετε, εὐτυχῶς, θέματα ν' ἀναπτύξετε. Δὲ συμφωνοῦμε πὼς «τὸ ὄργανο τῆς Ἁρμονίας συντρίφτηκε καὶ δὲν θ' ἀντηχήσῃ πιά».— Ν. ΜΟΣΧΟΝ, Πειραιᾶ. Ἐνεκρίθη καὶ δημοσιεύεται. Προσέξτε στὴν διαδοχὴ τῶν ἐννοιῶν.— ΕΜΜ. ΚΑΜΠΙΤΑΚΗΝ. Θὰ δημοσιευθῇ. Ἡ ἰδέα περίφημη.— Λ. ΘΕΟΔΩΡΟΥΛΑΚΗΝ, Ρέθυμνον. Τὸ σταυρόλεξό σας δὲν εἶναι σταυρόλεξο. Ἀπορρίπτεται καὶ ὁ ρόμβος ἐπειδὴ ἔχει τὶς ἴδιες λέξεις ὁριζοντίως καὶ καθέτως.— Λ. ΑΝΔΡΕΑΔΗΝ, Ν. Ὀρεστιάδα. Πάλι δὲν εἶσθε ἐν τάξει, γιατὶ γράφετε καὶ ἀπὸ τὶς δύο ὄψεις τοῦ χαρτιοῦ. Πότε θὰ τελειώσῃ αὐτὸ τὸ κακό;— Ε. Ι. ΡΕΜΕΔΙΑΚΗΝ, Ἱεράπετραν. Ἐγκρίνονται.— Γ. Θ. ΕΡΜΗΛΙΟΝ. Καλὴ ἡ ἀκροστιχίς, ἀλλὰ γιατὶ τόσο δύσκολες λέξεις (Κοντορσέ, Νίστρος κλπ.); Δὲν ἐγκρίνεται.— Θ. Θ. ΜΑΜΑΛΗΝ, Θεσπιάδα. Θὰ δημοσιευθοῦν.— Κ. ΣΑΚΑΒΕΛΗΝ, Καστέλλιον. Δὲν δημοσιεύομεν ἀσκήσεις σὰν αὐτὲς ποὺ μᾶς στείλατε.— Μ. ΧΑΤΖΗΔΑΚΗ, Ρέθυμνον. Δὲν εἶναι καλὸ τὸ σταυρόλεξό σας.— Γ. ΚΑΤΡΑΝΤΑΝ, Μεγαλόπολιν. Νὰ προτιμᾶτε καλύτερες λέξεις στὶς ἀσκήσεις σας καὶ νὰ ἀποφεύγετε τὰ ἐπίθετα καὶ τὰ ἐπιρρήματα.— ΧΡ. Χ. ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ, Βοῦλαν. Πάλι τὰ ἴδια! Μεγάλα σταυρόλεξα καὶ δύσκολες λέξεις. Στεῖλε μας ἕνα κοινὸ σταυρόλεξο (9 × 9 ἢ 10 × 10 ἢ 11 × 11) μὲ συνηθισμένες λέξεις καὶ θὰ δημοσιευθῇ.— Κ. Γ. ΣΤΕΦΑΝΑΚΗΝ, Πεῦκον Βιάννου. Ἐγκρίνονται.— ΑΛ. ΑΘΑΝΑΣΙΑΔΟΥ, Ρέθυμνον. Ἀνεπιτυχὲς τὸ σταυρόλεξόν σας, ἔχει τὰ μαῦρα τετραγωνίδια ὅλα στὸ ἴδιο σημεῖο.— Γ. ΑΝΑΙΡΟΥΣΗΝ, Σιατισταν. Ἐγκρίνονται.— Γ. ΚΥΡΤΑΤΟΝ, ἐνταῦθα. Ἐγκρίνονται ὡρισμένες ἀπ' τὶς ἀσκήσεις σας.— Ν. Γ. ΒΑΣΙΛΑΚΟΝ, Γύθειον. Καλύτερο εἶναι τὸ 11 × 11, ἀλλὰ ἔχει καὶ αὐτὸ ἀτέλειες (ΣΩΓ, ΣΔΣ, ΑΕΝ κλπ.). Τὸ ἄλλο ἔχει ἐλάχιστες λέξεις. Ἀπὸ τὰ ἄλλα θὰ δημοσιευθοῦν μερικά.— Ν. ΚΩΤΣΙΡΗΝ. Πάλι μὲ κόκκινη μελάνη; Ἀπορρίπτονται.— Π. ΖΕΥΓΩΛΗΝ, Νάξον. Ἐγκρίνεται.— Α. ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΝ καὶ Κ. ΒΑΛΑΣΣΟΠΟΥΛΟΝ, Σπέτσας. Δὲν εἶναι κακές, ὄχι ὅμως καὶ δημοσιεύσιμες αἱ ἀσκήσεις σας.— Μ. ΚΑΝΑΡΗΝ. Τὰ σταυρόλεξά σας χωρίζονται σὲ ἄλλα μικρότερα καὶ ἀπορρίπτονται. Αἱ λύσεις σωστές.— Χ. Ι. ΑΜΑΝΑΤΙΔΗΝ, Κατερίνην. Τί θὰ γίνῃ ὅταν μποῦν αἱ λέξεις ὁριζοντίως; Ἡ ἄσκησίς σας εἶναι ἀκατανόητος.

Η ΚΑΡΓΙΑ, Η ΚΟΥΡΟΥΝΑ ΚΑΙ ΤΟ ΚΟΡΑΚΙ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 1235)

— Χαρτὶ καὶ καλαμάρι.

— Τί γράφει;

— Τὸν οὐρανὸ μὲ τ' ἄστρα, τὸν κάμπο μὲ τὰ λούλουδα, τὴν θάλασσα μὲ τὰ ψάρια καὶ τὸ ἀσημένιο δαχτυλίδι.

Εἶναι δὲ καὶ ἄλλο παιχνίδι τοῦ κόρακα καὶ τῆς κλώσσας. Προσπαθεῖ δὲ ὁ παίζων τὸν κόρακα νὰ ἁρπάξῃ κανένα ἀπὸ τὰ πουλιὰ τῆς κλώσσας. Τὰ παιδιὰ δὲ ποὺ κάμνουν τὰ πουλιὰ εἶναι τὸ ἕνα πίσω ἀπὸ τὸ ἄλλο πιασμένα ἀπὸ τὴν μέση. Καὶ ἐμπρὸς ἡ μάνα— ἡ κλῶσσα ποὺ ἀμύνεται κατὰ τοῦ κόρακος.

Αἱ σχέσεις λοιπὸν τοῦ ἀνθρώπου μὲ τὰ κορακοειδῆ πουλιὰ φαίνεται πὼς ἦσαν ἄλλοτε φιλικώτεραι. Νομίζω δὲ ὅτι πράγματι τὴν κάργια ποὺ τὴν συγχέουν πολλοὶ μὲ τὴν κουρούνα θὰ εἶχεν ἐκλέξει ἀρχαιότατα ὁ ἄνθρωπος διὰ νὰ τὴν χρησιμοποιήσῃ ὡς ταχυδρομικὸ πουλί. Ἦτο δὲ εὔκολο νὰ σκεφθῇ νὰ τὸ κάνῃ.

Τὰ περιστέρια τὰ ἠχμαλώτισεν ὁ ἄνθρωπος καὶ τοὺς ἔκανε περιστερεῶνας. Ἡ κάργια μόνη της ἦλθε στὸ σπίτι τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἔκτισε τὴν φωληά της. Παρουσίαζεν ἐκ φύσεως τὴν ἰδιότητα τοῦ ταχυδρόμου. Γιατὶ ὅ,τι καὶ νὰ τῆς κάνῃς στὸ ἴδιο μέρος πάλι ἔρχεται.

Καὶ οἱ ταξειδεύοντες ἄνθρωποι θὰ ἔπαιρναν μιὰ κάργια τοῦ σπιτιοῦ των μαζί των. Ὅταν θὰ ἔφθαναν μὲ τὸ καλὸ στὸν τόπο ποὺ ἤθελαν θὰ ἄφηναν τὸ πουλί. Ἀπὸ ἀρχαιοτάτης δὲ ἐποχῆς θὰ ἐχρησιμοποιήθη κατὰ τὸν τρόπον αὐτὸν ἡ κάργια ὡς ταχυδρομικὸ πουλί. Καὶ εὗρεν ἀσυδοσία στὰ σπίτια καὶ παραέγινε πλῆθος καὶ ἄρχισε νὰ ζημιώνῃ τὸν ἄνθρωπον. Ὁ ἄνθρωπος ὅμως ὥς τὰ τελευταῖα χρόνια δὲν τὴν ἐπείραζε. Τὸ εἶχεν ἕνα εἶδος παραδόσεως ἀπὸ τὴν παληά της χρησιμότητα. Ἀλλὰ τώρα τὰ πουλιὰ αὐτὰ μόνον ζημιὲς μᾶς κάνουν. Ὠφέλιμα ἦσαν πρὶν ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ Κατακλυσμοῦ καὶ τῶν ταχυδρομείων. Ὕστερα ἐχρησιμοποιήθη τὸ περιστέρι ὡς ταχυδρόμος καὶ τώρα ἔχουμε τὸν ἀσύρματο.

Ἡ κάργια λοιπὸν καὶ τὰ συγγενῆ της κορακοειδῆ δὲν μᾶς χρειάζονται.

Καὶ τὰ λυπούμεθα μὲν ὅταν σκεφθοῦμε τὰ πράγματα αὐτά, ἀλλὰ τί νὰ κάνωμε;

Ἔχουν γίνει μιλλιούνια καὶ τὸ σιτάρι καὶ τὸ σαποῦνι μᾶς χρειάζονται.

Κ. Φαλτάϊτς

Τύποις: «ΠΥΡΣΟΥ» Α. Ε.

